

GROOVE

Nummer 1 • 2007 Sveriges största musiktidning

Timbuktu

Bloc Party

Carla Bruni

Kaiser Chiefs

**Masters
At Work**

Blacktrap • Kingston Air Force • Rosnik • Chimaira
Prenumeranter får
Unik CD
Broken Records • Anna Leong • Gong

**Funeral • The Sunshine • The Shins • Natasja • TTC • Jenny Wilson
Black Belt • Darling Kennedy • Marcus Fjellström • Karin Ström • Vienna Heat**

- 5 The Shins**
- 5 Tre frågor till Jenny Wilson**
- 5 Grammis, konserter och skivskiljare**
- 6 Funeral**
- 6 Rock'n Roll Hall of Shame**
- 8 Natasja**
- 8 Masters At Work**
- 10 Blågult guld**
 - Black Belt**
 - Darling Kennedy**
 - Marcus Fjellström**
 - Karin Ström**
 - Vienna Heat**
- 13 Kaiser Chiefs**
- 15 The Sunshine**
- 15 TTC**
- 16 Timbuktu**
- 18 Bloc Party**
- 20 Carla Bruni**
- 23 Recensioner**
 - Skivor**
 - Egenproducerat**
 - DVD**
- 31 Groove CD 1 • 2007**

100

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se, väljer 10 låtar som knastrar, sprakar, berör och tar sig rakt in i magen. Låtar när du är insnöad eller regnet vräker ner och det inte är nåt bra på tv.

1. **sianSPHERIC** – *Audiphone*
Ljuv, vacker, böljande våg av distorsion.
2. **Grinderman** – *No Pussy Blues*
Kan vara det bästa Nick Cave gjort på länge.
3. **Fuck Me USA** – *Dollars Police Cocaine*
Så som Suicide borde låta idag, Chris Olley och Julian Cope.
4. **Shellac** – *End of Radio* (Peel Session 2004)
Ny låt som lovar så gott, så gott.
5. **Future Of The Left** – *Fingers Become Thumbs*
Resterna av McLusky. 1:52 minuter ren punkextas.
6. **The Good The Bad And The Queen** – *Herculean*
Engelskt, vackert och regngrått. Och Paul Simonon på bas!
7. **The Jam** – *David Watts*
Felfri, underbar pop. Borde vara på alla listor.
8. **Foetus** – *Hemot the Cuckold*
Det sista som släpptes 2006. Foetus tillbaka i härlig form.
9. **dEUS** – *Theme From Turnpike*
En av världens bästa låtar. Vad hände sen???
10. **Jerry Reed** – *Eastbound and Down*
Nu blåser vi Snuten!!

Dags att växla upp

Årets första nummer av Groove är en välkommen återkomst efter två månaders bortavaro, det började kännas lite tomt faktiskt. Musikutbudet har under denna tid gått från att handla om julramsor till artisttåta prisgallor till att landa i Melodifestivalen. Ingen rolig utveckling direkt. Det är först nu som vi är tillbaka i business as usual. Tack för det!

Det jag tar med mig från denna downperiod i musikbranschen årscykel är i första hand Juvelens fantastiska framträdande på P3 Guld-galan och alla magnifika spår på vår Groove-CD jag hårdpluggat i helgen. Jag blir alltid lika glatt överraskad av hur många nykläckta artister som finns runtom i landet som bara väntar på att upptäckas. Även om många pop/rockband alltid finns med är just spännvidden också något vi siktar efter; reggae, country, jazz, punk, soul, electronica och hårdrock har en naturlig plats hos oss. Fram-

tiden för svensk musik ser ljus ut, vad besserwissergnällspikar än säger.

Därför kommer vi på vår uppfräschade och mer interaktiva hemsida att fokusera än mer på ny svensk musik. Fler artiklar med både kända och okända artister, live-recensioner och dagliga skivrecensioner samt tips och lyssning på favoritlåtar. Vi kommer också att ge våra besökare chansen att kommentera materialet, det är ju trots allt 2007... Under våren lägger vi dessutom ut hela vår backkatalog, alla recensioner och artiklar från 1995 ska finnas sökbara på www.groove.se. På det sättet blickar vi både framåt och bakåt, precis som Sveriges största musiktidning ska göra!

Gary Landström, gary@groove.se

Foto Johannes Giotas

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Dan Andersson
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Ruben Brundell
Mathilda Dahlgren
Nina Einarsson
Fredrik Eriksson
Johannes Giotas
Anders Gustavsson
Torbjörn Hallgren
Linda Hansson
Annica Henriksson
Erik Hjortek
Sara Jansson
Alessandra Johansson Cavalera
Robert Lagerström
Johan Lothsson
Isac Nordgren
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Martin Röshammar
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Petra Sundh
Monika Svensson
Sara Thorstensson
Christian Thunarf

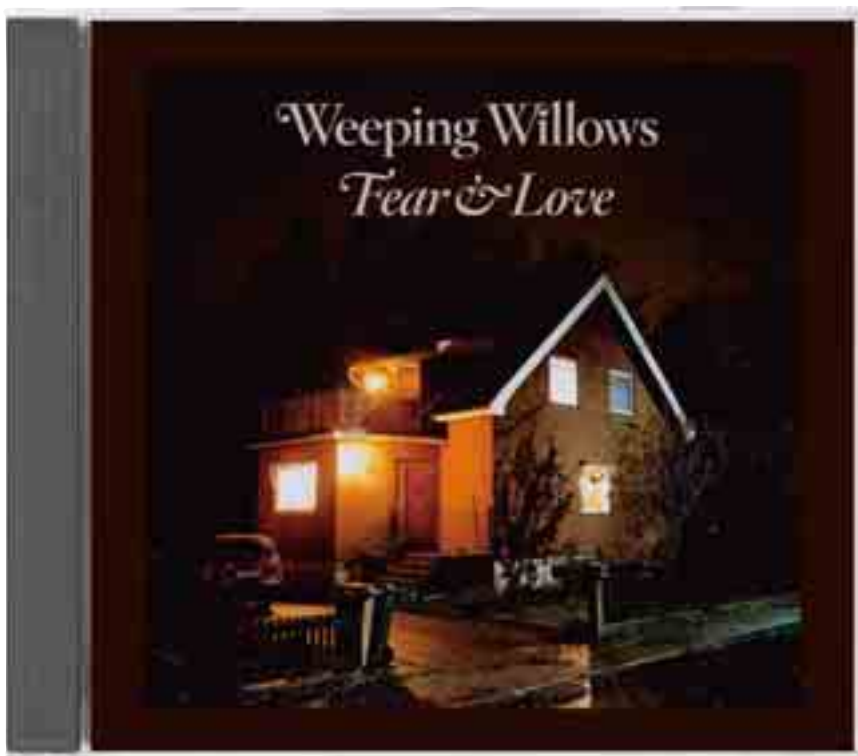
Praktikant
Lisa Andersson

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck Elanders
ISSN 1401-7091

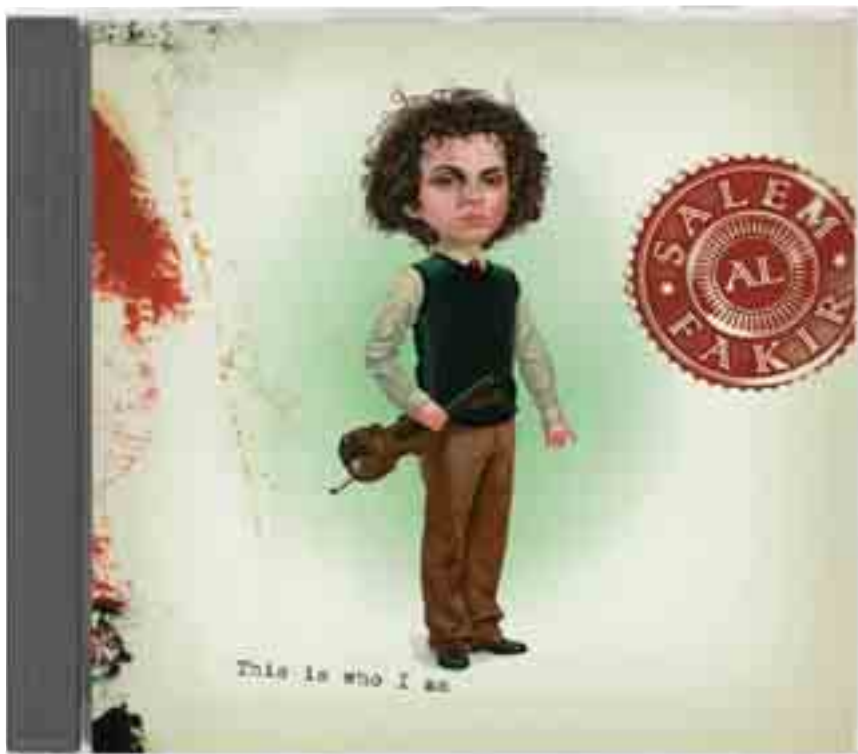
Groove görs i samarbete med:

Weeping Willows
Fear & Love
179:- (198:-)

Weeping Willows är tillbaka! Andy Bell, husguden från band som Ride, Hurricane # 1 och numera Oasis har producerat nya skivan. Denna gång lite mer soft och avskalat. Grymt skön och perfekt gåva på Alla hjärtans dag. Släpps 14/2.

Salem Al Fakir
This Is Who I Am
175:- (195:-)

Årets nykomling!
Salem inspirerar oss alla
med sin fantastiskt sköna
debutplatta.

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

PS. Vi har även Mp3 spelare Creative Zen Nano Plus 1 GB 799:-

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

MNEMIC "PASSENGER"

MED DETTA TREDJE ALBUM TAR MNEMIC STEGET IN I METAL HALL OF FAME. MODERN THRASH-METAL MED GÄST-INHOPP AV MEDLEMMAR FRÅN NAPALM DEATH OCH CARCASS. DANISH DYNAMITE!
NUCLEAR BLAST / NB17852

CAPTAIN MURPHY "HUMAN CANNONBALL"

CAPTAIN MURPHY HAR TURNERAT FLITIGT SEDAN STARTEN 2004. BÅDE PÅ EGEN HAND OCH TILLSAMMANS MED BL.A. GLUECIFER OCH BACKYARD BABIES. NU ÄR DE TILLBAKA MED DEN EFTERLÅNGTADE UPPFÖLJAREN "HUMAN CANNONBALL", OCH STARTAR DÅR SITT SAMARBETE MED WILD KINGDOM. ÄVEN DENNA GÅNG ÄR DET CHIPS KIESBYE SOM PRODUCERAT.
WILD KINGDOM / KING042CD

TAROT "CROWS FLY BLACK"

NYTT KRAFTFULLT OCH MELODIÖST METAL-ALBUM MED EN PROGRESSIV TOUCH. MEDLEMMAR FRÅN SINERGY OCH NIGHTWISH. ÄKTA METAL UTAN KLICHEER.
NNUCLEAR BLAST / NB17632

THERION "GOTHIC KABBALAH"

DETTA ÄR ETT ALBUM FÖR FRAMTIDEN. SYMFONISK METAL AV YPPERSTA KLASS. THERION TAR ER MED TILL EN HELT NY DIMENSION. DUBBEL-CD I PLASTASK ELLER SOM BEGRÄNSAD OCH LYXIG DIGIPACK. KOMMER ÄVEN PÅ VINYL.
NUCLEAR BLAST / NB17802

GRAVE DIGGER "LIBERTY OR DEATH"

GRAVE DIGGER ÄR TILLBAKA MED SITT 14: E ALBUM, OCH VISAR ÄNNU EN GÅNG HUR DE KAN SKAPA HEAVY METAL SOM KOMMER ATT VARA FÖR EVIGT.
LOCOMOTIVE / LM400

GREAT WHITE "RECOVER DELUXE"

DUBBEL-CD I DELUXE VERSION. INNEHÅLLER HITSINGLARN "ONCE BITTEN, TWICE SHY", "ROCK ME" OCH "SAVE YOUR LOVE". DESSUTOM COVERS PÅ JOURNEY, AEROSMITH, LED ZEPPELIN OCH VAN HALEN.
CLEOPATRA / CLP1678

ABRUPTUM "EVIL GENIUS" RE-MASTERED

ÄNTLIGEN FINNS DETTA MÄSTERVERK ÅTER IGEN PÅ SKIVA. "EVIL GENIUS" ÄR ETT ALBUM SOM TILLTALAR FANS AV SUNN O))) OCH KHANATE. ALBUMET ÄR EN KULTKLASSIKER. FÖR DAGEN ÅTERFINNS MEDLEMMAR FRÅN MARDUK I BANDET. BLACK LODGE / BLOD027CD

THE KRISTET UTSEENDE

"UNDER KEMISKA ÄNGLARS VINGAR" INNEHÅLLER 2 NYINSPELADE LÅTAR SAMT 2 TIDIGARE EJ UTGIVNA DEMOSPÄR OCH SPÅRET "GROGGA MED GASTAR" FRÅN SENASTE ALBUMET "SIEG HALLELUJAH" PLUS MASSOR MED BONUSMATERIAL I STIL MED SKÄRMSLÅKARE, WALLPAPERS OCH VIDEOS.
BLACK LODGE / BLOD049CD

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till din mobil.

www.soundpollution.se

THE SHINS

Förändrar ditt liv

The Shins tog steget mot de stora skarrorna lyssnare i samma stund som Nathalie Portmans rollfigur Sam i filmen *Garden State* sa: "Du måste bara höra den här låten. Den kommer att förändra ditt liv. Jag lovar!" till Zach Braff (Andrew). Låten det handlade om, *New Slang*, fungerade som medicin för själen för Andrew. Och för massor av människor världen över som nu upptäckte The Shins två skivor, *Oh Inverted World* och *Chutes to Narrow*.

Det har gått ett par år sedan *Garden State* öppnade dörren till världen för The Shins och motorn i bandet, James Mercer, sitter i Portland, Oregon, och gör ännu en telefonintervju. *Winning the Night Away* heter skivan som kommer göra The Shins till ett ännu större band. Den är kaxig, bubblande fantasirik och inihelvetes energisk men också späckad av klockrena melodier och storslagna ljudlandskap. – Med *Winning the Night Away* ville jag göra en underhållande och vacker skiva. Jag ville också göra något nytt, ta ljudbilden ett steg vidare. Albumet är nog också ganska mycket mörkare än dom två första plattorna och det var nog låtarna som krävde att det skulle bli så, säger en pratglad James Mercer.

– Vissa låtar är mest romantiska kärlekslåtar men dom andra handlar om människans tillstånd och om hur relationer började falla sönder. Så visst är det en mörk skiva!

I mina öron låter *Winning the Night Away* mer brittisk, mer new wave än sina föregångare och det är inte speciellt överraskande att James Mercer haft en period i sitt liv då han gått tillbaka till

Brian Tamborello

sin ungdoms favoriter, band som The Smiths, Echo & The Bunnymen och The Cure. Band han upptäckte när han bodde i England under 1980-talet.

Familjen flyttade runt mycket. Han växte upp på Hawaii, sedan väntade några år i Tyskland följt av England innan det blev USA och Albuquerque. En ort han nu lämnat för Portland.

James Mercer får kämpa för varje låttext han skriver, orden kommer inte lätt för honom. Det gäller att få det han kallar för "logical flow" samtidigt som det flytet inte får leda in honom i klichéernas universum. Han är förtjust i metaforer, inte minst havsrelaterade ord som oceans and boats.

– Det finns något mer kraftfullt i metaforer än att hålla sig till verkligheten. Jag

har alltid gillat det sättet att uttrycka mig och jag har väl hittat mitt sätt att göra det på. Men jag är också mer självkritisk nu än tidigare, säger James Mercer som när du läser det här har varit med i *Saturday Night Live* och gästade David Letterman.

Han poängterar också att det faktum att The Shins hörts i tv-serier som *Sopranos*, *Gilmore Girls* och *Buffy – Vampyrödaren* gjort att bandet är större i hemlandet än liknande, tämligen experimentella och egentligen smala band brukar vara.

– Lite därför ville jag göra en skiva med ännu galnare ljud, med en ännu skevare ljudbild. Jag är väldigt nöjd och stolt. Men nervös är jag inte, trots att det är en ganska nervös och orolig skiva.

Martin Röshammar

JENNY WILSON

Du ska iväg till Storbritannien, Irland och Australien och spela snart. Hur känns det?

– Kan just i denna stund bara tänka på min nästkommande resa, vilken är Australienturnén om några dagar. Och den känns egentligen fullkomligt vansinnig med tanke på att jag är föräldraledig med en fyra månaders bebis och en femåring i sin mest filosofiska men även mest teoretiska ålder.

Berätta vad du håller på med just nu. Hur låter det nya materialet?

– Är ju som sagt hemma med ungarna. Så det är mycket till att vagga och vyssja och laga mat och gå barnvagnspromenader och amma och sådant. Men också mycket mailkorrespondens och omusikaliska fixanden som har med mitt artisteri att göra. Nya materialet kommer vara mer... tja, gud vet hur det kommer att låta när det har lämnat mitt huvud, egentligen... Jag tänker mig i alla fall att det kommer att vara mer soul, mer Nina Simone (vilket alltid har varit mitt egentliga mål...), mer beats, mörkare sväng. Massor av bra texter...

Hur ser din skapelseprocess ut? Kan du sätta dig ner och skriva eller kommer inspirationen bara när den själv vill?

– Just nu har jag lagt locket på så att säga, men jag känner att jag processar för fullt ändå. Samlar på mig stämningar och bilder och en och annan textrad. Fast eftersom jag bestämt mig för att inte sätta igång med det här riktigt ännu så har jag inte gjort så mycket som en anteckning, utan håller det i skallen. Men de har tätt sällskap med jordiska ting, så som middagsmat, blöjor och tvättider.

Lisa Andersson

GRAMMIS, KONserter och SKIVSKILJARE

Grammisgalan 2007 – vilket spektakel av kassa tal, mycket folk på scen, fulla människor och häftiga uppträdanden. All heder till The Knife som tog hem hur många priser som helst och till Anna Ternheim som fick vad hon förtjänade. Men är det fler än jag som reagerade över att Martin Stenmarcks *Sjumilakliv* valdes till Årets låt 2006 av svenska folket? Snälla säg ja!

Jag har varit tvungen att fråga alla jag träffat sedan Grammisgalan för att ta reda på om det är mig det är fel på. Detta pris innebär alltså att merparten av svenska folket, eller i alla fall de som lyfte telefonen och röstade, antingen är döva eller inte kloka. Eller var det så att de valde *Sjumilakliv* framför Agnes, Sebastian, BWO och Andreas Johnsons dängor för att det helt enkelt inte fanns något bättre alternativ?

Säkert kan både du och jag fylla en lista med låtar som var mer värda att utnåmnas till Årets låt. Hur tusan kan det ha gått så fel?

Parlamentets Magnus Betné, iförd en Svenska Akademien-tröja, drev ordentligt med förortsrapen och att det produceras mycket skitmusik inom svensk hiphop innan han presenterade Årets hiphop. Att Snook fick priset var väntat, i alla fall av dem själv. De var ödmjuka, men kaxiga när jag och en kompis intervjuade dem i december. Klart att de skulle ha priset egentligen, det har inte gjorts så mycket annat bra svensk hiphop 2006. Men vad var det egentligen för dans på slutet av deras uppträdande? Det såg mest ut som 25 viltna personer på rad i någon form av steppdans i otakt?

Varför visades inte utdelningen av reggaepriset live? Okej att Peps Persson inte var där för att han var sjuk, men ändå. Det priset förtjänade mer uppmärksamhet. Sluta uppmuntra mainstream och prisa hellre de genrer som inte redan har hela medias fokus. Sluta med det och intressera er mer för fan! Bra arrangemang annars, men det kommer alltid att finnas bättre låtar än *Sjumilakliv*.

Detta år kommer att bli ett riktigt vasst musikår. Jag går hårt ut och ska på konsert med Mando Diao om någon vecka. Sedan väntar intervju med Kanzeon – ett nytt dubreggaeband. I sommar blir det Justin Timberlake på en roterande scen i Globen. Och till sommaren flyttar jag även tillbaka till Malmö och ser fram emot att gå på reggae-festival, spontana konserter i parker och

att åka över till Klubb Vega i Köpenhamn. Och däremellan ska jag lyssna på Koop, Oddjobb, Johnossi, Kanzeon, Timbuktu och Hot Chip.

Kolla förresten in www.suck.uk.com om du har fler än 50 CD-skivor. Suck.uk, är ett ungt designergäng från just UK, som tagit fram ett vanligt men genialt sätt att skilja skivorna åt som gör det lätt att hitta rätt artist.

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Livet går vidare

När två av ens bästa vänner har gått bort inom loppet av fyra år, är det inte mycket till tröst att ha gjort en makalös platta. Groove har pratat med trummisen Anders Eek i norska doom metal-bandet Funeral.

I oktober dök gratulationerna upp på Funerals myspace-sida. Bandet hade efter många om och men, bland annat ett helt års förhandlingar med Candlelight, tackat ja till skivbolaget Tabus kontraktförslag.

Några dagar senare vände allt. Kondoleanserna strömmade istället in från vänner och fans. Gitarristen Christian Loos hade avlidit. Trummisen Anders Eek, från och med då enda kvarvarande medlem, gjorde följande uttalande: "Det är med sorg och i chock som jag hör av mig och tvingas berätta att min vän och bandmedlem Christian dog i sitt hem förra lördagen. Han jobbade som guldsmed, var hängiven både Funeral och vårt sidoprojekt Fallen och deltog aktivt i skapandet av båda bandens album. Han var en kreativ musiker och enormt entusiastisk över att Funeral äntligen hade skrivit på ett bra avtal med Tabu".

En väns bortgång kommer aldrig lägligt. Och detta när att bandet lyckats återhämta sig efter basisten och sångaren Einar Fredriksens död i januari 2003.

Hur är läget?

– Jo då, läget är... okej, säger Anders Eek via telefon från Drammen.

Jag ber att få beklaga sorgen.

– Tack för det, tack för det.

Livet går vidare.

Du har mist två av dina bästa vänner inom loppet av fyra år.

Hur mår du då?

– Du mår inte bra efter det.

Det är som ett vakuum. Det är lite speciellt att förhålla sig till. Jag har bestämt mig för att fortsätta, så får vi se hur det går. Mycket av spelgläden är borta.

Jag är hemskt ledsen. Vad innebär det för Funeral?

– Precis som jag sa så vill vi fortsätta. Vi har skrivit ganska mycket material och förhoppningsvis så kommer det en ny platta redan i år, nån gång i slutet på året. **Ännu en ny platta alltså?**

– Ja. Vi har massa nytt material eftersom den senaste skivan blev inspelad för två år sedan. Vi har haft tid att komponera under förhandlingarna med skivbolagen.

Den nu aktuella skivan *From These Wounds* släpptes nyligen i Europa. I mars släpps den i USA via Candlelight och en kort Europaturné är på gång – Funerals första någonsin i så fall, trots att bandet har funnits sedan 1991.

En stor del av 90-talet överskuggades deras doom metal av Norges stora export svartmetall. Skivbolagen var inte intresserade, marknadsföringen var obefintlig. På den tiden gjorde bandet tre album och minst lika många demos. Men så släpps *From These Wounds* 2007 med långa genomarbetade låtar och kritiker och fans är lyriska.

Hur kommer det sig att ni ville ha Frodo Forsmo som sångare på denna platta – ni har tidigare bara haft sångerskor?

– Jag har varit en fan av Frodo och hans band Minias Tirith i snart 20 år. Det slog mig att hans melodiska vokalslingor skulle passa perfekt i ett Funeral-sammanhang.

Jag håller med. Det passar in i atmosfären. Hur fick ni soundet så dystert?

– Jag skulle inte kalla det dystert, säger Anders Eek. Snarare melankoliskt. Det är

en viss skillnad. Vi har haft mycket studiotid, lagt massa spår och fått en produktion med tryck och atmosfär. Vi har jobbat mycket med synten för att få det att stämma, rätt ljud och rätt miljö. Och sedan har Frodo fått fria händer att göra sång och text som han ville.

Det är så Funeral jobbar. Alla i bandet är rutinerade, och alla jobbar med låtarna på egen hand. Inget jammande i reploken för att skapa låtar, men många ljudfiler fram och tillbaka mellan bandmedlemmarnas datorer.

Vad handlar *From These Wounds* om för dig?

– I mina ögon så är låtarna och texterna erfarenheter från tidigare, från att förlora människor man älskar. Det uppstår så som aldrig läker.

Torbjörn Hallgren

Rock'n Roll Hall of Shame

Vilket skämt!

Jag är helt stum av förundran över vilket skämt The Rock'n Roll Hall of Fame har blivit. Eller det kanske det alltid varit, men i år tror jag att det tar priset som det mest orättvisa och vansinniga hittills. Bara det faktum att det tog Sex Pistols, ett av de viktigaste banden i musikhistorien, tre år att bli invalda säger väl en hel del, men i år blev The Stooges lämnade utanför igen!

The Stooges är grunden till det mesta av modern rock idag, och definitivt grunden till all hårdare form av rock. Jag skulle kunna ägna hela den här texten till att rabbla band som inte skulle existera utan The Stooges, men det skulle bli ganska tråkigt. Men vad som gör mig riktigt förbannad är inte egentligen att The Stooges inte blev invalda utan vilka som blev det istället. Har jag fattat det hela rätt så blir bara artister invalda som haft ett stort inflytande

på rockhistorien, artister vars karriär är så viktiga för utvecklingen av musik att den skulle vara fattig utan dem. Och missförstå mig rätt, jag har ingenting emot att Grandmaster Flash blev invald i år.

Grandmaster är ett MÅSTE, allt annat skulle vara ett... eh... skämt.

Jag har heller inget emot Patty Smith, helt rätt, ingen tvekan.

Men däremot de andra, vad håller herrarna, för jag är övertygad om att det är herrar, i Rock'n Roll Hall of Fame på med?

De väljer in R.E.M. och Van Halen! Visst, två riktigt bra band, men har de verkligen influerat ungdomar att starta band, att stå i ett dragigt vintergarage och repa och repa? Kan nån komma på ett enda band som inte skulle existera om inte R.E.M. funnits? Nån? Ett enda? Eller Van Halen för den delen? Jag kan komma på flera gitarrister som inte plockat upp ett instrument om de inte

hört Eddie lira, men band? Tror inte det. Det kanske har påverkat på andra sätt, men inte mer än så. Dessutom så tycker jag att de har lyckats förstöra den lilla historia de har.

Det är å andra sidan inte första gången juryn håller på så här, Black Sabbath var nominerade i tre år innan de blev invalda, tänk på det ett ögonblick. För Black Sabbath tog det tre år. För U2 tog det noll år, de blev invalda så fort de kunde. Och när är det, undrar ni kanske. Man kan bara bli invald efter att 25 år gått sen man släppte sin debutplatta. Vilket gör att man börjar kolla lite extra noga på just The Stooges. Första plattan kom 1969, 25 år senare är det alltså 1984. Vilka blev invalda då, månnntro? Ingen, för Rock'n Roll of Hall började inte förrän 1986, vilket också betyder att de har mycket att komma ifatt, så det är förstäligt att de inte riktigt nått fram än. Men sen 2000-talets början har de faktiskt varit ifatt, och

både ZZ Top, The Pretenders, och Traffic av alla jävla band har blivit invalda, men alltså inte världens bästa The Stooges. För guds skull, Bonnie Raitt är invald och James Taylor. Var det nån som sa Rock'n Roll eller inbillade jag mig.

Men visst, jag håller med, jag är lite gnällig och känslig med det här. Men när man väl börjar fundera på vilka som har varit viktiga i rockhistorien så blir man lätt upprörd och det blir svårt att släppa det.

Jag menar, vi snackar om The Stooges här. Nu kommer de väl inte ens att välja in Joy Division bara för det. I så fall vet jag inte vad jag gör.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

UTVALDA BAND:

Du Pacque

Matilda Månsdotter frontar det Jönköpings/Stockholmsbaserade rockbandet Du Pacque. Musiken smakar Joy Division och Silverbullet.

Forest and Crispian

New wave barbershop-rock från Malmö. Med rötterna i Beatles och Beach Boy kryddar trion sin musik med flerstämmiga körer och oemotståndligt sväng.

Isabel Guzman

Efter att ha spelat i diverse bandkonstellation har Isabel hittat sitt sound. Electropop inspirerat av popdrottningar som Madonna, Kylie och Gwen.

Mr Noface

Med en skön influensblandning av 30-tals jazz, 70-tals soul, beats och visslingar är den här Örnköldsviksviksuons musik lugn men samtidigt helt full av energi.

Mona Nylín

Mona är inte rädd för ballader. Hennes lugna och finstämda musik görs med akustisk gitarr, piano och experiment på datorn.

Äkta Kärlek

Sommaren 2005 bestämde sig Matilda Sjöström och Stina Göransson för att starta ett band. Det blev klar-synt intensiv reggae på svenska.

Coca-Cola och iTunes presenterar i samarbete med Ema Telstar Takeoff. Takeoff är en enastående chans för unga svenska band som drömmer om ett internationellt genombrott.

Alla talangfulla band och artister i alla tänkbara musikgenrer kan lägga upp sin musik på www.coke.com/music. Varje månad väljer en musikpanel, bestående av erfaret branschfolk, ut de bästa svenska låtarna som sedan får chansen till exponering i hela Europa, både på scen och på nätet.

De utvalda får chansen att spela på konserter under 2007, i första hand i Sverige men även Europa kan bli aktuellt. Den 12 januari på Berns i Stockholm är det den första Takeoff-konserten där band kommer att ha möjlighet att medverka. Varje månad kommer en podcast att ske tillsammans med hosten Emil Larsson. Podcasten är tillgänglig på Coca-Colas webbsida och via iTunes.

Detta har redan varit en stor framgång både i Storbritannien och Tyskland med över 200 band som hittat genvägen till framgång. Klicka på www.coke.com/music och välj Sverige för att lyssna på den första podcasten med morgondagens stjärnor.

Kolla in videoklippen från första Takeoff på www.coke.com/music

NATASJA

Varje år ordnar bryggeriet Red Stripe en stor talangtävling på Jamaica tillsammans med öns ledande radiostation, Irie FM. I år kämpade 700 artister om segern och för första gången någonsin vann en icke-jamaican. Över en natt förändrades livet för Natasja Saad från Köpenhamn.

– Jag blev väldigt känd på Jamaica i somras efter att jag vunnit. Jag var med en massa i TV och radio, folk kände igen mig på stan och stoppade mig hela tiden.

Ett av prisen var att Natasja fick uppträda på den stora festivalen Sumfest men det visade sig bara vara början. Hon blev inbjuden av både Capleton och Richie Spice till deras egna shower och legendaren Ninjaman gillade Natasja så mycket att han fixade in henne på festivalen Sunsplash.

– Mitt i Elephant Mans show klockan sex på morgonen så hoppade Ninjaman upp på scen och tog över. Sen fick jag stå i mitten av scenen och uppträda med dom på varsin sida.

Natasja började deejaya till sin mammas skivor med Dennis Brown och Jimmy Cliff redan som 13-åring. Tre år senare fick hennes dåvarande grupp, tjejtrion No Name Requested, kontrakt med det stora bolaget Mega men det gick inte riktigt som de tänkt sig.

– Vi fick kontrakt 1990 men precis samtidigt signade dom Ace of Base och lade alla sina resurser på deras karriär. I fyra år satt vi fast hos Mega utan att kunna gå vidare.

– Som tjej är det hårt att ta sig fram inom musiken och efter några år kom jag till en punkt då jag ville ha ett jobb, vid sidan om musiken. Jag har alltid varit bra på att rida och visste efter mina besök på Jamaica att hästkäpploppning är stort där så jag utbildade mig till jockey.

Men du råkade ut för en allvarlig olycka som bromsade den karriären?

– Precis, 1998. Jag tappade gnistan helt och lade ner musiken ett bra tag, ända fram tills jag fick en ny höft efter fyra år. Från att ena dagen haft fruktansvärt ont så var jag nästa dag plötsligt smärtfri. Då blev jag så glad att jag automatiskt började med musiken igen och började på mitt soloalbum.

På sitt engelskspråkiga debutalbum *Release* har Natasja jobbat med en rad kända namn, som Sseed och Mad Professor. Samtidigt rullar hennes nya singel *Op Med Hodet* flitigt på dansk tv och radio, och en hel danskspråkig platta är på gång.

– Men innan dess vill jag mixa om mitt album för jag tycker inte att det låter tillräckligt bra. Det låter som det är gjort i en leksaksbutik. Jag vill att det ska låta mer analogt, det saknar värme. Så jag har spelat in på Jamaica med bland andra Sly & Robbie och Shocking Vibes. Och så har jag fått med Lexus på albumet. Jag har bytt ut tre låtar jämfört med den tidigare versionen.

– Vi satsar mest på USA, Tyskland och Japan, de stora reggae-länderna. Skandinavien är en hård nöt att knäcka men det kommer när det kommer. Det är jag övertygad om.

Isac Nordgren

MASTERS AT WORK

Som medlem i Masters At Work har han revolutionerat housemusiken. På egen hand bygger han ett imperium med Vega Records. Men "Little" Louie Vega trivs ändå bäst bakom skivspelarna.

Förra året släppte Louie Vega maffiga albumet *Elements of Life* där han tog hjälp av artister som Blaze, Raul Midón, Anané och Domingo Quinones. Dessutom "presenterade" Louie Vega den pumpande rytmiskivan *Percussion Madness* av Luisito Quintero. Förutom detta skissar Louie Vega vidare på en klädlinje och driver skivbolaget Vega Records.

När han inte står bakom skivspelarna i någon stad i världen eller anordnar klubben Roots på Cielo i New York. Han är kort sagt en mycket upptagen man. Den spanska familjegrenen av New York-housen lever och frodas.

Samtidigt undrar fansen vad som händer i Masters At Work-läget. Förutom singlarna med olika remixar på låten *Loud* har det inte hörts många livstecken från de båda legenderna tillsammans.

– Nej, det är riktigt. Vi har fokuserat på våra skivbolag. Men *Loud* var ett kraftfullt livstecken måste jag säga. Den var rockigt elektronisk, men med en tydlig MAW-känsla, säger "Little" Louie Vega och sjunker ner i fåtöljen.

Vi träffas på ett hotell i Amsterdam. På kvällen ska MAW köra en "in con-

Mats Almegård

Imperiebyggaren

cert"-spelning, vilket inte innebär att de ska spela helt live. Stommen är ett DJ-set som byggs ut med livepercussionister, sångare och andra liveinstrument. I centrum står dock Masters At Work-duon. – Kenny och jag spelar på sex skivspelare och två mixers och det tillsammans med livemusiker, vilket gör att det känns live och inte som en DJ-spelning. Det är en rätt läcker tillställning med hela paketet och vi är faktiskt två ikoner som folk vill se, förklarar Louie utan någon antydning till blygsamhet.

Och varför skulle han vara blygsam? Tillsammans med vapendragaren Kenny "Dope" Gonzales har han revolutionerat housemusiken under aliaset Nuyorican Soul, genom banbrytande MAW-remixer åt bland andra Madonna och Daft Punk och med MAW-album som *Our Time is Coming*. De tillhör dansmusikens legender och de vet om det.

– Som Nuyorican Soul ändrade vi dansmusiken. Vi har nog influerat oerhört många att ta in mer liveinstrument. Förra gången det hände var väl "back in the disco days", men vi gjorde det med en helt ny krydda och en fräsch stil.

Sen lutar han sig ännu djupare ner i fåtöljen. För bara någon timme sedan har han klivit av planet från New York och han gäspar ständigt. Bakom de mörka WE-solglasögonen anar jag en trött blick med hängande ögonlock. Kenny Gonzales ligger på sitt rum och sover, men Louie Vega gör ändå sitt bästa för att svara på frågor. Det är jobbigt att resa, men att han gör det för att han älskar att spela skivor på klubbar. – Det som retar mig med resorna är att jag blir trött och inte orkar vara så glad som jag skulle vilja. Många människor träffar jag högst en dag eller i några timmar. Då vill jag vara glad och trevlig. Jag vill att dom ska minnas mig som en schysst kille.

En önskan som jag förstår när jag några timmar senare ser Masters At Work leverera en sprakande live/DJ-spelning, fullt av gott humör. Den fullpackade klubben kokar och alla som är där kommer nog att minnas Louie precis som han vill – som en schysst kille som levererar ett sjuhelsikes party.

Mats Almegård

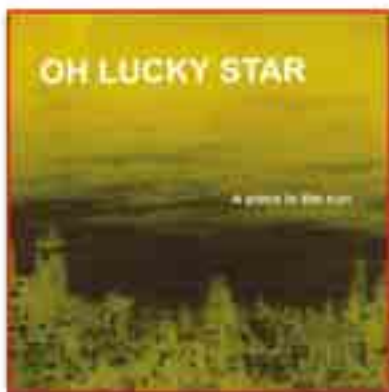

Eve and the Last Waltz "Straight Up to the Sky"

Tredje albumet från Eve and the Last Waltz som här följer upp hyllade Love Boat (2003) För er som gillar Joanna Newsom, Nico & Daniel Johnston.

Blandade Artister - Labrador 100 A Complete history...

Sveriges bästa och viktigaste indiebolag har gett oss band som The Radio Dept., Sambassadeur, Suburban Kids with Biblical Names, [ingenting] och The Legends. Nu firar Labrador 100 releaser och 10 år Labrador 100 innehåller en låt från varje release någonsin = 100 låtar. Dessutom medföljer en riktigt fet booklet med kommentarer till alla 100 låtar, förord och Labrador-artikel av Jude Rogers (The Word) samt topplistor från Labrador-artisterna själva, m.m.

Oh Lucky Star "A Place in the Sun"

Fantastisk instrumental debut från röjiga Oh Lucky Star med lovord från bla. självaste Jim Diamond (Dirtbombs, White Stripes) som redan erbjudit bandet sina producenttjänster...

The Cooper Temple Clause "Make This Your Own"

Bandet har funnits sedan sent 90-tal och deras album har, framförallt i England, varit stora succéer! Nu är det dags för Sverige. Plattan är fylld med state-of-the-art rockpop - och borta är det mesta av deras goth-bakgrund. Detta låter ibland Beatles, ibland Radiohead - fast de rockar fint också. Kort sagt - bra musik från ett band som vet hur man gör!

we know good music when we hear it... www.border.se

Frank Aschberg

BLACK BELT

Första rondan må ha förlorats, men trion i Black Belt skvätter lite vatten i sina ansikten och är villiga att göra ett nytt försök. Hela matchen är långt ifrån över för bandet som sista gången må hända blev nästan mer kända för att uppträda barfota än för musiken de framförde. Men nej, att debutplattan *First Blood* från 2004 passerade ganska anonymt förbi är ingen anledning att hänga läpp. – Jag kan ju tycka att det hade varit roligare om alla hade älskat den och vi blivit ett världsband, men det var kanske ingenting jag direkt räknade med, säger Joen Carlstedt.

Med uppföljaren *Two Minutes to Midnight* till slut här fokuserar gitarristen och hans två bandpolare, trummisen Andreas Avelin och sångaren Martin Eriksson, hellre på detta.

Marknadsföringen sker på det gamla hederliga viset, genom att åka ut och visa upp sig. Nej, inte i några glasmontrar, vi snackar förstas land-och-rike-runt-turné. Den smygstartade i slutet av januari och fortsätter åtminstone en bit in i mars.

– Vi har gjort några få kortare spelningar i Stockholm dom senaste månaderna och det känns lite futtigt så det är väldigt roligt att komma ut igen.

Joens förmodligen mer förknippad som afrofrillan i Infinite Mass än afrofrillan i Black Belt, tycks helt naturligt ha lite mer inflytande i bandet han var med att dra igång än över Amir Chamdins skötebarn som han anslöt sig till. Om inte annat märks det i Black Belts sound.

För ett par år sedan fick herrarna i Infinite Mass svara på vilken spelning de drömde om att ha sett. Joen svarade "typ allting på Woodstock" och visst låter Black Belt till viss del som någonting som mycket väl hade kunnat passa in där.

Men det vore givetvis allt för lätt att härleda Black Belt till 1969 och sedan lämna dem där. För att få en tydligare bild av bandet får man nog snarare använda sig av all sorts referenser och beskrivningar. Joen nämner 90-talets amerikanska rockvåg. Man skulle även kunna säga någonting om att det är adrenalininstint och om de tunga tonerna som fastnar lika lätt som en svulten fluga i en öppen syltburk. – Det finns väl en del band som ligger i närheten som kanske är lite mer retro än vad vi är, jag tror och hoppas att vi inte är ett retroband.

Anders Gustavsson

DARLING KENNEDY

– Det gör inte så mycket om jag missar. Jag är inte så petig, huvudsaken är att man når fram till lyssnaren. Bara man vill och har intresset så kan alla göra musik, säger Frida Ljungberg.

Det är något som hon själv är ett lysande exempel på. Den 20-åriga Linköpingstjejen med artistnamnet Darling Kennedy höll inte alls på med musik för fyra år sedan. Men hon var ett stort fan av Kent och efter att hon hittat ackord till deras låtar på internet letade hon upp en gitarr och försökte spela.

Till en början lät det, som hon förklarar, skit. Med hjälp av ackordtabeller lärde hon sig och började till slut skriva egen musik. Det blev avskalade och akustiska singer/songwriter-låtar som har släktskap med Sophie Zelmani.

Just nu lyssnar hon mycket på singer/songwriters för att få inspiration; Christian Kjellvander, Damien Jurando och Kristoffer Åström är några av favoriterna. Musiksmaken sträcker sig även till svensk metal även om det inte är något som hörs i hennes musik.

När hon tog studenten gav hennes föräldrar henne en studioinspelning i present. Inspelningen gick över hennes förväntan och resulterade i demon *The Story of Miss K*.

Att det gick så bra som det gjorde tackar Frida producenten för. Han lovordade hennes musik och med det stödet vågade hon tro på sig själv. Men ännu har hon svårt att känna sig som en artist. En blygsamhet som det kanske är dags att släppa lite på.

Hon valde namnet Darling Kennedy redan när hon skrev sin första låt och har ingen plan att byta artistnamn. Hennes ankel pryds till och med av en tatuering föreställande en dödskafe inramad av initialerna D och K.

– Jag har alltid gillat ordet darling. Det ser bra ut i text. Jag behövde ett efternamn också och Kennedy är det snygga efternamnet jag vet, berättar hon.

Frida gillar även Jackie Kennedys klassiska stil och den känsla det mytomspunna presidentnamnet ger.

– Jag gillar mysterier.

Lisa Andersson

KARIN STRÖM

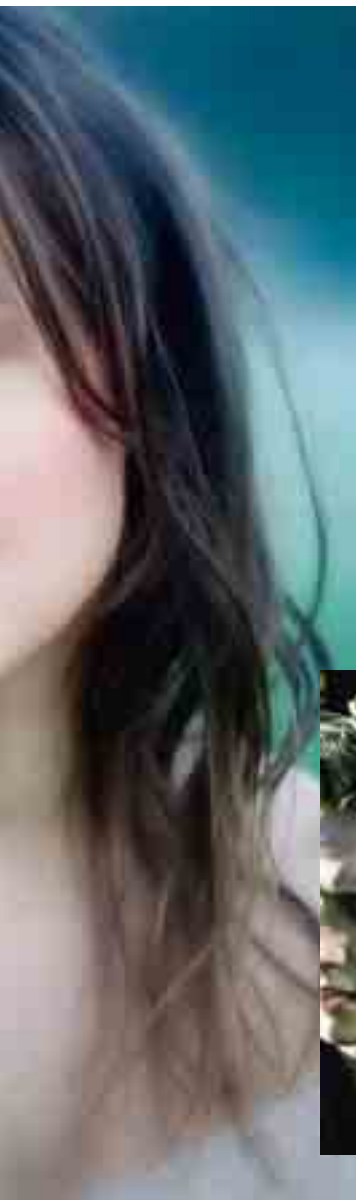
För Karin Ström är musiken sista utvägen. När känslorna inuti henne tar överhanden, sätter hon sig ner och skriver en låt. Att musiken inte bara är en hobby, vid sidan om jobbet som författare och frilansjournalist, utan något som verkligen är på riktigt, blir väldigt tydligt när jag pratar med henne.

Det är också därför hon ger ut sin debutskiva på egna skivbolaget Datadamen Records. Musiken är för viktig, och för att hon är alltför driftig och målmedveten för att vänta på att kostymklädda män ska lyfta telefonen och ringa henne. Det senare har hon redan haft sin beskärda del av och betackar sig för att vara med om det igen.

Det var 2004 som det kanadensiska bolaget Nettwerk bestämde sig för att ge ut en EP med Karins engelska låtar. Allting verkade gå bra men efter väntan och förhandlingar om fullängdsskivan fick hon plötsligt veta att det inte skulle bli något mer.

– Då gick jag en lång promenad i Hollywood, där jag bodde då, och kom fram till att jag skulle åka hem och göra min grej. Jag ska sjunga på svenska och sen får dom som inte gillar det låta bli att lyssna! Men det var skönt, för då fick jag verkligen ett avslut.

Från att ha gjort poplåtar med Marit Bergman-vibbar, där videon till första singeln

utspelar sig på en strand i ett soligt Los Angeles, befinner sig nu Karin på en helt annan plats. *En saga om en sten* är elektronisk pop med stora känslor. Och som motpol till Los Angeles filmade man videon till *Betydelsen av rum* i den svenska trollslogen.

Karin tycker det känns skönt att skriva sina låtar på svenska och tror inte att hon skulle kunna gå tillbaks och skriva på engelska. – Det är svårare att skriva på svenska. Det är som att jobba i sten och det krävs mer av en. Men när man väl fått någonting ur sig är det vårt så mycket mer för det känns som att man kommer ännu närmre vad man menar.

Det är just de intima texterna som karaktäriserar Karins musik. De förmedlas via hennes spåda röst som svävar fram genom melodierna och nästan suger tag i en. Det personliga tilltalet är också något som känns igen från hennes två böcker, *Bensin* och *Feber*. Men hur mycket kan man lämna ut sig själv? – Jag har på något sätt känt att "skit samma om folk inte gillar det". Det här är jag. Jag har tagit det steget en gång för alla. Mina lyssnare får mycket insyn och hamnar nästan inuti mina känslor. Om man kan uppskatta det, då kan man tycka om min musik.

Linda Hansson

MARCUS FJELLSTRÖM

Ibland kommer det skivor som varken låter sig definieras eller genrebestämmas. De är unika skapelser som kräver att kallas vid sitt eget namn.

Marcus Fjellström gör skivor som fungerar på det viset. Förrföra året kom *Exercises in Estrangement* och förra året var det dags för uppföljaren *Gebrauchsmusik*. Skivor som låter helt unika, även om vissa referenser kanske kan skissas upp – romantikens pompösa orkestermusik från 1800-talet, 1900-talets konstmusik á la György Ligeti, industriband som Laibach, Einstürzende Neubauten kombinerat med nutida electronica. Allt blandas på Fjellströms skivor.

– Jag har influerats av väldigt många, men ska man peka ut en speciellt stark influens måste det nog vara Aphex Twin. Han är en symbol för gränslös experimentlusta, originalitet, kreativitet, lekfullhet och ett utsökt sinne för det morbida och perverterade.

Marcus har tagit pianolektioner sedan han var nio år gammal, komponerat sedan han var elva och dessutom studerat komposition på musikhögskolan i Piteå. Hans kärlek för den klassiska

musiken går inte att ta miste på, men han älskar electronica minst lika mycket. Det speglar sig inte bara i hans musik, utan också i sättet han arbetar på.

– En del noterar jag och spelar in med musiker jag känner, specifikt till stycket. Sedan är det ett visst mått av kreativ sampling, teknik, mycket ljuddesign, programmering och processering. Det är oerhört tidsödande, men datorn ger mig idag precis alla möjligheter till att skapa den "utomjordiska" musik jag verkligen vill göra, förklarar Marcus.

Det utomjordiska han just gett ut kallar han alltså bruksmusik, eller *Gebrauchsmusik*. På skivan finns mörkt orkestrala musikstycken gjorda för olika "ändamål" med titlar som *Dance Music*, *Festivity Music*, *War Music* och *Death Music*.

– Det som intresserade mig mest var tvektigheten i dessa titlar, jag menar, vad är "dödsmusik" egentligen? Begravningsmusik? Musik att dö till? Musik att döda till? Det generella i titeln ger upphov till en mängd olika tolkningar, och gör det hela allt mer intressant.

Mats Almegård

Magnus Österhult

VIENNA HEAT

För Vienna Heat ska allt ske så snabbt som möjligt. Inför deras spelning på Lundakarnevalen knåpade bandet ihop hela nio låtar på tre-fyra veckor. Nu, en Rookiefestival, två EP:s och några videor senare funderar bandet på att gå in i studion igen.

– Det är dags att spela in tre låtar till snart. Vi funderar på att slå ihop våra EP:s och lägga till de här låtarna och sedan släppa en full-längdare, säger Anders Elowsson, sångare och låtskrivare.

Vienna Heat vill få det bästa från alla världar speglad i sin musik och de själva menar att de befinner sig någonstans där vägarna möts.

Det mest speciella, och kanske också mest fantastiska, med bandet är definitivt Anders Elowssons bräckliga röst.

– Den bara är sådan. Ett resultat av en massa rep i sunkiga replokaler med dåligt ljud. Jag var tvungen att sjunga på det viset för att det skulle låta okej.

Medlemmarna i bandet träffades under deras pågående musikproduktionsutbildning i Växjö. Att de alla är intresserade av produktion ser de inte som ett hinder.

– Jag har väldigt mycket åsikter då vi spelar in. Jag är bara glad att dom andra i bandet också har det.

Anders Elowsson själv är lite av ett ljud-freak och tycker att Vienna Heat har ett snällt ljud med någon sorts knivsegg i alla låtar. En blandning av sött och surt.

– Jag skulle säga att vår musik har ett mjukt ljud med mycket orgel och akustisk gitarr. 60-talet är viktigt. Vi spelar partymusik för människor som inte paratar. Eller kanske dansmusik för människor som inte dansar.

Bandet varvar rockiga låtar som *She's Hard to Play* med mjukare toner som i *Baby When We Danced* och *Oh, That's Life*. Framöver kommer de dock att ägna sig åt de lite lugnare låtarna, åtminstone om inte Anders Elowsson vill riskera att bli vräkt.

– Jo, så är det. Jag gillar att skapa musik på nätterna sittandes i sängen med guran. Men för någon dag sedan ringde hyresvärden upp och sa att grannarna klagar. Så nu får jag väl börja skriva ballader som inte gör något väsen av sig.

Närmast väntar en turné i England, så den som vill se Vienna Heat får vänta till senare i vår då de kommer att spela i Sverige igen, bland annat då Rookie-turnén gör ett stopp i Växjö.

Alessandra Johansson Cavallera

Aktuella releaser just nu

Bloc Party
"A Weekend In The City"

Efter över en miljon sålda album av debuten "Silent Alarm" är Bloc Party inte längre ett indieband från London utan ett riktigt stort band vilket de verkligen lever upp till med nya "A Weekend In The City". Första singeln "The Prayer" slår an tonen på albumet som är producerat av Jacknife Lee som tidigare arbetat med bl a U2 och Snow Patrol.

Explosions In The Sky
"All of a Sudden I Miss Everyone"

Explosions In The Skys instrumentala musik når längre och längre för varje album och med deras fjärde "All of a Sudden I Miss Everyone" har de verkligen cementerat sin plats i musikens hall-of-fame. Bandet gör inga videor, sjunger inte och gör låtar som ofta är kring 7 minuter långa, men fyllda med stämningsfulla ljudlandskap.

Nicolai Dunger
"Rösten och Herren"

Nicolai Dunger är en av Sveriges mest egensinniga och mest begåvade artister. Nu släpper Nicolai sitt första album där han har skrivit svenska texter till sina låtar. Rent musikaliskt rör han sig bort från rockfåran och närmar sig den klassiska svenska visstraditionen i ett rakt nedstigande led från Bellman, Taube och Vreeswijk.

Caroline af Ugglas
"Joplin på Svenska"

När Caroline af Ugglas åter är skivaktuell är det med Janis Joplin låtar där Caroline själv har skrivit de svenska texterna. En av Sveriges mest unika artister tolkar en av världens mest unika artister och resultatet blir precis så bra som man kan önska.

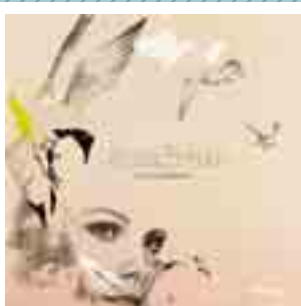
Au Revoir Simone
"The Bird of Music"

Au Revoir Simone träffades kring den gemensamma kärleken till synten. Tillsammans med ljuva melodier och stämsång bygger de upp världar i sina låtar som får en drömma sig bort.

Clap Your Hands Say Yeah
"Some Loud Thunder"

CYHSY nya och efterlängtrade andra album är producerat av Dave Fridmann (Mercury Rev, Flaming Lips m fl) vilket tydligt har utvecklat bandets ljudbild. Blivande favoriter är spår som "Yankee Go Home" och "Satan Said Dance".

Ane Brun
"Live in Scandinavia"

Hösten 2006 fick Ane Brun chansen att turnera med en stråkorkester, då föddes idén att även spela in dessa konserter för att ge ut en liveplatta. Resultatet är 18 utav Anes finaste låtar som är omarrangerade för att passa stråkkvartetten. Förutom material från Anes tidigare plattor bjuds vi här på en helt ny låt, covers av PJ Harvey och Jeff Buckley samt en ny version av "Lift Me" där Nina Kinert agerar duettpartner.

Eleni Mandell
"Miracle of Five"

På Eleni Mandells sjätte album "Miracle of Five" medverkar bl a Wilco gitarristen Nels Cline, X-trummisen DJ Bonebrake samt & Andy Kaulkin (Merle Haggard, R.L Burnside). Eleni besitter en fantastisk stämma och hennes texter har liknats vid både storheter som Hoagy Carmichael och Leonard Cohens.

Cold War Kids
"Robbers & Cowards"

Att Cold War Kids har en ljus framtid framför sig råder det ingen tvekan om. Debutalbumet är fyllt av kanonspår som Hang Me Up To Dry, Hospital Beds och den tidigare släppta We Used to Vacation. De ligger också på den mycket ansedda listan "Next Years Big Stars" hos BBC som bl a har haft Bloc Party och 50 Cent på sin lista tidigare år.

Storsäljande doldisar

Kaiser Chiefs är det storsäljande bandet från Leeds vars medlemmar är helt nöjda med att låtarna är mer kända än de själva är. Grooves Martin Röshammar tog flyget till London för en stunds vindruveätande med sångaren Ricky Wilson.

Det är mindre än tre veckor kvar till jul och i London är det svensk vårvärme med nästan 15 grader och klarblå himmel. Inne i det gamla elverket i Chiswick i västra delen av stan finns numera Metropolis studios.

Alla som hänger i huset ser ut som popmusiker förutom skivbolagstjejerna och jag konstaterar att de som jobbar med pr i skivbranschen är sig lika världen över. De är käcka, stajlade, modemedvetna och pratglada till bristningsgränsen.

Vid bordet bredvid mitt sitter några unga och självsäkra killar och planerar vad som låter som en sitcom med hysteriskt tempo.

Det är här Kaiser Chiefs håller hov den här dagen. Franska, svenska och brittiska journalister placeras i baren två trappor upp i det pampiga bygget i väntan på att först lyssna på skivan vars namn ännu är hemligt och sedan får man sina 20 minuter med någon bandmedlem.

Ed från skivbolaget sträcker fram ett papper man ska skriva på för att lova att man minsann inte ska publicera texten om Kaiser Chiefs före ett visst datum. Han säger fnissigt något om att han helst vill ha det skrivet i blod och den rutinerade svenske journalisten mitt emot mig kontrar med ett: "Can we have yours then?".

Vi får lyssna igenom skivan sittandes på rad i en studio. Volymen är så hög att min jacka som ligger på golvet studsar till då och då, bara av den mullrande basen.

Den medelålders reportern från Frankrike som sitter bredvid mig ser ut som den samlade fördombilden av en brittisk fotbollshuligan. Det är mycket Lonsdale och Fred Perry och brittiska flaggor på nästan alla plagg, samtidigt som hans engelska är tämligen kass. Underhållande bara det faktiskt.

Låt efter låt dundras ut genom högtalarna. Det är mycket energi, aaaaaaaah-körer och väldigt mycket engelsk popmusik, inte minst på *The Angry Mob* som avslutas med rena fotbollsklacksrefrängen de sista två minuterna. Kaiser Chiefs kryddar sin andra skiva med gitarrvägg efter gitarrvägg och många låtar är som ett hopkok av 45 år med brittisk populärmusik. Men *Love's Not a Competition (But I'm Winning)* skiljer sig från de andra sångerna på skivan. Det är en vacker ballad med akustiska gitarrer och läckra köror.

Ett par timmar senare släntrar sångaren Ricky Wilson in i ett annat rum nere i källaren. Bordet framför oss är fullt av vindruvor, frukt, kex och smörgåsar och Ricky är trött efter att ha suttit och pratat om uppföljaren till 2005 års extremt

framgångsrika *Employment* i närmare tio timmar.

Leeds-bandet Kaiser Chiefs första skiva har sålts i två miljoner exemplar och i våras dominerade de hemlandets motsvarighet till Grammisgalan när de sopade hem tre priser i Brit Awards. De vann i klasserna bästa grupp, årets rock och bästa liveband. Så det är ett band med stora förväntningar på sig som i början av februari ger världen möjlighet att lyssna på tolv nya låtar.

Ricky Wilson är lite plufsig och ser verkligen ut som en kille som spelar i band. Han verkar vara rätt sorglös och nöjd med livet. Och med skivan.

– Vi har verkligen gjort den bästa skiva vi kunde göra. Vi tycker att den är perfekt. Om folk inte gillar den och den inte är bra nog, då är vi kanske inte tillräckligt bra, säger Ricky Wilson på sin dialekt som luktar nordengelsk arbetarstad, hel-täckningsmatta och fish & chips.

– Skivan är kraftfull, inspirerad och ärlig. Vi har turnerat över hela världen och spelat på allt större ställen. Det har gjort oss tyngre och inte minst bättre på att spela. Vi tycker allt bättre om att rocka loss, spela högt.

Tidigare försökte de vara intressanta och underfundiga, säger Ricky Wilson med ett leende, och lägger till att de

fortfarande gör intressanta och underfundiga låtar men att de numera går att headbanga till och att varje låt görs med baktanken att de ska funka på en festivalpublik.

De senaste åren har allt exploderat för Kaiser Chiefs. Ricky Wilson säger att livet i ett popband som mycket händer kring, är en ständig berg-och-dalbana.

– Det har varit dom två bästa åren i våra liv och den tiden har förändrat våra liv. Och vi har blivit mycket smartare. Ingen av oss hade varit utanför Leeds förut, inte mer än på någon enstaka semester. Två år har skänkt oss ett helt liv av erfarenheter. Men äh, jag är fortfarande dum. Det är inte så att jag har läst en miljon böcker, säger Ricky Wilson och fortsätter:

– Folk snackar om att vi har sålt oss för att vi är så stora och så många har köpt vår skiva. Vi är bara bättre på att skriva låtar. Våra låtar är mycket mer kända än vi är. Det är klart att en intervju med Pete Doherty är mycket mer intressant än en med mig. Vad vi gör efter spelningarna eller hur jag klär mig är inte det viktiga. Vi säljer "a shitload of records" och jag slår vad om att många av dom som kan varenda textrad till våra låtar inte vet hur jag ser ut. Jag gillar att det är så.

Martin Röshammar

CALIROOTS SPRING 07 SELECTION

J-MONEY CROOKS'N'CASTLES
STUSSY 10DEEP LRG RECON
MIKE LOKI NO MAS COSBY SUPRA
ACAPULCO GOLD SUBWARE
KING STAMPEDE TRIUMVIR
THEHUNDREDS HELLZ BELLZ
MIGHTY HEALTHY MIKE VANS
ONCE UPON A TIME PACE OBEY
MODERN AMUSEMENT LOKI
TENDERLOIN ADDICT SKANK
CHEAP MONDAY MHI BAY ICON
SURRENDER NEW ERA IDIOM
NIKE SB FIENDEN FRESHJIVE
MARRIED TO THE MOB EDWIN
SITUATIONNORMAL SVENSSON
TENS J-HONEY SUGAR CANE

Stussy X New Era
Hope LA Cap
599,-

J-Money
Oyster Hood
1299,-

10 DEEP
Problem Solvers Tee
399,-

Han Cholo
Brass Knuckle Buckle
799,-

Cali Denim
Black Selvedge
1099,-

Greedy Genius
Primo Reflecto
1599,-

caliroots.com

BRUNNSGATAN 9 111 38 STOCKHOLM 08-568 499 08 WWW.CALIROOTS.COM

Gör skäl för sitt namn

The Sunshine har mycket på gång. Deras 60-talsdoftande gladrock kunde nyligen höras i *Grey's Anatomy* och snart i *CSI: Miami*. En turné i Japan blir sannolikt aktuell till släppet av andra skivan. Inte illa för ett litet Stockholmsband.

– Det har ju inte varit någon räkmacka det här, säger gitarristen Nalle om The Sunshines väg till Svenska Grammofonstudion i Göteborg, där de nu befinner sig tillsammans med producenten Ludwig Böss för att spela in uppföljaren till debutplattan.

Nej, det verkar vara det gamla beprövade receptet hårt arbete och målmedvetenhet som gäller även för The Sunshine. Till exempel har alla i bandet kvar sina vanliga jobb trots att de skulle kunna leva en tid på pengarna som rullar in från främst ovan nämnda tv-serier. Dessa inkomster investeras i stället i bandet, som nu genom att finansiera två veckors inspelningstid.

– Om vi tog ut dom pengarna skulle dom bara gå till dumheter, nu skapar vi något som kommer att vara beständigt, säger sångaren Pelle om inkomsterna från tv-serierna.

Hela bandet, som förutom Nalle och Pelle även består av keyboardisten Carl, basisten Johan, samt trummisen Jonathan, är med under intervjun. De säger att de är ett demokratiskt band, och de verkar överlag väldigt sammansvetsade, som ett gammalt gift par som fyller i varandras meningar.

Inte heller har de påverkats negativt av att leva så tätt inpå varandra under den vecka de hittills har tillbringat i studion. Snarare ville de isolera sig från omvärlden för att kunna fokusera helt på inspelningen, vilket även var ett skäl till att de sökte sig utanför Stockholm.

Isoleringen märks även på bandets stil. Det är en stor kontrast att se dem på bild på myspace, där de ser ut som en metrosexuell version av Fab 5, och att se dem i studion, där de för tillfället väldigt fnittriga killarna visar upp sina mörkgröna pensionärstoffsor, senaste kollektionen från ICA Maxi, enligt Johan.

– Studion i all ära, men det är dragigt, förklarar de sitt inköp.

De ger onekligen ett glatt intryck, The Sunshine. Dessutom verkar de befinna sig på den ultimata framgångsnivån. De är inget bittert band som harvat i reploken alltför länge utan resultat, och de har heller inte hunnit bli så framgångsrika att de börjat ta framgångarna för givet. Är de då lika glada som bandnamnet antyder? Ja, tycker bandet, förutsatt att Jonathan får sovmorgon, Carl får igenom sina idéer ibland och Nalle får sitt godis.

Låter nästa skiva lika glad som debutskivan?

– Om förra skivan var solsken så är den här lite mer växlande molnighet, säger bandets hobbymeteorolog Carl.

Vi lämnar de kyliga lokalerna med sin trivsamma röra av allsköns instrument och går upp för den branta trappan till kontrollrummet. Där luktar det kaffe och vi ska lyssna på en halvfärdig mix av en låt med arbetsnamnet *The Easy Way Out*. Jämfört med de fyra låtarna från debutskivan som finns att höra på myspace låter denna mer genomarbetad, med mer körer och drivet trumspel. Som ett uppdaterat Beatles med Beach Boys-körer ungefär.

Själva tycker bandet att låtarna på nya skivan är medvetet mer spretiga, att de har ett något råare sound, är naknare och mer eftertänksamma och nyanserade.

På den uttjatade frågan om bandet har något budskap de vill föra fram ges samma typ av svar.

– Dra åt helvete, säger Nalle och ser lurig ut, men så har han ju inte heller ätit något godis på ett tag.

– Gilla oss.

– Använd kondom.

– Kom på våra konserter.

– Ät sunt.

Efter en pinsam tystnad brister hela The Sunshine ut i skratt.

– Fy fan vad dåligt, vi måste ju komma på något bättre.

Singel från nya skivan kommer i vår och sedan väntar de nytillkomna spelningarna i Japan. The Sunshine har många skäl att vara glada.

Sara Jansson

TTC

TTC har två fullängdare, samarbeten med största delen av Paris electroscen och ett otal våta klubbspelningar i ryggen när de släpper sin tredje skiva 36 15 TTC. Den franska tremannagruppen låter och ser ut som ett elektroniskt Mobbade Barn Med Automatvapen, fast mycket svängigare. Förväntningarna är skyhöga på albumet, men Tekilatex, TTC:s minst normala MC, är lugn.

– Jag tycker inte våra tidigare skivor har nått en tillräckligt stor publik, inte jämfört med det jag ser framför mig. Vi vill ju ta över världen.

Den smällfeta rapparen ler när han pratar, självförtroendet är det inget fel på. Han är blek, stor, och ser ut som en förvuxen bebis, men han skrattar och driver konstant med sin omgivning. Det han gör kan nog bäst beskrivas som att hålla låda. Han blir allvarlig för en sekund och fortsätter:

– Jag tror att vår musik kan nå alla, för den representerar verkligen vår tid. Den är gjord med vår tids musikaliska verktyg, det är elektronisk musik, sen återgår han sakta men säkert till den mer oseriösa sidan. Vår musik är urban, flashig, färgglad och får dig att vilja dansa. Den får dig att glömma dina problem och ger dig självförtroende, och lust att ligga med någon.

Samtliga delar av TTC har soloprojekt vid sidan av gruppen, rapparna Cuiziniér och Tido Berman jobbar med egna mixtapes, och Tekilatex släpper en soloskiva under våren, men som grupp är de starkast. De delar sen tidigare skivbolag med Spank Rock, Diplo och Busdriver på Big Dada Recordings, och precis som sina kollegor gör de musik för festen. – I TTC utvecklas vi hela tiden mot ett poppigare sound. Vi är nördar, med en passion för teknologi. Vi har en bakgrund delad mellan popmusiken från vår barndom och undergroundmusiken i våra tonår. Nu är vi vuxna. Så vi har slutat förneka vår kärlek till mainstreammusiken. Vi försöker att förenkla vår musik maximalt, så att den motsvarar vår idé om en catchy låt, samtidigt som vi behåller dom mer futuristiska och komplexa sidorna.

Tekilatex tar sig för att specificera målen med gruppens tredje album, och bjuder på en lektion i den djupaste formen av hånande undermening. Samtidigt återspeglar han den stämning som alltid återfinns i deras musik. – Vi tänker söka en större publik, typ småtjejer med Hello Kitty-klistermärken på sina Ipods. Du vet sådana som lyssnar på Pussycat Dolls ibland och skriver smileys i sina sms. Vi tänker fortsätta producera ren klubbmusik, men den här gången vill vi nå radiolyssnarna också. Fortsätta att tänja på gränserna för rap, och för pop. Få folk att drömma.

TTC:s musik har alltid handlat om lek, fest och nyskapande. Om att göra hård, välproducerad, och ibland jobbigt misogyn hiphop, blandad med lika delar electro och medelklassironi. Och med tanke på hur bra det har funkat i Frankrike lär du snart höra dem i en podcast nära dig, vare sig du gillar det eller inte.

Ruben Brundell & Pierre Guillou

Oberoendeframkallande folkmusik

En av Sveriges kanske mest uppskattade rappare har precis tagit ut sitt femte soloalbum ur ugnen. Då han också varje tisdag bjuder svenska folket på annan god musik i P3 Hiphop bestämde sig Groove för att gå på studiobesök. En sen januarikväll på Sveriges Radio.

– **ÄR DU FRÅN DAAALARNA**, frågar han glatt efter att vi har skakat hand.

Jason Diakité, på skiva och i folkmun mer känd som Timbuktu, har precis dykt upp på en av sina arbetsplatser denna tisdagskväll. Telefonen ringer titt som tätt. Efter en kopp kaffe lotsar vi oss fram genom en nedsläckt och kvällslummig SR-redaktion.

Tisdagskväll är sedan 2001 Timbuktus P3 Hiphop-kväll och timmarna innan kräver vissa förberedelser. Uppe på andra våningen ligger det lilla kontoret överöst med skivor. Vinylstaplar, en demohylla och ett otaligt antal promos. Diktafonen börjar rulla och samtalsämnet smyger obemärkt över från sommarstugor på skånska landsbygden till musiken. Timbuktu har den där utstrålningen och varma tryggheten som gör att du redan efter en kvart upplever dig ha känt honom i årtal.

Allt sedan debutalbumet *T2:Kontra-kultur* år 2000 har Timbuktu hunnit släppa ytterligare tre album, turnerat Sveriges storstäder och vrår och längs vägen blivit alltmer uppskattad artist som sträcker sig långt utöver de konventionella hiphop-lägren. Efter att ha fått en lyrikbok på en fest fastnade han för ordet "Oberoendeframkallande" och albumtiteln till det femte albumet var bestämt.

– Dels passade det in på mig och mina polares liv, och dels var det motsägelsefullt. Det är väl liksom en kommentar till det vi försöker göra... att stimulera folk till att tänka i andra banor. Att "göra sin egen grej" som det heter. Jag skulle vilja att min musik och energi kan inspirera folk till att vara mer oberoende av normerna.

– Hela paradoxen är också att vi ser det som att vi gör vår grej och lever fria till att bestämma själva när vi gör det vi gör, men egentligen är det ju snarare beroendeframkallande. Man är definitivt en slav till att skriva, spela in och göra plattor. Jag skulle inte kunna göra något annat och mår dåligt om jag inte gör det, förklarar Timbuktu.

NÅGONSTANS MELLAN andraplattan *W.D.M.D.* och uppföljaren *The botten is nådd* märktes en förändring i Timbuktus

musik. Genreenliga statiska beats fick besök av bland annat gitarrer och det organiska sound Timbuktu förknippas med idag. Även på *Oberoendeframkallande* är det vapendragarna Breakmecanix som producerat *nästan* hela skivan.

– Det är faktiskt första Timbuktu-plattan som det är med en icke-Breakmecanix-producerad låt på. DAMN! har producerat två spår varav ett är med på skivan, berättar Timbuktu.

– Jag ser det mer som en blandning av dom fyra tidigare skivorna. Man hör att det är vårt sound och det är väl mer maximeringen av det soundet som jag och Måns har hållit på med sedan vi gjorde *Jag drar* – som är den första gitarr- och beats-låten. Det har vi nu tagit till så hookat som det kan bli, vilket kanske innebär att nästa blir något helt annorlunda.

Vad drar det mot i så fall?

– Svårt att säga. Jag skulle vilja göra mer elektroniska grejer, men jag vet inte om jag skulle vilja göra det på svenska egentligen. Det jag helst skulle vilja göra är en bluegrass-platta om jag ska vara helt ärlig. Problemet är att jag känner ingen som kan spela banjo till exempel!

Sätt DAMN! i hårdträning.

– Ja, jag snackade med Måns Mernsten som är ett underbarn i DAMN!. Han säger att fixar jag en banjo så kommer han kunna spela om två år... jag tror han sa två år. Så bluegrass vill jag testa med, och svensk folkmusik.

På en efterfest i Timbuktus lägenhet förra året träffade han en av vår moderna tids folkmusikartister, Dungen. Dagen

efter slog de följe till studion och resultatet går nu att höra i låten *Lasterna*.

– Dungens fiol låter väldigt folkmusikig. Jag fick chans att bekanta mig med både snubben och hans musik, berättar Timbuktu och ser nöjd ut.

Nya plattan känns stundtals redan väldigt mycket folkmusik.

– Ja, jag är väldigt mjuk för det där nordiska... ungefär som vår natur ser ut. Lite kall och nästan sorglig – fast ändå vacker, förklarar Timbuktu ordsökande.

DÖRREN ÖPPNAS SAKTA och in kommer P3 Hiphop-duos andre hälft, DJ Amato. Efter en kär kram och kort ordväxling försvinner Timbuktu raskt iväg med den norska TV-kanal han varit med tidigare under dagen.

Efter några minuter av filmning i radiomiljö kommer de tillbaka. Hungern har börjat komma kravlande och vi fortsätter på en indisk restaurang runt hörnet.

Delar av föregående albumet *Alla vill till himmelen...* spelades in i Ghana, och Timbuktu talar länge och passionerat om hur resandet är en stor inspirationskälla och även en önskan att få göra mera av.

– Jag vill sticka till Argentina och spela in med folk, och Spanien. Det finns så mycket bra musik överallt... *Karmakontot* är ju väldigt Cap Verde/Cuba... mitt emellan Afrika- och Sydamerika-sound. Personligen tycker jag det är en utomordentligt bra danslåt, men det är kanske inte det man tänker på i första hand.

– Det är gött att låta sig sugas in i andra världar, konstaterar Timbuktu summerande innan han läppjar på sin kaffe.

Ögonstenen på nya albumet heter *Fantasi* och han beskriver den som en betydelsefull historia och "svängig som fan". Då det visar sig att jag inte fått den uppspelad på presslyssningen riggar han snabbt i ordning sin laptop. Proggiga toner med DAMN!s Sven Andersson på tvärflojt vandrar ut i det lilla kontoret på andra våningen. Timbuktu lutar sig tillbaka med fötterna på bordet.

DJ Amato har sakteligen påbörjat låtvalen inför kvällen. Timbuktu tar av sin randiga tröja, slår sig ner bredvid och från varsin kontorsstol bläddrar de tillsammans igenom en uppsjö låtar och idéstörmar. Öppningsspåret blir Nas. Därefter kanske Redhead Kingpin. Det ligger ett skimmer av spontanitet och lekfullhet när de båda vännerna diskuterar och funderar kring låtlistan. "Visst är Hardknocks-albumet svindyrt idag? Har vi spelat den här förut? Ska vi kanske ägna hela den andra sändningstimmen åt europeisk hiphop?"

Drygt en kvart innan sändning är listan färdig och Timbuktu och DJ Amato tar hiss upp till studion. Producent och ljudtekniker står beredda.

HIPHOP, DÖDSMETALL OCH techno är några genrer som har en sak gemensamt; de genererar sällan (läs: aldrig) speciellt folkkära artister. Timbuktu har dock satt denna tes på prov. Hos ungdomar anses han grym, hos de betydligt äldre är han svängig.

– Varför är Lars Winnerbäck så folkkär? Folk gillar det han säger eller hur han säger det. Det är väl kanske att jag har skrivit några låtar som folk känner att dom kan ta till sig.

Kan det bero på att du går mer ifrån hiphopens klassiska "snack-i-takt"?

– Lite möjligtvis, men en av de första låtarna folk verkligen lyssnade på text i var *Ett brev*, och där är det ju bara "snack-i-takt". Men alla har väl någon åsikt om statsministern.

– Man kanske utesluter många om det bara är ett rent hiphopbeat. Folk stänger kanske av redan innan och inte ens lyssnar bara för att dom har den fördomen

att dom inte gillar det. Vi är nog svårare att placera exakt vad det är, funderar Timbuktu.

”Nu kör vi om 20 sekunder”, hörs det från ljudteknikern. DJ Amato har precis kopplat färdigt sina skivspelare, Timbuktu läser rofyllt sina mail och förklarar att han inte är nervös.

När klockan slår 22:03 dundrar vinjetten igång och likt en strömbrytare slås den professionella programledarrollen naturligt på. Den mångåriga vanan är uppenbar och sändningen är minst sagt impulsiv och improviserad. Något manuskript finns helt enkelt inte. Endast den hastigt handskrivna låtlistan ligger på skrivbordet.

– Vi är lite stolta över våra felsäkringar och småchansningar, förklarar Timbuktu leende som förklaring på programmets diskussioner om utgivningsårtal och skivbolag.

– Men Mats Nileskär tycker nog ofta vi har fel, tillägger han skratandes.

Efter en kort nyhetspaus med Ekot går P3 Hiphop in på sin andra timme. Det blev mycket riktigt en europeisk sluttimme och Timbuktu och Amato nickar i takt och hurrar då och då till av förtjusning över ett danskt, holländskt eller isländskt spår. Utanför studion trummar ljudteknikern gillande takten med fingrarna. Med ett extra öga på klockan börjar det efterhand bli dags att se så de håller sin sändningstid. Det gäller att inte bli för kort – eller för lång.

De två timmarna i etern är över för denna gång. I den bitande nattkylan utanför SR:s Malmöredaktion monterar DJ Amato på sina cykellyktor och Timbuktu ringer efter en taxi.

– Vi syns väl ute i svängen, avslutar han och stoppar ner mobilen i fickan.

Erik Hjortek

foto: Johannes Giotas

Speciella killar

Steve Gullick

Med nya albumet *A Weekend in the City* testar bandet nya vägar. Rent soundmässigt, men även politiskt. Bandets främste talesman, Gordon Moakes, berättar varför bandet gjort en skiva som inte fastnar lika snabbt som föregångaren *Silent Alarm*.

– *Silent Alarm* intresserar kanske lyssnaren snabbare. Men på nya plattan finns det en anledning till att allt är som det är. Det finns mer sammanhang i låtarna och vi har försökt fånga ögonblicket och köra på det.

A Weekend in the City går inte riktigt att jämföra med *Silent Alarm*. På debutskivan handlade det om att presentera Bloc Party, på uppföljaren vill de visa att de är kapabla att göra något helt nytt, något som de kan känna sig stolta över. – Nu fick vi en möjlighet att välja i vilken riktning vi skulle gå. Själva spelandet är det lätta, det är resten av processen som kräver mycket energi. Men nu efteråt känner jag mig stolt. Det känns som en bra prestation.

Enligt Gordon Moakes vet ett nystartat band egentligen ingenting alls. Åtminstone om han ska se till sin egen erfarenhet. Då Bloc Party släppte sin debutskiva anser han att de lyssnade lite för mycket på andra människor. Då de spelade in *A Weekend in the City* började

de lyssna mer på sig själva vilket också kan höras på resultatet. Skivan har inte samma dansanta toner utan det är ett mer metalliskt sound som präglar Bloc Partys uppföljare.

Nya plattan är mer politisk men han menar att det inte är ett medvetet val.

– Vi skriver om vad vi upplever, om vår värld. Om det uppfattas politiskt, okej, men det är inte det som är vårt syfte.

Gordon byter samtalsämne, efter en hel dags intervjuer börjar han bli trött. Istället berättar han om vad publiken i Sverige har att vänta av Bloc Party då de spelar på Circus i Stockholm senare i vår. – Våra shower kommer att innehålla samma energi som vi alltid haft, atmosfären som vi skapat. Skillnaden nu är kanske att dom får uppleva mer energi och passion.

Då ämnet otillåten fildelning kommer upp lutar sig Gordon tillbaka, kurar ihop munnen och tar sig i håret.

– Det är ett svårt ämne. Självklart föredrar jag om våra lyssnare betalar för vår musik.

Samtidigt skulle jag inte kunna säga till dem som laddar ner att inte göra det.

Det är omöjligt att komma åt den otillåtna fildelningen så länge man fortsätter att skicka ut promos på CD. Hans förslag är att uteslutande leverera promos på vinyl.

Vad inspireras ni av när ni gör musik?

– Vi har nog inte inspirerats lika mycket av annan musik denna gång. Nu har vi mest tagit intryck från våra resor och tv-serier som exempelvis *Six feet under*.

Helt oinspirerade av musik är dock inte bandet. När jag ber Gordon räkna upp några artister han gillar radar han upp en hel skara, däribland Justin Timberlake och Queens Of The Stone Age.

Om ni fick öppna för valfritt band, alla kategorier, vilket skulle ni välja då?

– Oj, jag tror jag fått den frågan någon gång förr. Det är svårt det där. Dels vill man ju inte öppna för sitt favoritband för man vill ju inte riskera att se sina barndomshjältar i kallingar i logen. Men samtidigt vill man ju öppna för ett band

där vår musik även tilltalar huvudartistens musik. Det skulle kännas jättetråkigt att öppna för ett band man gillar och upptäcka att deras publik inte uppskattar oss. Men jag svarar Sonic Youth eller Foo Fighters eftersom de båda är tidlösa band.

Vad gör Bloc Party så speciella?

– Vi är speciella killar. Vi kommer från ingenstans, det finns inga riktiga tecken bakom utan det bara händer. Jag kan inte riktigt sätta fingret på vad men det bara fungerar.

Vad tycker du om att spela i Sverige då?

– Jag ser verkligen fram emot det. Jag ser fram emot hela turnén, åtminstone ett tag. Det är det renaste sättet att kommunicera. I Sverige har man en tradition med musik. Det kommer mycket bra band härifrån och jag gillar energin som finns här då man spelar. Det är helt enkelt en alternativ publik.

Alessandra Johansson Cavallera

SIRENIA

Nine Destinies and a Downfall

"HUGE SONGS, WONDERFULLY PLAYED AND PACKED FULL OF GOODIES. MELODIES TO DIE FOR, VOCALS TO KISS YOU BACK TO HEALTH!"

Steve Switt - **POWER**

LIMITED EDITION
DIGIPAK INCL. BONUS TRACK,
MEDIA PLAYER AND POSTER AVAILABLE!

IN STORES **22.02.**

chimaira
RESURRECTION

"ALREADY A CONTENDER FOR ALBUM OF THE YEAR"
HAMMER (UK)

LIMITED EDITION
DIGIPAK INCL. BONUS DVD!

IN STORES **01.03.**

EARCRUSHER

The Ultimate Compilation

HAI BULLY TALENT IN FLAMES
MOTORHEAD, GLINK 102
CLAWFINGER
MY CHEMICAL ROMANCE
HEATSEARS, ANTHRAX
BACKYARD BRAWLS, GUN 4
FUNERAL FOR A FRIEND
DEATHSTARS
AND MANY MORE...

LIMITED EDITION
DVD + CD IN O-CARD
& CD + DVD AVAILABLE!

IN STORES **08.03.2007**

ONE MAN ARMY

AND THE UNDEAD QUARTET
Error in Evolution

"This album is so mean that even the Grim Reaper will feel like he's haunted..."
SCREEN (Norway)

The amazing second record of Ex-THE CROWN singer Johan Lindstrand and his Heavy Death Thrasher Undead Quartet!

LIMITED EDITION
DIGIPAK INCL. 2 LIVE BONUS TRACKS!

IN STORES **08.03.2007**

WATCH OUT:

THUNDERSTONE
Evolution 4.0
170. CD IN O-CARD
INCL. BONUS TRACK
IN STORES **08.03.2007**

THRESHOLD
Dead Reckoning
170. DIGIPAK
INCL. BONUS TRACK
IN STORES **22.03.2007**

DEW-SCENTED
Sedimentation
170. EDITION IN O-CARD
INCL. BONUS CD
IN STORES **22.03.2007**

MONSTERS OF DEATH VOL. 2
Various Artists
2006
IN STORES **12.04.2007**

20 YEARS
NUCLEAR BLAST

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 5000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Posters, DVDs... Or order free at:
Nuclear Blast - Deschtrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

CARLA BRUNI

Fantastisk främling

Allt började på värsta tänkbara sätt. Förvirrad av Paris tunnelbanesystem blev jag bestulen på nästan alla viktiga saker jag hade med mig, allt utom mina frågor till Carla Bruni. Puh, vilken tur!

CARLA ÄR EN AV DE mest fantastiska främlingar jag någonsin mött. Hon är varm, omtänksam och öppen. Hon är trevlig men inte för trevlig och det känns som att prata med en gammal vän när hon sitter bredvid mig i soffan och berättar om sin nya skiva *No Promises*.

I lyxhotellet i centrala Paris där ex-modellen Carla Bruni gör intervjuer hela dagen är det mycket som händer. Då jag stiger in blir Carla precis intervjuad av italiensk tv. Hon får köra Fiat 500 och äta pizza och svara på frågor om sitt sexliv. Stämningen är smält kaotisk men Carla hanterar det hela galant. Hon berättar senare att hon i och med sina modellerfarenheter har stor medievana och att hon därför vet precis hur hon ska hantera sina promotionturnéer.

Efter det att Carla Bruni släppte sin kritikerrosade debutplatta *Quelqu'un m'a dit* var hon ute och spelade konstant. För två år sedan började hon arbeta på

uppföljaren. Att den nya skivan släpps just nu menar Carla är en ren slump.

– Skivan blev färdig i somras så det bara blev så. Det var dags nu.

NO PROMISES ÄR TILL skillnad från debutskivan på engelska. Anledningen till detta är att Carla valt att sätta musik och en egen prägel på sin favoritpoesi. Det handlar om poesi skriven av bland andra William Butler Yeats, Emily Dickinson och Dorothy Parker.

– Det går inte att översätta poesi och ändå bibehålla den ursprungliga känslan. Jag gillar att sjunga på både franska och italienska men engelskan har en viss rytm som jag ville fånga.

No Promises handlar främst om kärlek, avsaknad av kärlek och tiden som går. Alla tre är ämnen som speglar Carlas liv på något vis.

– Jag är vansinnigt förälskad i denna poesi. Det har varit roligt att få sätta

musik till något så vackert. Det är enkla melodier och svåra, djupa texter.

Att sätta musik till poesi skedde på ett inte alltför komplicerat sätt. Efter att ha satt sig in i dikterna och läst dem flera gånger kom musiken spontant.

– Jag lyssnade på poesins språk, vad texterna sa. När jag hade läst dikten tillräckligt många gånger så hörde jag plötsligt hur musiken skulle låta.

SKIVAN SPELADES IN HOS Carls nära vän och producent, Louis Bertignac. Carla beskriver inspelningsprocessen som lätt och rolig. I och med att det mesta spelades in hemma hos Bertignac fanns det mycket tid till att testa kreativiteten.

– Vi kunde sitta och göra ingenting. Kanske trumma med en tändare mot bordet. Och där hade vi genast ett nytt ljud som vi kunde spela in och använda. Vi har även spelat in när Louis sopar golvet. Vi använde många underliga "instrument".

Jag gjorde även många speciella ljud med min mun.

Att arbeta med Bertignac är viktigt för Carla Bruni. Deras samspel gör att Carla kan känna sig trygg i det hon gör.

– Han är en perfekt producent. Han förstår vad jag vill och får fram det bästa av mig. Det är som att låta någon som vet vad du ska ha på dig för att se som bäst ut klä dig. Ibland kan enkla sånger förstöras efter produktionen men Louis lyckas alltid bibehålla det enkla i mina låtar.

Inför *No Promises* arbetade Carla även med sångerskan Marianne Faithfull. Tillsammans trängde de in i den poesi Carla valt ut. De läste författarnas biografier och reflekterade över poesins innehåll och betydelse. Det var även Marianne Faithfull som uppmanat Carla till att börja läsa poesi.

– Hon gav mig en poesibok av Shakespeare där hon uppmanade mig att läsa en

dikt om dagen. Vi spenderade två månader tillsammans. Vi skrattade mycket och läste poesi. För att förstå poesins språk behöver man studera det länge.

Carla Bruni har många musikaliska preferenser. Hon nämner Anthony & the Johnsons och säger att deras musik är underlig, i en positiv bemärkelse. Då hon nämner Joni Mitchell och Bob Dylan kommer vi inte vidare. Vi fastnar i ämnet och pratar om Joni Mitchells *Blue* som råkar vara både min och Carlas favorit-skiva. Carla tipsar om Bob Dylans radio-program, *Bob Dylan Show*.

– Det är fantastique! Du måste kolla upp det på internet. Han väljer ett tema för sitt program. Det kan vara allt från klocka till café till klänning. Sedan spelar han bara låtar som berör det temat. Du måste kolla upp det!

När jag frågar Carla om hon tror att hon alltid kommer att syssla med musik ler hon och rycker på axlarna.

– Jag vet inte. Det vet man ju inte. Men jag hoppas att jag kommer att bli gammal med musiken. Om jag inte skulle syssla med musik skulle jag ändå vilja ha ett skrivrelaterat yrke, kanske journalist.

Hur skriver du?

– Med papper och penna, haha!

Jaja men...

– Jo det är sant. Jag menar, många arbetar nog framför datorn men jag måste

använda papper och penna och sitta framför gitarren förstås.

Hur har nya skivan tagits emot med tanke på att du sjunger på engelska denna gång?

– Våldigt bra faktiskt. Jag hade förväntat mig mer kritik. Fransmännen älskar sitt språk men även dom har tagit emot min skiva på bästa tänkbara vis.

Vad inspirerar dig?

– Tystnad, klassisk musik och klassiska romaner.

Din *Je suis le plus beau du quartier* spelades i julas på tv i en H&M-reklam. Vad tycker du om att spelas i kommersiellt syfte?

– Jag kan inte säga att jag gillar att spelas just för det kommersiella syftet men däremot älskar jag att spelas i reklamer. Jag tycker att det är ett väldigt bra sätt att nå ut till nya öron, nya lyssnare. Jag skulle älska att ha med min musik i en film. Ibland tycker jag att man minns en känsla i en film genom dess musik.

När jag står i entrén vid lyxhotellet där Carlas intervju ägt rum och virar halsduken kring halsen kommer plötsligt Carla utspringandes på en balkong ovanför och ropar på mig och säger att jag inte ska vara ledsen för att jag blivit "ficktjuvad". Därefter får jag en slängpuss vilket sammanfattar hela omtänksamma Carla Bruni. En fantastisk kvinna.

Alessandra Johansson Cavaleria

— LUGER PRESENTERAR —

RATATAT ^(US)

21/2 KÖPENHAMN LOPPEN, 22/2 MALMÖ INKONST
23/2 STOCKHOLM DEBASER SLUSSEN STOCKHOLMSNATT/TOKYO POLICE CLUB
24/2 GÖTEBORG STICKY FINGERS (TOP FLOOR), 25/2 OSLO GARAGE

KATHRYN WILLIAMS ^(GB)

25/2 STOCKHOLM SÖDRA TEATERN, 26/2 UPPSALA KATALIN

REGINA SPEKTOR ^(US)

4/3 STOCKHOLM CHINATEATERN

DUKE SPECIAL ^(IE)

15/3 STOCKHOLM KÄGELBANAN

THE LONG BLONDES ^(GB)

19/3 STOCKHOLM DEBASER SLUSSEN

BRETT ANDERSON ^(GB)

21/3 STOCKHOLM DEBASER MEDIS

ARCADE FIRE ^(CA)

23/3 STOCKHOLM CIRKUS

ANDREW BIRD ^(US)

24/3 GÖTEBORG PUSTERVIKSBAREN WOODY WEST
25/3 STOCKHOLM KÄGELBANAN

JEANS TEAM ^(DE) / PLUXUS

27/3 LUND MEJERIET (CAFÉET), 28/3 GÖTEBORG PUSTERVIKSBAREN
29/3 LINKÖPING HERRGÅR'N JOHN DOE
30/3 STOCKHOLM DEBASER SLUSSEN

KRISTIN HERSH ^(US)

2/4 STOCKHOLM DEBASER SLUSSEN

SCISSOR SISTERS ^(US)

17/4 STOCKHOLM ANNEXET

!!! ^(US)

19/4 STOCKHOLM DEBASER SLUSSEN, 21/4 MALMÖ DEBASER

FUJIYA & MIYAGI ^(GB)

20/4 DEBASER SLUSSEN STOCKHOLMSNATT

JOANNA NEWSOM ^(US)

22/4 STOCKHOLM CHINATEATERN

MIDLAKE ^(US) / ROBERT GOMEZ & STEPHANIE DOSEN

23/4 MALMÖ KB, 24/4 GÖTEBORG PUSTERVIKSBAREN

PERE UBU ^(US)

27/4 GÖTEBORG STICKY FINGERS (TOP FLOOR)
28/4 MALMÖ KB, 29/4 STOCKHOLM DEBASER SLUSSEN

BLOC PARTY ^(GB)

1/5 STOCKHOLM CIRKUS

SHOOTER JENNINGS ^(US)

2/5 GÖTEBORG PUSTERVIKSBAREN WOODY WEST
3/5 STOCKHOLM KÄGELBANAN

BUILT TO SPILL ^(US)

9/5 MALMÖ KB, 10/5 STOCKHOLM DEBASER MEDIS
12/5 GÖTEBORG STICKY FINGERS (TOP FLOOR)

FU MANCHU ^(US)

10/5 STOCKHOLM DEBASER SLUSSEN
12/5 MALMÖ KB

ANTONY AND THE JOHNSONS ^(US)

2/6 RÄTTVIK DALHALLA

FÖR INFO OM DESSA SAMT FLER TURNÉER SAMT ÅLDERSGRÄNSER,
TIDER, BILJETTER & FLER KONserter SE WWW.LUGER.SE

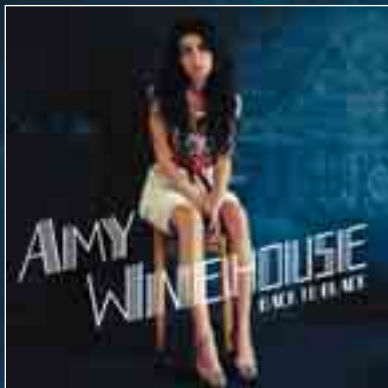
LUGER

YOURS TRULY, ANGRY MOB

Nytt album !

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC AB

AMY WINEHOUSE – BACK TO BLACK

Fantastiskt coolt album som innehåller singeln "Rehab", av många ansedd som årets låt.

KLAXONS - MYTHS OF THE NEAR FUTURE

Otroligt uppmärksammade hemma i England och ansedda som ett av årets hetaste band.

THE FRATELLIS – COSTELLO MUSIC

Skotsk band som firat stora framgångar i UK med sin gitarrpoprockpunk! Låtar som Arctic Monkeys skulle döda för...

FALL OUT BOY – INFINITY ON HIGH

Musik för dig som gillar band som My Chemical Romance etc.
Live på Arenan i Stockholm den 20 mars !

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC AB

skivor

AIR FRANCE

On Trade Winds
SINCERELY YOURS

Air France heter det senaste tillskottet på Tough Alliance egna skivetikett. Bandet, som består av två killar och en tjej, gör på denna fyraspåriga EP dansant pop med titlar som *Karibien* och *Beach Party*. Associationerna går till ett flirtigare och ljusare The Embassy, utblandat med stora delar lyx och klass.

Musiken får mig att tänka på en cocktail-klubb, där taket är av glas och går att fälla upp. Golven är kritvita och består av stora kakelplattor. Det är en tid som är korsad mellan 1956 och 2007, där allt är möjligt. Pastellfärgade kläder i skalor som går från citrongult till klarrött, är placerade på filmstjärnekroppar och ansiktena på människorna är noggrant utmejslade och lätt solbrända. Musiken som strömmar ur högtalarna verkar sväva runt i lokalen ett bra tag, innan den letar sig in i trumhinnorna på gästerna och tvingar dem att le sina bländande vita leenden mot varandra.

Det här känns nytt, fräscht och kaxigt och får mig att vilja ta del av Air France perfekta och flärdfulla värld om och om igen.

Linda Hansson

ALMEDAL

Och utan en massa skit
E DU GO ELLER?/LUXURY

"Denna EP är tillägnad Håkan Hellström" står det på konvolutet till Almedals senaste verk. Och just det namnet är något du kommer att komma att tänka på många gånger under lyssningen. För let's face it, detta är Håkanpop mer än något annat, komplett med kärlekskrank falsksång på göteborgska, pa-pa-pa och la-la-la-ande och enkla, berättande texter. Men också komplett med en härlig rå energi, ett sinne för smittsamma melodier och vad som får panelhönorna att släppa loss.

Men det handlar inte bara om Håkan, för en annan göteborgare har mer direkt haft ett finger med i spelet, nämligen Kristian Anttila som mastrat EP:n. Troligen är det han som bidragit med elektronikaflörtarna som gör att detta blir mindre Hellströmplagiat och mer ny, spännande debut. Men nog om alla dessa andra. För Almedal är Almedal och inte någon annan, och de har givit oss en dansant EP med pulserande energi, mycket känsla och mycket kärlek.

Och missa föresten inte *Hur hamnade jag här*, en ljuvlig partystarter.

Nina Einarsson

BRETT ANDERSON

The Solo Album
V2/BONNIERAMIGO

I pressmeddelandet skriver Brett "Jag visar världen min insida. Låtarna är en kommentar till hur jag verkligen känner, oavsett om det handlar om min fars död, mitt hat mot konsumism eller bara livets ensamhet". Det är ett högravande meddelande till världen men Brett kommer faktiskt undan med det. Efter år av bombastiska skyskrapor till låtar och produktioner och efter lika många år av teatralisk och desperat falsettsång är det som om Brett Anderson plötsligt gör det pressmeddelandet inte gör, han skär ner på de stora gesterna å la storsjärna och inser att läget är ett annat. Han är inte längre talesman för alla bleka androgyna män i västvärlden, han är inte längre det stora pophoppet utan bara ännu en musiker som var stor som bara den, åtminstone i Sverige och England i mitten av 1990-talet.

The Solo Album är ingen fantastisk skiva men det är en sympatisk, personlig och varm skiva som gör att jag faktiskt tror att Brett

Anderson har många bra musikaliska år framför sig. Vem hade trott det?

Martin Röshammar

TOMAS ANDERSSON WIJ

En introduktion till Tomas Andersson Wij
UNIVERSAL

Det har gått lite inflation i att alla samlings-skivor numera måste innehålla minst ett nytt spår. Ibland löser man det genom att spela in totalt meningslös cover eller att plocka med nåt som tidigare ratats i sista stund. Tomas Andersson Wij väljer inte någon av de enkla vägarna. Han presenterar istället tre nya låtar som lika gärna skulle kunna vara inkluderade här i egenskap av klassiker från den snart tioåriga artistkarriären. Särskilt imponerad blir jag av inledande *Hälsingland* som doftar starkt av Olle Ljungström och verkligen aspirerar på att bli vårens stora radiohit. Sen följer ett pärlband av de gångna årens singelsläpp och starkaste albumspar.

Tomas Andersson Wij har vunnit sin publik genom idogt turnerande landet runt och genom att alltid hålla en hög lägstänivå vare sig det gäller skivsläpp eller livespelningar. Frågan är om det finns någon artist i Sverige som kan mäta sig med honom när det gäller skildrandet av hur det är att leva i Sverige idag. När man hör berättelserna om hans uppväxt kommer man helt plötsligt på sig själv med att drömma sig tillbaka till sin egen barndomstid. Han skapar en stämning som får mig att känna mig trygg, men också att börja reflektera över hur samhället ser ut idag. Särskilt berörs jag av underbara samtidskildringen och tillika största singelhit *Blues från Sverige*. Precis som titeln säger så är den här samlingskivan nog mest tänkt som en introduktion för de som inte redan är invidga i Andersson Wijs låtskatt. Men de tre nya spåren är skäl nog att köpa skivan även för de som redan har alla studioalbum. Eller så kanske den kan vara ett substitut för de som liksom mig väntar på ett nytt livealbum från Norrköpings alldeles egna svar på Dylan: Magnus Johansson. Det här är ett mäktigt bokslut från en av Sveriges för nuvarande mest angelägna artister.

Thomas Rödin

ASTMA & ROCWELL

From DLX with Love
DLX/BORDER

Producenterna Astma & Rocwell har inte gjort mycket väsen av sig tidigare, men du har garanterat nickat gillande till deras beats. *From DLX with Love* är deras första egna grej. Radiofavoriten *Beat Drop Part 2* med Million Stylez och Mr Vegas hade satt sig i huvudet långt innan jag fick albumet. Med albumet i hand förstod jag snabbt att detta är svensk hiphop när den är som bäst – producentmässigt. Om man dessutom har med grymma vokaler som Form One, Henok, Promoe, Cosmic, Cami och Linda Sundblad är det svårt att inte överträffa de obefintliga förväntningarna.

Denna spretiga skiva med brett register visar att duon vet vad de gör och att de fortfarande är nyfikna. Innehållet är precis så hjärtligt som titeln säger, fast på ett hiphop-sätt. Jag gillar så klart bäst *Beat Drop Part 2*, *Never Be Peace* med sköna Chukki Starr och *Revolution* med Akem. På dessa låtar tänjer Astma & Rocwell på gränserna från hiphop till ragga och reggae. *Naket* med Organism 12, yes I like. Grymt!

Therese Ahlberg

BLACK BELT

Two Minutes to Midnight
NOVOTON/BONNIERAMIGO

Med slyngelaktig fuckoff-attityd ger svenska Black Belt oss något att väcka våra så väl

undängömda primitiva sidor med. Och vilket wake up call.

Detta är krampaktig, smutsig och rå energi, 60-talsskrän och Iggy Pop-rock. Härligt att höra år även hur bandet inte förlorar sig i panikartat ös, mycket tack vare sångarnas souliga röster och sättet bandet strör i lite psykedelia över sina verk. Dessa kontrastliknande drag gör skivan mycket mer intressant och inte bara ännu en smutsig garagerockska.

I vissa låtar öses det på ordentligt med psykedeliakryddningen, som i Doors-doftande *Cigarette*, men det är i de mer kaxiga och rättframma låtarna som deras musik gör sig som bäst. *Off Your Hook* är en skrånig härlig liten sak med bongotrummor som lyfter låten rejält, för att inte tala om *Pistol* vars hetsiga och hungriga tempo tar dig till festival med ölogier, oförklarliga blämärken och hängel i leran.

Black Belt ger oss berusad hoppa-dansa-snurra-ramla-rock och jag blir uppriktigt förvånad över att inte känna mig bakfull dagen efter *Two Minutes to Midnight* spann i min stereo.

Nina Einarsson

THE BOOK OF DANIEL

Songs For the Locust King

BLACK STAR FOUNDATION/BONNIERAMIGO

Göteborgsoktetten The Book Of Daniel har något utöver det vanliga. Om inte annat så borde det vara värt ett särskilt omnämnande att de är ett band med både piano och saxofon som mitt i en tid dominerad av Håkan Hellström och Moneybrother inte låter det minsta som Bruce Springsteen.

Men det är mer än så. The Book Of Daniel är ett lyhört och tajt – men långt ifrån sönderrepat – band som ger sångaren och bandleadaren Daniel Gustafssons låtar exakt det baktunga driv, skörhet eller sväng som de kräver. Faktum är att bandet är så imponerande att låtarna bleknar lite i jämförelse. Gustafsson är inte obegåvad som låtskrivare – men inte heller minnesvärd, utan mest ett destillat av närapå alla rockpoeter som någonsin följt i Bob Dylans fotspår. Men *Songs For the Locust King* är trots allt en debutplatta. Ännu finns det tid för Gustafsson att växa in i rollen. Och

att döma av topparna på *Songs For the Locust King* så lär det vara värt att vänta på.

Dan Andersson

DANIEL BOYACIOGLU

No Hit Wonder
COULISSE/LUGER

Gatupoeten och tvåfaldige Poetry Slam-vinnaren Daniel Boyacioglu har sedan tidigare släppt en handfull diktsamlingar och två plattor. Tanken med *No Hit Wonder* är att släppa en hiphop-skiva. Tonsätta beats "utan att det blir spoken word" som han själv uttrycker det. *No Hit Wonder* är dock ett skolboksexempel på just spoken word (med *Respekt i förorten...* som undantag).

Ordkärleken glöder, men känslan av verbal överkrokande frijazz blir ibland alltför för stor (*Mister Minister*). Boyacioglu låter som bäst under sin mer lågmälda poesiform (*En framtid här*) och när lekfullhetens ribba ligger på lagom nivå.

Produktionerna är bra. Riktigt bra på sina ställen med jazzigt soulfylla beats. *B-boys Be Men Motherfuckers* inleder skivan med ett brak och lyft som väcker förväntan i varje tivrare. Med återanvändande av en Rawkotics/Portis-head-sampling avslutas plattan med ett andfått sminutersmaraton. Grädden på moset.

Rent kategoriskt är spoken word i tre fall av fyra svulstig, rödvinsdjup och pompös. Boyacioglu är måhända av samma mening eftersom hans texter istället står spjännande mot just det pretentiösa. Visst kan det på sina ställen slå över i motsatt effekt, men jag föredrar ändå denna inställning och attityd vilken dag i veckan som helst. Bortsett från några små skrubbsår är *No Hit Wonder* till sitt stora hela riktigt vass. Den står högt inom sitt gebit och den har fått eder undertecknade att känna hopp till en genre tidigare befolkad av skepsis.

Erik Hjortek

BRAND NEW

The Devil and the God Are Raging Inside Me
INTERSCOPE/UNIVERSAL

Jag föll häromdagen. Jag föll pladask på ändan. Det gjorde ganska ont. Svanskotan. Det var några jävla ungar från New York som gjorde att jag föll. Ett band med ett namn bara en mamma kan älska och en skivtitel som endast

BLOC PARTY

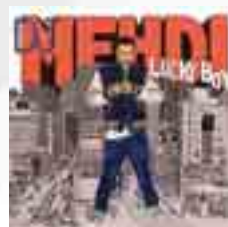
A Weekend in the City
WICHITA/BONNIERAMIGO

"Vad folk tar kokain numera", utbrast en bekant efter att vinglat omkring på P3-gulds efterfest. Ja, de gör väl det. Och allt ska vara så där himla fräckt, och tomheten ska vara så ekande efteråt. Kicker ska klaffa och innan du vet ordet av sitter du där med ett frostat glas på en bar och har inte förstätt någonting. Ännu värre är det förstås om du flackat runt i världen, i East End, i Kreutzberg och i Tokyo, och vart vilsen. "East London is a vampire that sucks the joy right out of me" sjunger Kele Okereke och det har han ju i princip rätt i. Eller, jag förstår precis vad han menar. För visst har det inte med ålder att göra och inte är det så jävla ball heller, egentligen.

Hur som, Bloc Partys andra skiva är stortstilat producerad samtidsångest som i sina bästa stunder är rätt så träffande och så där nutidsreflekterande som säkert U2 just nu så gärna skulle vilja vara. Fast mig står det upp i halsen. Allt detta pillande i moll. Jag hade inte mycket till övers för *Silent Alarm* och det ska sägas att *A Weekend in the City* inte heller är min musikaliska hemmaplan.

Producenten Jacknife Lee har lagt ner mycket möda på att meka med maskinella rytmer och stela gitarrer. Så träsigt, smutsigt och förvirrat – geggig folkmusik-harmonik som varken leder framåt eller bakåt utan stampar på i bruna vattenpölar. I England har man dock fått för sig att det är det som är grejen. Konsten att säga lite med så stor kraft som möjligt. Lite mera pompöst och världen förstär att nu jävlar släpps de stora känslorna loss. Det är bara så distanslöst och urbota tråkigt. Det spelar ingen roll att jag mycket väl kan förstå att Okereke har poänger, det är bara så trist att han ska behöva ha dem i en miljö lika stimulerande som Skänegatan i Göteborg. Fredrik Eriksso

Det handlar om självrannsakan även i mitt fall. I andras kanske om slöhet. Jag läste om eminenta Studio i SvD i höstas, där beskrevs deras "nästan helt instrumentala" musik. Senast jag hörde *West Coast* hörde jag Dans stämma lite varstans och ganska mycket. Jag läser någon månad senare om Isolation Years i GP. Tyckaren bygger sin recension kring temat "jag satte på skivan men lyssnade inte". Det är mycket sällan jag kan lyfta någon timlön på det här textandet och jag ser mig då i alla fall som lite förlåten när jag slentrianmässigt hystar in ett par rader. Men det börjar kännas lite oroande och väldigt dumt. Everett True gjorde i början av 1990-talet en grej av att skriva men inte lyssna. Saken var ju att han skrev bra. Det gör inte Johan L och det gör inte jag heller. Jag hinner inte lyssna på alla elvalåtars skivor som skickas in till den här spalten, jag dömer dem oftast efter första låten. Så är det. Ledsen.

Någon som heller inte skriver bra, eller rättare sagt inte alls, är Gustav Malmros som när han skickade in sin förra skiva *The Extended Head* missat att skriva allt annat än just *Extended Head* och Berlin Malmö. Istället för att bara skriva tillbaka skickade han in en skiva till med ett annat projekt kallat **Spit Spat Black Cat**. En bas och en trumma och ut har det kommit krautpostpunk av bästa märke. Genren ser visst mer krystad ut än vad den är. Hårt, minimalistiskt och bra kanske är en bättre beskrivning.

Afraid Of Stairs är fortfarande ett av Göteborgs bästa band. Synd att jag tvingas skriva om dem här i marginalen. Liksom förra gången (en singel släpptes på Labrador för 100 år sedan, jag har till och med hört den på en bar i Washington DC) rinner gitarrmattorna utmed väggarna och popkörerna trycker i hörnorna. Det är 1990 igen och MBV släpper en ny EP i morgon, var har jag lagt min duffel, var är luggen? Det är så vackert på något sätt. Vi behöver romantik, gitarrmattor och kalejdoskop precis lika mycket då som nu.

I Stockholm bor Peter som när han grejar med musik kallar sig **Musique TLR**. Som låter lika delar brusigt och skevt som vackert och insiktsfullt. Någonstans under lekskapsplanorna och de skramliga gitarrerna finns vacker musik som fiskar ut i David Pajo-landet. Och visst är det inte bara en stilistisk uppvisning – nej, här finns alla melodier som man kan önska sig. Vackert.

Jag är inte mycket för humormusik, busiskisp eller knasrock. Men ibland kan det gå vägen om jag hör att det faktiskt finns en liten klarare tanke bakom. **Vit Päls** har faktiskt det trots plogigt omslag och tokiga orkesterhits. Här finns en ungdomlig och rätt uppgiven Kjell Höglund-känsla, en samtidsångest som kanske inte är medveten men ändå rätt slående. Paul Simon blir säkert mycket glad i alla fall.

Fredrik Eriksson

För kontakt

The Extended Head: info@extendedhead.com

Spit Spat Black Cat: spitspat@gmail.com

Afraid Of Stairs: lavender.se

Musique TLR: contact@musique-tlr.com

Vit Päls: carljohan@hotmail.com

en teolog med suicidala tankar går i gång på. Amerikanska jävla ungar som lyssnat sig utmärglad och deprimerad på Nirvana och The Cure under tiden på high school. Jag föll för deras direkta känsla för hur en låtjäväl ska skrivas. Jag föll för snorungen på sång som har Robert Smiths gamla kalsonger som snuttefilt. Jag är förlorad i knatten som spelar gitarr som om just självaste djävulen och gud rev och slet inuti honom. Jag faller raklång för Brand New och deras totala avsaknad av respekt för de döda. Kurt Cobain ler i massor från sitt moln och känner sig hedrad.

Per Lundberg GB

CUT CITY

Exit Decades

GSL

Inom den göteborgska musikscenen verkar kitteln bubbla som aldrig förr. Pen Experts och Cut City är bara några av de senaste tillskotten från stadens deppiga sida. Cut City nämns ofta i samma andetag som Joy Division. Detta är aningen missvisande, då de snarare låter ogenerat inspirerade av sentida depprock som Interpol, som i *sin tur* stämt sina lyror efter Joy Division. Den mässande sången är som hämtad från Interpol och gitarrslingorna likaså. Det är tungt och släpande med tjocka mattor. Trion arbetar duktigt, men det lossnar aldrig. Tomgång är bara förnamnet, tyvärr. Producenthjälp från Kristian Anttila har dock medfört en bra ljudbild.

Christian Thunar

DJ MEHDI

Lucky Boy

ED BANGER RECORDS

Ed Bangers har fört fram kritikerrosade akter som Justice, Uffie och Feadz. Gemensamt för flera av Ed Bangers artister är att de sorteras under hiphop trots att de borde stå under "elektronisk, experimentell... någonting". Svårdefinierade genrer du gärna vill knyta på dig dansskorna till.

Fransmannen DJ Mehdi har sedan 1995 remixat storheter som Daft Punk och producerat landsjuveler som MC Solaar. Jämfört med bolagets andra artister är han snäppen mer konventionell. De upphackade brusen är hos DJ Mehdi istället mer discotraditionella toner. Futuristiskt funkiga singeln *I Am Somebody* är en av höjdpunkterna, *Boggin* plockar in breakdance-andan och titelspåret *Lucky Boy* är tillsammans med *Saharian Break* två exempel på kort sagt lysande produktioner.

Vid sidan av de sprittande topparna finns också några mindre lyckade alster. *Leave it Alone*, *Love Bombing* och *Always Be an Angel* är alla tre alltför enkla. Det blir för simpelt tråkigt och känns mest som utfyllnad. *Lucky Boy* är därför en lite ojämn dansgolvsfyllare man får plocka sina smultron från.

Erik Hjortek

NICOLAI DUNGER

Rösten och herren

FLESHBOAT/BONNIERAMIGO

Första gången jag lyssnar igenom *Rösten och herren* tänker jag att han är en pretentiös jävel, Nicolai Dunger. En jävel som tänker för mycket på hur han låter och vad han vill säga och för lite på hur det kommer ut. Genom åren har jag alltid högaktat Nicolai Dunger för hans fullständigt orädda sätt att vara, han har vågat vara pretentiös och inte så lite teatralisk i sitt musikaliska uttryck. Samtidigt har tanken alltid funnits där, ibland har det känts en smula krystad och tillgjort. Det är den elaka tanken som ploppar upp nu och blommar ut i de inledande elaka raderna.

Men för varje lyssning försvinner de ondsinta funderingarna och blir istället till en

känsla av att Nicolai Dunger har gjort sin allra bästa samling låtar. Han har gjort visor på svenska, visor som både är tidlösa och väldigt mycket nu. Det jag först retar mig på, det stora anslaget, de oräkneliga naturlyriska textraderna och den darrande stämman, är precis de sakerna jag älskar nu. Nicolai Dunger kommer vansinnigt nära och när jag skriver det här kan jag banne mej inte komma på speciellt många vassare svenskspråkiga skivor de senaste åren. Han trollbinder med små musikaliska medel och jag tror att det här blir en klassiker. Så bra är *Rösten och herren*, så nära kommer han och så magisk är känslan han förmedlar.

Martin Röshammar

HERMAN DÜNE

Giant

SOURCE ETC.

Första gången jag hörde Herman Dünes *I Wish That I Could See You Now* var jag ensam hemma. Detta hindrade inte mig från att ställa mig upp och dansa som en galning. Detta kan vara det bästa jag hört på riktigt, riktigt länge. Dansant musik som sätter sig som en smäck. André Herman Düne är den sortens kille som skapar den sortens musik som får en av vilja ha mer och mer och mer och mer och mer.

På ett banalt enkelt sätt sätter han ihop gladpop som klingar Jens Lekman. Medlemmarna i bandet har rötter i Sverige, Frankrike och New York och mamma mia vad dessa gossar kan skapa. *Giant* är med all säkerhet Herman Dünes stora genombrott. De har under flera år haft en publik i både Europa och USA men först nu verkar världen förstå att det är dags, på riktigt.

Alessandra Johansson Cavallera

THE EARLIES

The Enemy Chorus

GRÖNLAND/DOTSHOP:SE

Genom en delad fetisch för amerikansk och engelsk psykedelia, country och electronica startade The Earlies under sent 90-tal som brevänner. Dess medlemmar skulle inte komma att träffas förrän 2004. Halva bandet huserade i Texas och andra halvan i norra England. Den första samlingen låtar mynnade ut i 2004 års *These Were The Earlies*, där elek-

troniken var ett mycket mer framträdande element än vad de nu tillåter.

The Enemy Chorus tar vid där förstlingsverket slutade. Men här får man mer av allt debutens erbjöd och lite till. Som vanligt hänvisas det friskt till Brian Wilson så fort ett band tar till lite större musikaliska arrangemang med en arsenal av instrument och intrikat vävda melodier. Jag motsätter mig delvis detta, eftersom det finns mycket mer än så att hämta hos The Earlies. Zappa-inspirerade *Foundation and Earth* är ett exempel, likaså svävande, förförliska *The Ground We Walk On* och det smått Boards Of Canada-minnande titelspåret. Allra bäst är dock inledande *No Love in Your Heart*, med sin pumpande syntbas och marsch möter Hacienda-trummor. *Burn the Liars* är en snygg uppvisning i hur väl ett litet ackord räcker för att skapa stor musik. Psykedeliska instrumentnumret *Breaking Point* knyter snyggt ihop *The Enemy Chorus* lutande mot sin monotona sitar och dramatiska dynamik. Less is *not* more!

Christian Thunar

EMMON

The Art & the Evil

WONDERLAND RECORDS

Jag har verkligen alltid tänkt att Emmons musik skulle vara i min smak. Dels eftersom jag gillade de flesta av Paris låtar och dels för att Emma Nylén, som hon heter egentligen, verkar vara en bestämd tjej som gör saker på sitt eget sätt. Men trots att hon startade sitt eget projekt för sex år sedan och har släppt lika många demo-CD:er har det aldrig blivit av att jag lyssnat på henne. Men nu är debutskivan här och fast att jag har den på repeat flera gånger om vet jag inte riktigt vad jag ska tycka. Förutom charmiga *Frenzy Eyes* har jag svårt för att hitta låtar som gör något bestående intryck. De är inte starka nog att stå ut var och en för sig utan går in i varandra och gör att jag inte får ut något av musiken. Jag blir snarare frustrerad eftersom jag inte kommer någon vart i lyssningen. Så tyvärr, det här var nog inte min grej trots allt.

Linda Hansson

GRINDERMAN

Grinderman

MUTE/EMI

Nick Cave är tillbaka, precis där han ska vara, en centimeter från ditt ansikte. Han svar och han skriker och efter 30 sekunder kommer en rejält distad gitarr in och tar över hela ljudbilden.

Nick kände att han fastnat i pianoträsket, han satt på sitt kontor varje dag och skrev ballader, och det funkade inte längre. Han satte ihop en liten kärngrupp av musiker från Bad Seeds och läste in sig i en studio för att skriva låtar. Vad som hände var ett helt nytt band, Grinderman.

Det är hårt, vasst, loopat och improviserat. Nick själv spelar gitarr, Warren Ellis (The Dirty Three) fiol och bouzouki, Martyn P Casey på bas och Jim Scavunos på trummor. Och det känns som att de har roligt igen, som att de skiter i allt; texterna är kåta, humoristiska, desperata och tragiska, och musiken hård och kantig. *No Pussy Blues* kan vara bland det mest inspirerade mister Cave gett ut på mycket länge och den attackerar som en bindgalen Thurston Moore och *Electric Alice* bygger på en otroligt vacker och skev loop av en distad fiol med en grym orgel som

dundrar på i tid och otid. *Go Tell the Women* är en absurd ballad uppbyggd kring Caves aviga gitarrspel som känns så avslappnad och lös att den borde falla i bitar, medan *Honey Bee* är en stökig rocklåt där Cave i refrängen leker Cramps *Human Fly*. Man får intrycket av att bandet totalt skiter i vad de borde göra, hur de borde låta och om nån kommer att gilla det. Vilket verkar gett dem en frihet och en slapphet som gjort under för deras kreativitet, skivan tjuter och skaver och fräser och ömsom smeker och helar. Att den sen klockar in på "bara" 39 minuter visar bara hur mycket rock den är. En riktig kanonplatta.

Mathias Skeppstedt

SIX FEET DOWN™

BROUGHT TO YOU BY **CALIROOTS.COM**

BRUNNSGATAN 9 STOCKHOLM 08-56849908 WWW.CALIROOTS.COM

DON LETTS*Punk: Attitude*

ATLANTIC/WARNER

Jag såg den här filmen förra året på Stockholms Filmfestival och blev lika knockad då som nu. *Punk: Attitude* är en av de bästa punkdokumentärer jag sett. Men det kanske inte är så konstigt då den är gjord av en av de viktigaste personerna under den engelska punkvågen i slutet på 70-talet: Don Letts. Don var en DJ i London på klubben Roxy dit de flesta punkarna gick. Och eftersom Don nästan bara spelade reggae och dub så var han på ett sätt ensam ansvarig för att The Clash började experimentera med dub och likaså fick in Johnny Rotten på samma bana vilket ledde till P.I.L. Men Don jobbade också som filmmakare och filmade allting som pågick i London och New York (när han var där) under den här tiden. Han låg också bakom Clash-filmen *Westway to the World* (2000), och den tidiga klassikern *The Punk Rock Movie* (1978).

Punk: Attitude handlar, precis som titeln indikerar, inte mest om musiken utan om attityden – vad betyder punk? Vad betyder det att vara punk? Vem är punk? Var kommer punk ifrån? Genom en mängd intervjuer med alla som varit eller är något inom genren så tar sig filmen från Elvis och Jerry Lee Lewis, över New York och Ramones, Suicide, Velvet Underground till London och The Clash, Sex Pistols, Buzzcocks, och vidare över 80-talets hardcore och in i 90-talets grunge och slutar någonstans med Limp Bizkit och Green Day. Och genom alltsammans så lyckas Henry Rollins på ett ganska unikt sätt sammanfatta allting alla sagt hittills i en enda slagkraftig mening. Man får nästan intrycket av att Rollins skulle kunna var ett slags punkprofessor.

Och bakom allt detta spelas det givetvis massor av musik, om man känner att man vill veta mer så är den här filmen perfekt då jag tycker att den täcker det mesta som är viktigt. Det är bara att sitta med block och penna och kryssa för vilka plattor man vill skaffa, de finns garanterat med i filmen.

Extramaterialet är en mängd små dokumentär från material som inte fick plats i filmen, och flera av dem är riktigt roliga att se. Det jag saknar mest dock är hela framträdanden, då man får se delar av flera ganska unika filmer, till exempel Suicides första spelning på CBGB's, ett par sådana hade varit perfekt som extramaterial.

Matthias Skeppstedt

nya

www.groove.se

nytt material
varje dag, med
fokus på ny
svensk musik.

FRANKY LEE*Cutting Edge*

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Det sägs att Franky Lee från början var ett regelrätt fyllesnack, som sedan helt enkelt blev till verklighet. Med Mattias Färm från Millencolin på sång, gitarr och bas, Fredrik Granberg från Randy på trummor och Magnus Hägerås från Peepshow på gitarr och bas, hade de ett minst sagt bra startläge. Bandet har jämförts med Afghan Wings, vilket egentligen mest känns som en enkel utväg för att helt enkelt hitta en referens. Jag har personligen svårt att hitta likheter, ibland känns det som Foo Fighters blandat med Hives, men nästa stund kastas det intrycket åt sidan helt för att istället ersättas av... Franky Lee?

Skivan sparkar igång med energipillret *Solitary* som genererar ren glädje, helt enkelt. Plattan fortsätter i samma stil, rent kvalitetsmässigt är den jämn, låtarna är ömsom lite rockigare, ömsom lite mer popsvängiga. Men helheten är fantastisk. Det känns liksom, sympatiskt, energispäckat samt attans så skojigt!

Petra Sundh

THE FRATELLI*Costello Music*

DROP THE GUN/UNIVERSAL

Denna eskapistiska trio från Glasgow med sångaren Jon Fratelli i spetsen har all chans att bli större än sina popföregångare från Skottlands arbetarstad, Franz Ferdinand. The Fratellis är punkigare, mer intensiva men samtidigt mer Beatles. Bandet lyckas alltså kombinera på gränsen till Ramones-tuffa rockriff med en melodi-, utflippad berättar- och harmonikänsla som kan smälta granit. Varenda spår är en hit! Hur kan det vara möjligt? Ja, möjligtvis är Status Quo-boogie woogande *Baby Fratelli* plattans svagaste spår, men bortsett från detta måndagsexemplar är faktiskt *Costello Music* ett rakt igenom härligt och livsbejakande album du absolut inte får missa.

Unga bandet The Fratellis hamnade redan inom ett par månader mitt i en jättehajp som ledde till att de skickades till Los Angeles för att tillsammans med producenten Tony Hoffer spela in denna fantastiska platta. Vad härligt att inse att det ibland finns talang och kraft att backa upp en frenetisk hajp med. Det riktigt avundsvärda med *Costello Music*, inser jag efter en stund, är att låtarna känns bekanta på något sätt, utan att för den skull vara uttjatade. Trion verkar ha satsat på att kittla vår västerländska populärkulturella nerv tillräckligt mycket för att nästla sig in i superstjärnornas stratosfär. Och med spår som refrängiga *Vince the Loveable Stoner*, urstarka klassiskt struttiga poprökaren *Henrietta*, *Got Ma Nuts From a Hippie*, hårda och kantiga singeln *Creepin Up the Backstairs*, *For the Girl* med sina lalala-körer och harmonier ("She was into the Stones/when I was into the Roses"), kraftfulla *Chelsea Dagger* och vackert melankoliska *Whistle For the Choir* är segern i hamn. Årets bästa popplatta är redan ute i februari – tråkigt för alla andra som får nöja sig med att slåss om andraplatsen...

Gary Landström

FUNERAL*From These Wounds*

TABU RECORDINGS

Mästerligt. Det är bara det uttjatade ordet jag hittar just nu. Och så himla snyggt. Episka *From These Wounds* skulle kunna vara receptbelagd. Det är min övertygade tro att sådan här musik kan, om inte hela, så mildra de som plågas av livets vindlande gångar.

Doommetallbandet har skurit av allt vad operakvinnor heter, och har istället gett Minas

Tirith-sångaren Frodo Forsmo fria händer. Det förtroendet har han förvaltat. Hans texter skildrar hans eget privata helvete, men kan så klart lika gärna reflektera betraktaren. Min favorit är poetiskt drömska *The Architecture of Loss*.

Skivan är inspelad och producerad av gitarristen Kjetil Ottersen i hans studio Vektor i Norge. Till nästa platta ska den strategin behållas (på allt utom trummorna – men jag hör absolut inget fel) och jag ser redan med längtan fram till en uppgradering på *From These Wounds*. Men kan det verkligen bli bättre?

Torbjörn Hallgren

FUNKSTÖRNING*Appendix*

IK7/PLAYGROUND

Chris och Michael har gått skilda vägar. Funkstörning, efter tio år av påhittig och nyckfull elektronisk musik, finns inte mer. Så vad passar bättre som appendix än en remixsamling, från bandet som redan släppt två dylika? Tolv olika låtar från tolv olika artister har genomgått Funkstörning-processen, och resultatet känns mer som Funkstörning med gästartister än som en samling från separata källor. De instrumentala låtarna tenderar försvinna i anonymitet, det är låtarna med vokala inslag som står ut. Spacek, Lamb, Raveonettes och synnerhet Beanfield är det som lyfter skivan. Och Björks *All is Full of Love* förstås, här i sin andra Funkstörning-version, inte riktigt lika intressant som den första (som fanns med på *Additional Production*), men fortfarande magisk. *Appendix* är en värdig avslutning.

Henrik Strömberg

TIM HECKER*Radio Amor*

ALIEN8RECORDINGS/DOTSHOP.SE

Kanadensaren Tim Hecker tog med sin laptop och åkte till ön Roatan utanför den honduranska kusten. Med hjälp av inspelningar av kortvågsradiofrekvenser och andra field recordings kryddade han sin vackert sönderfallande ambient med lokala inslag. Det resulterade i en av de vackraste skivorna som någonsin spelats in. Originalt släpptes på Mille Plateaux 2003 och har sedan länge varit slutsålt. Därför är det minst sagt en kulturgärning att det lilla bolaget Alien8 beslutat sig för att släppa skivan på nytt. Till en så fullkomlig skiva behövs inget extra och det får man inte heller. Inga bonusspår eller extramaterial. Känns rätt skönt.

Radio Amor var lysande när den kom och den har inte förlorat ett enda uns av sin unika strålgans. De skeva skavande radiovägarna och de vackra glitchljuden låter exakt lika bra idag som när de släpptes för första gången. Omslaget och bookleten visar bilder tagna av Tim Hecker under resans gång. Låtar som *Shipyards of La Ceiba*, *The Star Compass* och *Azure Azure* förmedlar den saltstänkta maritima känslan. En underbar skiva, vars absoluta topp är *7000 Miles*. Blir det vackrare än så här? Jag är tveksam.

Mats Almegård

HAFDIS HULD*Dirty Paper Cup*

OCEAN MUSIC/PLAYGROUND

Det händer ibland att man behöver bli påmind om det. Men ofta är just påminnelsen också så euforiframkallande och intressant att man kanske undermedvetet lagt det åt sidan för att få uppenbarelse igen.

Isländsk musik. Och, visst, man kan prata Björk i döddagar och Sigur Rós i timmar, men det jag menar är mer. Som Hafdis Huld, till exempel. Hon sjöng tidigare i Gus Gus, som jag aldrig tog till mitt hjärta, men Hafdis tar en gruvlig revansch på mig. På något sätt är

det svårt att beskriva hur, för skivan är så pass spretig att det ibland är svårt att hitta en riktigt röd tråd, samtidigt som den är så enhetligt att låtarna flyter in i varandra, oavsett ordning.

Egentligen skulle det kunna vara som vilken kvinnlig artist som helst, med olika varianter av orkestrering, med olika medel till arrangemang, men det finns alltid något extra, något som gör det annorlunda; på något sätt bortom alla genrer, men ändå identifierbart. Det blir aldrig svårt eller ogenomträngligt, bara överraskande bra. Och när det ändå låter simpelt och enkelt, blir det aldrig banalt. Hafdis Huld har förmågan att blåsa liv i det på ytan kanske lite enkelt och få rena ballader, som lika gärna kunnat falla platt att bli ren och pur magi, som i *Younger Longer* eller *Celebration*. Här finns också de lite mer udda arrangemangen, som hela tiden hamnar i rätt kontext och som får en att lyssna igen och igen. Lysande.

Magnus Sjöberg

FRIDA HYVÖNEN*Frida Hyvönen Gives You: Music from the**Dance Performance Pudel*

LICKING FINGERS/PLAYGROUND

Man hamnar lätt i bryderier när man lyssnar på den här plattan. Dels funderar man på om det är Fridas egna medvetna val att ge ut en platta egenkomponerad musik från dansföreställningen *Pudel* för att komma bort från svårigheterna med att släppa uppföljaren till den hyllade debuten. Dels funderar man på hur hon ändå kommer undan med det på det sätt hon gör, hur hon ändå kan göra en fullodig uppföljare som bara etiketteras som musik från en dansföreställning. Men framför allt undrar man vilka dimensioner som kan finnas i Frida Hyvönens låtskrivande om hon genom programförklaringen att via devisen "Frida Hyvönen Gives You" tillåter sig att gå bortom det förväntade i både text och musik.

Jag vet inte om man kan kalla den här skivan för en "riktig" skiva, den förväntade uppföljaren till *Until Death Comes*. Men det struntar jag fullständigt i. Det här fungerar så bra i sin egen rätt, här finns guldgruv till låtar som man bara vill rama in och bevara, dela med sig av och samtidigt aldrig låta lämna sitt hjärta. Oavsett syftet med musiken på skivan är det låtar man måste ha, måste lyssna till. Och kanske också se som dansföreställning.

Magnus Sjöberg

THE KLAXONS*Myths of the Near Future*

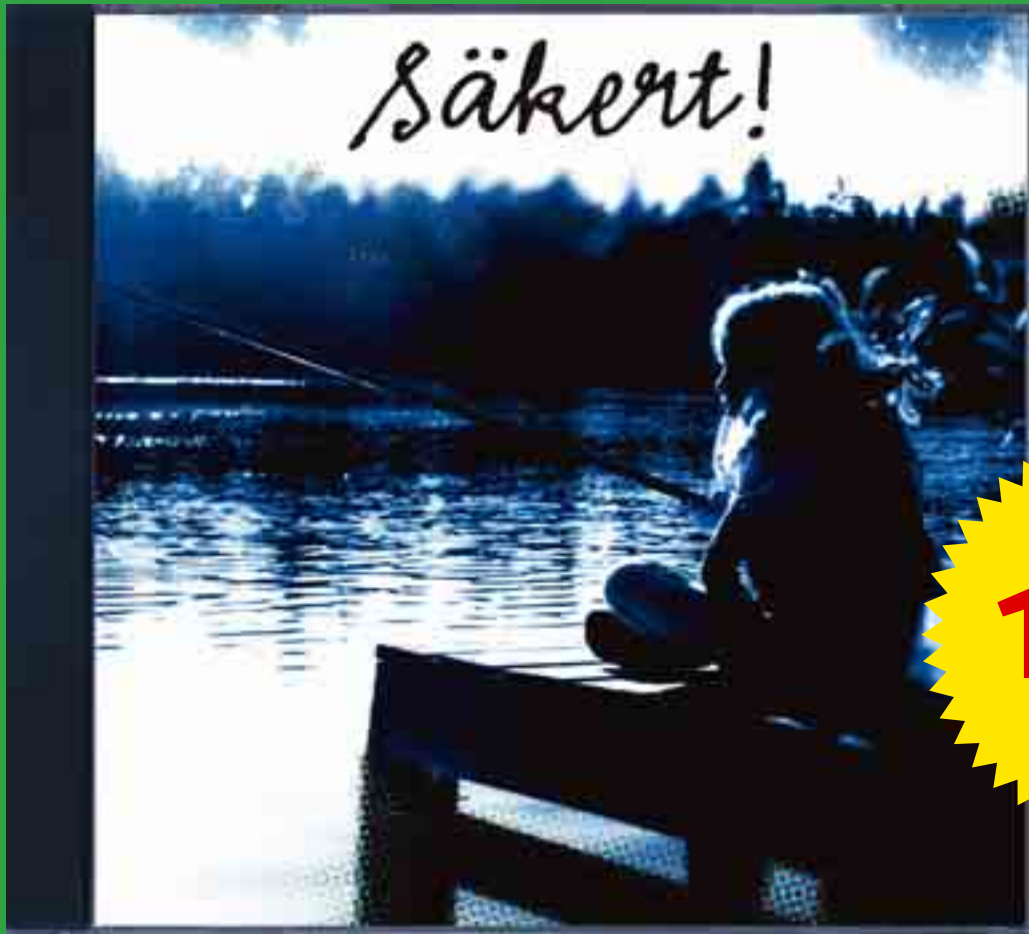
RINSE/UNIVERSAL

New rave kom från ingenstans under 2006, och brittiska The Klaxons har länge nämnts som något av förgrundsgestalter inom den nya genren. Själva vill de inte kännas vid någon sådan inblandning, och mycket riktigt känns det lite missvisande. Snarare är *Myths of the Near Future* som ett musikaliskt och estetiskt kollage över de senaste 20 årens populärkultur, de blandar vilt essenser från en mängd olika stilar.

Klaxons har späckat sitt debutalbum med fler subtila referenser än de flesta hinner med under en decennielång karriär. Resultatet blir skruvat och energiskt, kaotiskt och ruskigt catchy. Singelspåret *Atlantis to Interzone* har redan spenderat åtskilliga timmar i mitt huvud. New rave eller ej, *Myths of the Near Future* är hur bra som helst och ett givet vårsoundtrack.

Emma Rastbäck

Säkert!

129:-

Annika Norlins (Hello Saferide)
första album på svenska släpps 7 februari
Mer information:
sakert.blogspot.com

CDON.COM

Captain Murphy
Human Cannonball
159:-

Äntligen släpper Captain Murphy det efterlängtrade albumet "Human Cannonball"! Bandet har sedan debutalbumet 2004 turnerat flitigt, både på egen hand och tillsammans med band som The Hellacopters, Gluecifer och Backyard Babies.

Nu är uppföljaren här och de nya låtarna lär inte göra någon besviken. Med rufsigt långt hår och alla de klassiska rockposerna i bagaget lyckas bandet än en gång glänsa med låtar som den medryckande Stuzie och nysläppta singeln & P3 favoriten "I Belong To The Girls". Producerad av Chips K.

Kamera
Resurrection
185:-

Nu kommer äntligen albumet som många har tränat efter, uppföljaren till det fullkomligt lysande debutalbumet. Storslagen popmagi, med en snygg retro touch, en känsla av Pet Shop Boys, New Order, och Duran Duran möter framtiden. Gruppen har rönt stora framgångar. Här finns inga svaga spår. Det är välspelat, välsjunget och snyggt producerat.

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

PS. Vi har även Creative hörlur med neck strap 399:-

MALCOLM MIDDLETON

A Brighter Beat

PIAS/BORDER

Det är få människor som kan få så otroligt deprimerande låtar att låta så... kul. Och kul är det då Malcolm har gjort en stor, bombastisk, överproducerad, upp-tempoplatta till sina navelskådande dödsängestlåtar.

Detta är Malcolms tredje platta och den första sen Arab Strap hängde upp hatten och satte sig för evigt på puben. En första genomlysning är en total besvikelse – låtarna är bra, och texterna lysande, men hela popgrejen skymmer sikten och är en så stor förändring att jag har problem med den. Men låtarna vinner i längden, vilket de ska, och jag måste till slut erkänna för mig själv att jag trots allt gillar skivan. *We're All Going to Die* är en blivande popklassiker och borde bli en allsångshit om det fanns minsta rättvisa i världen. *Death Love Depression Love Death* har ett punkstök som jag aldrig hört förut hos varken Malcolm eller Arab Strap, och det funkar faktiskt. *Fuck it, I Love You* är väl det närmaste en kärlekslåt Skottlands mest deprimerade gitarrist nånsin kommit.

Synd bara att den har 2000-talets fulaste omslag. Hemskt.

Mathias Skeppstedt

MIKA

Life in Cartoon Motion

CASABLANCA/UNIVERSAL

Jag var lite skeptisk mot falsettsången, den lekfulla attityden, och genrehoppen. Jag tänker på Beck, här finns samma virtuositet, samma självförtroende och samma tro på att man faktiskt kommer undan med vad som helst bara man gör det så kaxigt som möjligt. Men till skillnad från Beck som jag aldrig ställt ut med är Mika oemotståndlig på sin debut, låtarna sätter sig som ett spett och lekfullheten känns äkta precis som tidsresorna. Möjligen blir falsetten aningens tröttsam i längden men det gör inget med de där dramatiska låtarna och den glittriga känslan. Jag brukar hata epiteten som "sommarlåt" och annat års-tidsbjäfs men *Life in Cartoon Motion* är en sån sommarskiva att hälften hade varit nog. La ni förresten märke till att jag inte ens har nämnt Robbie Williams eller Scissor Sisters. *Relax, Take it Easy...* Herregud vilken låt!

Martin Röshammar

MOS DEF

True Magic

GEFFEN/UNIVERSAL

Helvete, jag är tillräckligt mogen för att digga (kommer någon ihåg det ordet?!). Mos Defs Wyclef Jean-stil på nya plattan *True Magic*. Vuxenpoängen trillar in i strid ström...

Men faktiskt så är de flesta spåren (inbillar jag mig) rena lyckopillren för vem som helst, allt ifrån småtuffa *Thug is a Drug* till asgrymma *Crime & Medicine*, från härligt retrofunkiga *Sun, Moon, Stars* till stäpalsaren *Perfect Timing* – Mos Def har känslöspröten väl utfällda och levererar härligt livskraftig musik plattan rakt igenom. Skönt att han fixar det utan stora producentnamn också (undantaget Neptunes som gör en låt). Jag har en lång period gått på moln eftersom *True Magic* varit min följeslagare under åtminstone tre veckor. En härlig följeslagare för både dig och mig – jag lovar!

Gary Landström

MÅNS JÄLEVIK AND THE OFFICE OF HEARTS

For The Loveless and the Heartless

FAIR FRANK/BONNIERAMIGO

Så är det nu dags för en andra Her Majesty-medlem att släppa eget, nämligen frontmannen Måns Jälevik. Men detta är helt olik Timmo

Räisänens sprittande popäventyr, och även rätt olik gamla Her Majesty-låtar.

Jälevik har på detta album tagit sig an en mycket mer countryinspirerad gitarrock, och gått tillbaka till mer traditionellt amerikanskt Cash/Dylan-manér. Det är munspel, piano, ljusa kvinnoröster som körar och vemodiga texter albumet igenom, och till en början blandas låtarna samman till en ganska svårutskiljbar massa. Det är efter andra och tredje lyssningen som låtarna smyger sig närmre, berättar sina historier och smeker oss med vackra melodier.

Rollen som en svensk Ryan Adams med en känsla för intimitet passar Jälevik som handsken, och detta är den enda plattan du behöver när världen känns grå och du bara vill ha lite te och någon som stryker håret från ditt ansikte.

Nina Einarsson

OH LUCKY STAR!

A Place in the Sun

RHYTHM ACE/BORDER

Instrumentala band gör mig ofta skeptisk. Det krävs mycket av musikerna för att de ska klara sig utan frontfigur, men skivdebuterande Oh Lucky Star! föddes sannerligen under en riktig lyckostjärna. Med surfpop som grund lyckas de väva in allt från jazz, blues och rock till en kreativt explosiv förening. Uppfinningsrikedomerna flödar och djärva utflykter korsar varandra. Musiken känns samtidigt meditativ, man kan blunda och färdas med på färgsprakande äventyr. Bara din egen fantasi sätter stopp för var du kan hamna. I full galopp rusas det fram. Allra mest fastnar jag för bombastiskt bluesgenomsyrade *Europe vs America* som väcker den mest svärväckte till liv. Bandet tar sig ett steg längre än de flesta andra och vågar spräcka gränser på ett, som jag skulle vilja påstå, alldeles unikt sätt. Håll i dig och häng med på resan!

Mathilda Dahlgren

PANTHA DU PRINCE

This Bliss

DIAL/IMPORT

"Katedraltechno" kallades Ellen Alliens album *Thrills* när den kom. Om man med det menar harmonisk, finstämt, sakralt sound med finstämda melodier och en oerhörd rymd i dansmusiken – då stämmer faktiskt termen bättre på *This Bliss*. Hendrik Weber har skapat ett fluffigt, melankoliskt och alldeles oemotståndligt album som kommer att gå på repeat hos mig. Varmt men distanserat sound som låter ljuden stillsamt eka ut och inte rusar vidare i jakten på nästa twist. Avslappnat och skönt. Storslaget och vackert.

Mats Almegård

SIRENIA

Nine Destinies and a Downfall

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

TRAIL OF TEARS

Existencia

NAPALM/SOUND POLLUTION

Så lika men ändå så olika.

Morten Veland (ex-Tristania) och Sirenia har hittat en ny guldstrupad vokalissa i danska Monika Pedersen. Från första till sista stund på *Nine Destinies* och *A Downfall* sticker både Morten och Monika ut med vackra röstlägen allt ifrån viskningar till köttiga growl. Dessutom är gruppens tredje skiva fylld av genomgående bra låtar.

Trail Of Tears lirar också gotisk metal med det growlas för mycket, kvinnostämman förtrollar inte och betoningen ligger i för stor utsträckning på metal. Låttitlar som *Decadence Becomes Me* och *She Weaves Shadows*

skvallrar om att även texterna inte platsar i de högre divisionerna.

Roger Bengtsson

SIZZLA

The Overstanding

DAMON DASH MUSIC GROUP/UNIVERSAL

Efter solsken kommer regn. Och efter ett bra Sizzla-album kommer det ett sämre. Sizzla har under de senaste åren spottat ur sig så många plattor att det verkar blivit regel. Det som är tråkigast är att han är så otroligt begåvad, att han kan när han bara vill. Genom åren har Sizzla, som fortfarande bara är 30 år gammal, gjort flera riktigt klassiska album. *The Overstanding* är inte ett av dem.

Dussindancehall som *Take Myself Away* och r'n'b-reggae som *Thank You For Loving Me* varvas med nyinspelningar av några av hans största låtar, *Black Woman & Child*, *Thank You Mama* och *Just One of Those Days*. Förklaringen till återanvändningen finner man i omständigheterna. Dels så är det här ett försök att nå den amerikanska mainstream-marknaden (och sådana försök går ju oftast åt helvete) med en utgåva på ett stort bolag. Dels så har Sizzla tagit ett steg till och börjat producera själv. Han ligger bakom hälften av produktionerna, bland annat de onödiga nyinspelningarna.

Jag är numera ingen motståndare till Sizzlas extrema falsetttutflykter men på *Give Me a Try* blir det bara för mycket, till den grad att man undrar om det är på skoj. *Cost of Living* är också smått pinsam för legendaren, då han försöker låta som en amerikansk rappare.

Det positiva är att det som på alla Sizzla-album finns någon enstaka solglimt, här i form av rootsiga *Solid As a Rock*. En riktigt bra låt, producerad av Sizzla själv. Som sagt, han kan om han vill.

Isac Nordgren

SOUNDS LIKE VIOLENCE

With Blood On My Hands

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Detta är en skiva om olycklig kärlek, svek och brustna hjärtan, och på det sätt som Andreas Söderlund sjunger känner man smärtan som om den vore ens egen. Med ett grymt driv, taggiga gitarrer och refränger som sitter som en keps. Produktionen är precis så där rå som den ska vara.

With Blood On My Hands är Båstad-kvartettens debutplatta och passande nog släpps den på Burning Heart. Det är oförutsägbart, hårt och så känslofullt att man inte riktigt vet vad man ska göra med sig själv. Det enda jag inte riktigt gillar med plattan är omslaget, som istället för att spegla musiken, ser ut som en strömlinjeformad poster för en skräckfilm från 1986.

Mathias Skeppstedt

STRAYFOLK

Strayfolk

BLEEDING HEART/BLEND.A.COM

När jag recenserade Strayfolk i demospalten i början av 2004 blev jag genast förtjust i deras old school country som rymde stora delar amerikansk folkmusik. Nu har det Göteborgsbaserade bandet gjort en hel fullängdare som släppts på sångarens eget skivbolag för surt förvärvade pengar. Trots det, eller kanske snarare just därför, uppmannas vi som har skivan att kopiera och sprida den vidare till vänner. Det märks att de inte har ett girigt skivbolag i ryggen. Ju fler som hör musiken, ju fler kommer köpa den och gå på deras spelningar, resonerar de helt riktigt.

Strayfolk bildades i Umeå men blev inte komplett förrän flytten till Göteborg i början av seklet. På debuten spelar de bluegrass och country som om de vuxit upp i Appalacherna.

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

Pressa eller kopiera?

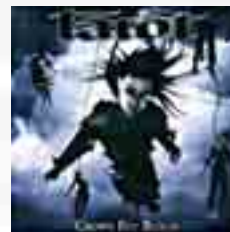
CD eller DVD? Eller duo-disc?

Vi har allt för ditt CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

Hela bandet spelar med en sådan säkerhet att det är svårt att tro att detta är debuten. Banjo, pedal steel, mandolin, piano, munspel – alla väsentliga ingredienser finns där. För att inte tala om sången! I Henrik Thorén har Strayfolk en helt makalös förgrundsgestalt. Hans varma och smått rökiga stämman kombinerar en ihopbiten Bruce Springsteen med en ung Tom Waits. *T'was You* bär förresten spår av en Pogues- eller tidig Waits-ballad.

Resten av plattan är fylld av den traditionella vägromantiken så ofta återkommande i countrylåtar. Den ständiga längtan bort, till det lovade landet, till platser där varken regn eller snö faller. Bort från småstäder med korkade namn där husen ser likadana ut, bryt upp från de fastsurrade repen och nedtyngande kedjorna. En dag kommer man ändå att återvända hem – genom snö och slask – till sin käresta som gospeldoftande *I'm A-Comin'*. *Back* vittnar om. Det ska till att vara ett norrländskt band för att skriva sådana här låtar. Brillant debutplatta!

Annica Henriksson

KARIN STRÖM

En saga om en sten

DATADAMEN RECORDS

Albumdebuterande Karin Ström är kanske mest känd som författare och frilansjournalist för bland annat Elle och Svenska Dagbladet. Men efter att sedan tidigare släppt två EP: s, varav den första på engelska, är albumet nu här. *En saga om en sten* är hemmagjord, snäll electronicapop där fokus ligger på de poetiska och vackert formulerade texterna. Det märks att Karin är van vid att skriva då hon gärna vrider på och leker med orden, så att originella och precisa meningar skapas. Hennes sköra röst artikulerar orden på ett sätt som gör att de lätt går in och fastnar.

I kombination med de 80-talsdoftande synt-slingorna och trumbeatsen skapar hon en egen stil, vilket känns sällsynt, och därför väldigt välkommet, på dagens svenska musikscen. Men den tunna produktionen gör att det emellanåt blir en aning lamt och att de sista låtarna inte riktigt räcker fram. Men trots detta tror jag att det här är en skiva som växer om man bara ger den lite tid. Och jag är villig att göra det.

Linda Hansson

AMY WINEHOUSE

Back to Black

ISLAND/UNIVERSAL

Amy har figurerat flitigt i den engelska skandalpressen sedan hennes debutalbum *Frank* kom för tre år sedan. Första låten *Rehab* på nya albumet säger allt, "they tried to make me go to rehab, I say no, no, no" They i det här sammanhanget är hennes förra managementteam. Amy bytte management och skrev en låt om det istället.

Amy Winehouse är helt klart en rebell, tidningarna har kallat henne för kvinnliga motsvarigheten till Pete Doherty. Men hon är en briljant sådan. Hon säger själv att låtskrivandet är som hennes dagbok. Och således handlar många låtar om droger, pojkvänner och bakfylleångest. Texterna är nästan generande öppna och ärliga ibland men väldigt äkta och otroligt bra och fyndiga.

Back to Black känns jämnare än vad *Frank* gjorde. Storbandsjazziga *Me and Mr Jones* och vackra *Love is a Losing Game* är

STUDIO

Yearbook 1

INFORMATION/BORDER

Ibland har det verkat som om Studio lagt ut snubbeltrådar för sig själva, men avhoppet från Service, den långa perioden av intervju-stopp, de få konserterna och det faktum att albumdebuten *West Coast* endast släpptes på limiterad vinyl – och nästan uteslutande på export – bidrog bara till att skapa en enorm hajp kring duon. När samlings-CD:n *Yearbook 1* nu kommit ut har bandet redan mottagit både Nöjesguidens Göteborgspris och P3 Gulds pris för årets pop, samt nominerats till årets dans av Manifest.

Som fenomen betraktat ligger Studio häpnadsväckande rätt i tiden, även med internationella mått mätt. 2006 gick i balearikans tecken och på *Yearbook 1* smälter Studio ihop influenserna från Factory-band med dagens elektroniska dansmusik. Som bäst lyckas Rasmus och Dan när evighetslånga slingor vävs samman i ett långsamt organiskt flöde, med ytterst liten föränderlighet över tiden. Som i *Radio Edit* och nästan 16 minuter långa *Out There*, där nya, självklara och supercleana gitarrslingor introduceras efter dryga tio minuter. Således inget album för den med stressade belöningscentra, men en veritabel fest för oss långsamma. Som gjort att göra dekadent yoga till.

Monika Svensson

SUBHUMANS

New Dark Age Parade

ALTERNATIVE TENTACLES/SOUND POLLUTION

Titeln till trots är *New Dark Age Parade* en rätt upplyftande skiva, på det musikaliska planet i alla fall. Vancouverkvintetten Subhumans kritiserar både det ena och det andra samhälls-fenomenet. Det är trots allt punkdunk det här. Att kriget i Irak får sig en känga är föga överraskande. Roligt nog förpackas kritiken i varierad förpackning i stället för en alltför rak och skoningslös tvåtakt. Brian Goble har dessutom en riktigt skön och raspig röst.

Mikael Barani

SÄKERT!

Säkert!

RAZZIA/BONNIERAMIGO

Säkert! är Hello Saferide på svenska. Eller åtminstone Annika Norlin, för jämförelser med hennes andra projekt känns egentligen

helt fel. Det här är inte polerat och tillrättlat snyggt. Det är ogrammatiskt. Honom blir till han. Det är dialektalt. Är det så här hon låter? Och det är betydligt rockigare och rättfram. Hon vrider ut och in på sina tankar och sjunger direkt ur sitt sargade och frustrerade inre.

Texterna känns lika naturliga som finurliga ("världens mest långsamma kollaps/jag såg en annan vid en busshållplats") och Säkert! fyller på ett väldigt självklart sätt ett stort tomrum inom den svenska musikscenen.

Det hade inte skadat om skivan var något längre. Den klockar in på just över halvtimmen, men då hör förstas till saken att det är 30 koncentrerade minuter av charmigt talspråkliga funderingar och fantastiska melodier, så varför klaga? Att leta efter skuggor när man lagt sig på sandstranden och gassar sig i solen är inte bara svårt utan onödigt och dumt.

Anders Gustavsson

THE TALLEST MAN ON EARTH

The Tallest Man on Earth

GRAVITATION/BORDER

Ibland sätter man på en CD och bara sitter och fänstirrar. Med öppen halvdreglande mun. Så där så man inte fattar vad som händer. Oftast kommer man ju tillbaka till verkligheten och inser att det kanske inte egentligen var så övermålade, man bara blev lite överraskad. Men jag har inte egentligen kommit tillbaka efter att hört The Tallest Man On Earth. För det här är så jäkla häftigt, så jäkla underbart i sin enkelhet, en sån där upplevelse när man upplever något enkelt och avskalat och svängigt och bara helt underbart.

Inspelat på rullbandsplayare i mono, helt i linje med låtarna som blir extra starka i country och bluesprägel. Det finns så mycket man skulle vilja referera till, så mycket man skulle vilja säga, brista ut i, förklara, men man inser att det inte räcker till. Tänker dock ofta att det skulle kunna låta som en blues- och country-hybrid med Tom Waits som ledare. Men, nå, det kommer inte i närheten. Det är bara att kapitulera inför det enkla, det avskalade, det som bara lämnar låtarna kvar, tillsammans med sång och framförande. Och i det råbarkade sound som blir finns inget att invända mot, inget att tillägga. Fullständigt makalöst. Älskar det förbehållslöst. Att The Tallest Man On Earth dessutom är från Dalarna och heter Kristian Matsson är ännu mer hjärnvriddande. Enda nackdelen är ju det faktiva EP-formatets fem låtar. Men jag skulle inte klara mig utan dem.

Magnus Sjöberg

TAROT

Crows Fly Black

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Anar en smula oråd när denna kvintett marknadsförs med Marco Hietala (Nightwish, Sinergy) som försäljningsargument – har aldrig förstått meningen med de banden. Att jag sedan blir varse att Tarot hållit på sen början av 80-talet och släppt sex skivor som jag inte hört talas om är ytterligare ett illavarslande tecken.

Oråd och tecken blåser dock all världens väg redan halvvägs in i första lyssningen. Slagkraftig heavy metal med klisterrrefränger, snygg produktion och invävd progressivitet – om än inte i överkant – är ju sällan ovälkommet. Har svårt för powerballaden *Tides*, i övrigt enbart bra låtar.

Roger Bengtsson

TUSSLE

Telescope Mind

SMALLTOWN SUPERSOUND/DOTSHOP:SE

Är det de små ljudcollagen som *Invisible City* eller funkdiscotänkare som *Trappings* som gör *Telescope Mind* till en skiva att älska? Både och så klart. De meditativa ljudkuliserna backar

näpet upp de mer extroverta sidorna hos San Francisco-bandet Tussle. Med sättningen bas, elektronik, trummor och trummor är rytmfesten given. Att det samtidigt finns en stelhet i musiken som håller allt inom ramarna för ett coolt sound är en logisk följd av Tussles kraut-influenser. Inte för inte har de döpt ett av sina album till *Kling Klang* efter den legendariska Kraftwerk-studion.

Bandets grundare Jonathan Holland har sagt att han vill göra musik som går att sampla och remixa för dansgolven. Han är väl blygsam. De mer dansanta spåren på *Telescope Mind* klarar att få fart på dansgolvet alldeles på egen hand.

Mats Almgård

CAROLINE AF UGGLAS

Joplin på svenska

V2/BONNIERAMIGO

Caroline af Ugglas dök upp från ingenstans 1997 med debutsingeln *Senior & Junior*, och helt plötsligt hade Sverige fått en kvinnlig sångerska som vågade gå utanför ramarna och göra precis vad som föll henne in. Men lika snabbt och oväntat som hon dök upp så försvann hon igen. Kanske var hon lite för kaxig och flummig för att accepteras i landet lagom? När Caroline nu är tillbaka med första soloskivan på åtta år så känns det i alla fall som att allt är upplagt för ett riktigt genombrott. 2007 bjuder förutom ny skiva även på deltagande i både *På spåret* och *Melodifestivalen*, frågan är väl om man kan bli mer folklig än så. Redan som 15-åring fick Caroline en Janis Joplin-skiva av en kompis med orden: "Du måste lyssna, du sjunger som hon".

Och jag tror inte någon annan svensk sångerska skulle kunna göra detta bättre. Caroline af Ugglas har plockat ut elva av sina favoritlåtar med Joplin och själv översatt dem till svenska. Hon håller sig hela tiden ganska nära originalarrangemangen, men lyckas ändå tillföra något eget som gör att det låter som om låtarna lika gärna skulle kunna vara hennes egna. Men det som ändå imponerar mest är Carolines röst, den rymmer både styrka och smärta och med rätt låtmateriale kan den göra underverk. Allra bäst blir det i inledande *En del av mitt hjärta* och rockiga yrvädrat *Gå vidare*. *Joplin på svenska* borde kunna tilltala både nostalgiska hippieföräldrar och musiktörstande tonåringar. Smakfullt producerad av Olle Ljunghströms gamle vapen-dragare Heinz Liljedahl och med ett läckert omslag är den en lysande start på musikåret 2007. Något säger mig att det kommer bli Caroline af Ugglas år...

Thomas Rödin

YOUNG JEEZY

The Inspiration

DEF JAM/UNIVERSAL

Atlanta-rapparen Young Jeezy gick direkt in på USA-listans förstaplats med *The Inspiration*. Albumet står inte för några direkta överraskningar, utan känns mer som en uppföljare till *Let's Get it: Thug Motivation 101* från 2005.

Young Jeezy fortsätter på samma spår som förut med texter om det hårda livet på gatan med knarklangning, vapen och beefs. Beatsen är solida men sticker inte ut. Han är fortfarande ingen jättebra rappare men det som räddar honom är att han åtminstone verkar ha humor och självdistans. Han kunde dock gott ha skurit lite i låtmaterialet, alla 16 låtar är inte riktigt motiverat att ha med. För min egen del hade det räckt med singeln *I Luv it*, *Dreamin* med Keyshia Cole och *Bury Me a G*.

Det här är ett bra rap-album, men det har en bit kvar till nivån jättebra. Young Jeezy visar att han kan leverera men inte mycket mer än så.

Sara Thorstensson

CD 1 • 2007

Det är kyligt ute, men vårens känslor är definitivt här! I alla fall om man umgås med Grooves CD#1. Den är till bristningsgränsen fylld med spännande ny (svensk) musik. Vilken känsla!!! För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Kandahar

Little Monkey

Oro över ens egen dödlighet har sällan presenterats så käckt och trallvänligt som i *Little Monkey*. Låten exploderar skönt i en la-la-la-refräng som aldrig släpper taget, Göteborgs-gruppen Kandahar som leds av Anders Göransson måste vara på väg mot något stort. Han sjunger ju redan som en stjärna.

www.kandaharsongs.com

2 Kingston Air Force

Free Your Mind

Stonefunkers-sväng blandat med KAF:s patenterade reggaerytmer är ingredienserna i dessa veteraners mjukt böljande audiolandskap. Och visst håller jag med om att musiken är vägen till total frihet – om så även för en kort stund. Jag lämnar med KAF:s hjälp mina bekymmer långt bakom mig.

www.kingstonairforce.com

3 Driz & The Alarms

Pimp

Nordvästra Skåne är basen för sex man starka soulreggaekompon D&TA. Men det låter som bandet lika gärna skulle kunna höra hemma i New Yorks slackertrendiga Lower East Side eller som polare till D'Angelo eller Prince. Modernt, funkigt och assnyggt! Falsettsången är verkligen tillbaka – tack för det!

www.i-ration.se

4 Loving Chokes

That's Me

Bandet består av "fyra 19-åringar som spelar moderna poplåtar fyllda med ung energi och det är det enda vi vill göra tills vi fyller 34". Som tur är ger den vassa gitarren och sångaren Joakims hunger *That's Me* en behövlig rock-edge. Låten är ändå mer vacker än kaxig, mer söt än tuff. Men det är okej.

www.lovingchokes.com

5 Roenik

Everything That's New

Hårt rytmssektionsmuller, trånande sång och direktverkande gitarrslingor är ett recept för succé – *Everything That's New* är en riktig episodisk rockhit värdig hyllningar vare sig man gillar Smashing Pumpkins och brittisk modern rock eller om man bara fattar ändå. Tajtare än så här blir det inte. "Whose side are you on?"

www.roenik.com

6 Them Jacks

Turn on My Ego

Söder om Linköping ligger orten Rimforsa med drygt 2000 invånare. Författaren Torgny Lindgren bor i dess utkant. Men det mest intressanta som händer i kommunen är ändå att Them Jacks knäpar ihop sin dramatiska känslolop där. Plinkiga gitarrer och fina melodier. Fina harmonier och sköna köror. Mmmm...

www.myspace.com/themjacks

7 Bluebridge Quartet

Karp

Detta Jönköpingsband spelar postjazz. Dröjande, spöklik och hotfullt växande. Ståbas, glockenspiel, melodica, sax, fiol och orglar är byggstenar. Och så de flyhänta trummorna. Allt söker sig i *Karp* mot en förlösning, en frisläppande av medvetandet. Famlandes efter katharsis. Vilket härligt bygge!

www.myspace.com/bluebridgequartet

8 Fellow Diners

Coffee Table Perspective

Denna trio är indie. Hillbilly indie. Från mörkaste skogarna i Dalarna. De levererar nån slags sjuk och förvriden version av medelklasswiggerhiphop å la Eminem/Beck smittad med Violent Femmes-knirk och Scratch Perry-excesser. Totalt genomkontaminerad. Motgift ännu ej påträffat.

www.myspace.com/fellowdiners

9 Emerald Park

Open

Visst spelar denna inflyttat skånska kvintett melankolisk countryrock. Och melodisk pop. Men på ett väldigt charmigt och direkt sätt. Man nynnar friskt och nickar med huvudet. Som gjort för radioframgångar. *Open* är en sån där klassisk poprocklåt där refrängen kavar upp armarna och ger valuta för pengarna. Och basgången är riktigt läcker.

www.emeraldmusic.net

10 Sirenia

The Other Side

Med kraftiga refränger, mäktigt komp och distade gitarriff i släptåg leder nya sångerskan Monika Pedersen sina norska musiker på ett metalliskt korståg. Rummet fylls, adrenalinet börjar bubbla och blodådrorna i pannan pulserar – Sirenia lyckas med smekning och nacksving få ner lyssnaren i parter.

www.sirenia.no

11 Babian

Babian

Herre jävlar vilket ös! Man går ju helt bananas! Denna Malmö-kvartett har redan strimlat sönder livescenen i södra Sverige, nu är det dags att ta sin Eriksgata till resten av landet. De måste vara Sveriges hårdast jabbande garagerockband 2007 – fan vad kul det skulle vara att se dem live! Tokbra hela vägen!

www.babian.nu

12 Chimaira

Resurrection

Tyngden och styrkan har de, dessa Cleveland-söner. Och när de använder musklerna låter det sinnessjukt maffigt. De själva karaktäriserar sig som en "tolvtestikelsbulldozer" – och ja, jag känner mig faktiskt överkörd och tillplattad. Detta är titelspåret från nya plattan som du inte får missa.

www.chimaira.com

13 Blackstrap

Winning Speech

Tre minuters snittsvart rockmangel med rymd och olycksbådande klanger i ljudbilden är vad Blackstrap bjuder på med intensiva *Winning Speech*. Nya plattan heter *Steal My Horses and Run* och bör lyfta fram bandet från relativ obskyritet till strålkastarljus en gång för alla.

www.blackstrap.net

14 The Electric Pop Group

Popgirly

Med känsla och darr på tonerna som The Jesus And Mary Chain i sina känsligaste stunder manövrerar sig göteborgska trion The Electric Pop Group genom bräckliga kärlekslåten *Popgirly*. Martin Aamot skrev låten till Linnéa Nilsson, sen bildade de bandet med Martins brorsa Erik. Vilken solskenshistoria!

www.theelectricpopgroup.net

15 Anna Leong

They Will Know Us

Med breda penseldrag målar Umeå-bandet Anna Leong en härlig poplåt i sann Deportees-anda med sträva västerbottniska kva-

liteter. Framförallt ligger sången långt fram och melodierna är kliniskt korrekta utan att låten blir livlös. Snarare är *They Will Know Us* en pärla att vårda ömt i minnets vindlande gångar.

www.myspace.com/annaleong

16 Darling Kennedy

A Million Reasons

Frida Ljungberg är Darling Kennedy. Hon bor i Linköping och har en magisk röst. Musiken är "rakt igenom akustisk och avskalad". Som en kvinnlig José González. Helt fantastiskt superduperhärligt att sjunka in i. En tradition lever vidare genom att födas igen.

www.myspace.com/darlingkennedy

17 The Plants

Friends Speech

The Winter EP är ute nu, fylld med lo-fi, men här är en annan låt från denna hemmasnickrarorkester som växt till hela åtta medlemmar. *Friends Speech* är bara två minuter lång, men mer charm fick inte plats i en låt. Medvetet små medel räcker om glädjen och finurligheten finns där.

www.theplants.se

18 Winter Took His Life

Your Side

Härligt dyster och släpande inledning fortsätter med ännu mer svävande och sårbara tongångar när singer/songwritern Susanna Brandin gör musik som påminner om Nina Ramsbys försiktigaste framstöt. Eteriskt, murrigt akustiskt och med riklig dos mänsklighet som största tillgångar.

www.wintertookhislife.net

19 Broken Records

Nearby Hills

Finstämt och stämningsfullt letar sig Broken Hills countrylunkande rotmusik ut i livet från sitt Majorna-ursprung. Sångharmonier med guldkant blandas med banjoknäppande toner så suggestiva att pedal steelen utmanas. Ytterligt njutbart och klockrent mysigt.

www.brokenrecords.se

20 Marcus Berg

Spegelbilder

Organiska folkreggaebandet Kultirations frontfigur Marcus Berg går solo med plattan *Markendeya* som han skrev på Bali. *Spegelbilder* är en känslig och stämningsfull klagan till något högre, som en bön till människans inre att visa sig i sin unika prakt. Och hjärtat värker.

www.i-ration.se

Rättelse

I förra numret råkade vi stava fel till Pen Experts. Vi ber om ursäkt för detta.

Hultsfred '07

14-15-16/6

UTSÅLT
2005 OCH
2006!

HEM
LUVVA
HEM

OZZY OSBOURNE [UK], **KORN** [US],
TIMBUKTU & DAMN! [S],
THE ARK [S], **WOLFMOTHER** [AUS],

FLOGGING MOLLY [US], **SAHARA HOTNIGHTS** [S], **SÄKERT!** [S],
SVENSKA AKADEMIEN [S], **AIDEN** [US], **HATEBREED** [US],
JUSTICE [FRA], **SEBASTIAN** [FRA], **CONVERGE** [US], **GOOSE** [BE],
SALEM AL FAKIR [S], **JOY DENALANE** [DE], **LAMB OF GOD** [US],
GORILLA BISCUITS [US], **DOES IT OFFEND YOU, YEAH?** [UK],
BOYS NOIZE [DE], **SABATON** [S], **ASHA ALI** [S], **TINGSEK** [S],
NEVERSTORE [S], **ROXY COTTONTAIL** [US], **RUBIK** [FIN],
THE DRONES [AUS], **AVATAR** [S], **OH NO ONO** [DK], **FAMILJEN** [S],

FLER ARTISTER TILLKOMMER

MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

INFO OCH BILJETTER:

WWW.ROCKPARTY.SE

WWW.TICNET.SE

CA 140 ARTISTER PÅ SJU SCENER

MAT FRÅN HELA VÄRLDEN

ÖL- OCH VINRÄTTIGHETER

TÄLTCAMPING INGÅR

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

HUVUDSPONSOR

SPONSORER:

PARTNERS:

DVD

GLASTONBURY

Världens största musikfest

ATLANTIC FILMS

Julien Temple är kanske mest känd för att ha regiserat *The Filth and the Fury* men han har också en rad musikvideor på sitt samvete. Här tränger han djupt in i det som är Glastonburyfestivalens kärna. Vi får se mycket galenskap, droger, nakna människor, druidar och lerorgier, men framförallt bra musik med Bowie, Blur, Coldplay och Radiohead.

Festivalen startade 1970 och vi får följa tre decenniers festivalbesökare med hippies, punkare, svartrockare, rejvare och en massa engelska huli-ganer och andra pajasar. Grundaren och eldsjelen Michael Eavis vägleder oss genom hela filmen och berättar anekdoter från festivalens historia. Allt är skickligt sammansatt av Temple och att han är ett passionerat Glastonburyfan går inte att ta miste på. Fokus ligger på stämningen och alla de olika människotyper som besöker Glastonbury. Det hade blivit ännu bättre om Temple flyttat fokus bara några snäpp från de tokigt utklädda festivalbesökarna till musiken och de band som spelat på Glastonbury. Men trots denna lilla detalj så är Glastonburyfilmen tillsammans med Woostockfilmen en av de bättre festivalfilmerna man kan se.

Jonas Elgemark

ALVA NOTO+

RYUICHI SAKAMOTO

Insen Live

RASTER-NOTON/IMPORT

Att gamle Yellow Magic Orchestra-medlemmen och legendaren Ryuichi Sakamoto bestämde sig för att låta Carsten Nicolai (Alva Noto) göra en remix på en av Sakamotos minimalistiska pianoinspelningar var ett lyckodrag av sällan skadat slag. Tillsammans har de nu kommit med två album och en tolv där Sakamotos försiktiga pianoanslag mött Nicolais småpillande med mikrostora ljudbitar. På *Vrioon* och *Insen* har de skapat musik som är andlöst vacker. När de tog konceptet ut på turné visade det sig också att det gick att göra denna musik ännu mer fascinerande. I mötet mellan konventionellt flygspel, laptoelektronik och ytterst genomarbetade visuals visade de båda herrarna att de till fullo behärskar både det musikaliska och det visuella uttrycket. Jag hade turen att se dem på förra årets Sónarfestival och det var en upplevelse utöver det vanliga. Varje försiktigt anslag på flygelns tangenter motsvarades av en grafisk bild på de stora LCD-skärmarna, varje skruvande och pysande ljud från Nicolais dator ekade fint på skärmarna också. Lokalen var fullsatt och knäpptyst. Allvarligt och vördnadsfullt gick Sakamoto och Nicolai fram och intog scenen med sin akustisk-digitala lågmålda show.

Insen Live är inspelad vid denna konsert i Barcelona, liksom också vid en konsert i Portugal förra sommaren. Som vanligt framgår inte hela känslan på en live-DVD, men för dem som missade konserten är det en DVD som måste införskaffas. Var man där kan man ju ha den som souvenir... Allt är i princip bra, förutom att kameraarbetet är väldigt statiskt och visar sällan mer än en vinkel under en hel låt. Det ger konserten ett sovande skimmer som lurade bakom hörnet även under konserten, men som inte alls blev lika tydlig som på denna liveupptagning.

Mats Almegård

Skivor

4,000,000 TELEPHONES

4,000,000 Telephones

SUMMERHOUSE/BONNIERAMIGO

Okej, detta är något jag inte alls känner till. Den här plattan kom 1985 och var ett mästerverk, före sin tid, bla bla, och nu har den återutgivits för första gången på CD.

Jag har ett par problem med den:

1. För att vara en återutgivning av ett mästerverk är CD-häftet fattigt, inte ett ord om bandet, ingenting, bara ett par fula svart-vita bilder och texterna.
2. Det låter som en sämre demoversion av tidiga B-52's
3. Det känns som man borde "varit där".

Det här är rent ut sagt uselt, ledsen.

Mathias Skeppstedt

ACHORDIAN

A Product of the 80's

MARILYN/SOUND POLLUTION

Lundabandet Achordian såg för första gången dagens ljus 1998 men debutalbumet *My Dear Listener* släpptes inte förrän sex år senare på våren 2004. Första singeln från albumet *Barry (The Storm)* lyckades till och med leta sig in på singellistan och en omfattande Sverigeturné följde under hösten och vintern. Nu är man tillbaka igen från studion med musik som man själva beskriver som genrelös med texter fyllda av kärlek, lycka, sex, död och hat. Själva skulle jag nog kalla det charmig indiepop med inslag av country och blues. Jesper Bjellerup har kanske ingen särskilt bra röst, men den sticker ut och gör sig på nåt sätt ändå bra i sammanhanget. Som bäst blir det lite småbusigt och lekfullt, men tyvärr fastnar melodierna inte ens efter flertalet lyssningar. Produktionsmässigt finns det också en hel del i övrigt att önska, men ni som gillade Achordians första platta kommer säkert inte att bli besviken. Det här är mer av samma vara.

Thomas Rödin

AMARILLO STAR

Amarillo Star

DOTSHOP.SE

1992 öppnar både svenska Amarillo Stars debut och år 2007 på bästa möjliga sätt – med en lätt puls och ekande gitarrslingor som trippar fram på tå. Melodin börjar som en viskning, en tunn dimma som sveper över en sovande stads gator. Den gör aldrig något väsen av sig, utan försvinner och det enda spåret av den är dagdropparna på de tysta statyerna på torget.

Om du inte gör som jag förstås, sätter låten på repeat ett par gånger till innan du ger dig på resten av skivan. Då blir dimman mer likt att stadigt regn.

Bandet refererar till influenser som Dylan och The Cure, jag nickar i medhåll när jag hör dystra ljudlandskap parade med singer/songwriter-material. En annan nära parallell är The Fire Theft. Främst med tanke på att Jakob Melkstams röst ligger väldigt nära Jeremy Enigks, men även för att låtarna är rotade i samma amerikanska rockmylla.

Amarillo Star är en stark och atmosfärisk skiva. Men den tenderar även att vara glattig och radiorockig på sina ställen. I det svenska musikklimatet är den ändå en ny och uppiggande vind. Och så har den ju 1992, min första favoritlåt för i år.

Mikael Barani

PERNILLA ANDERSSON

Baby Blue

BONNIERAMIGO

Pernilla Anderssons tredje skiva började formas då hon och pojkvännen Dregen kommit tillbaka hem efter att ha varit med om tsunamikatastrofen i Thailand. Och Pernilla säger själv att upplevelsen är något som satt spår på hur albumet kommit att låta. Men *Baby Blue* är ingen svår och tung skiva. Snarare är det tvärtom. Det är tolv lättlyssnade låtar som satts ihop. Låtar där Lisa Miskovsky-pop trängs med småjazziga toner à la Bo Kaspers Orkester och jag trivs när jag lyssnar, för albumet är väl sammansatt och Pernillas röst både behaglig och skolad.

Men jag och Lisa Miskovsky har aldrig kommit överens och det känns svårt att inte dra paralleller till just henne på flertalet av låtarna. Liksom Lisas skivor är den här både kompetent och välprodu-

cerad, men det saknas överlag en nerv och något att hålla fast i. Men, till skillnad från Lisa får jag mig att Pernilla både vill, och kan, mer. Istället för att bara stanna på ytan och upprepa de som var före henne skulle det bli mer intressant om hon tog till vara på, och utvecklade, innehållet i sina låtar. Som exempelvis jazzkänslan i *Baby Blue*, eller intimiteten som finns i både *Merry-go-round* och *Little Suzy*. Samma sak med den fina tonen i covern på Depeche Modes *Enjoy the Silence*. Då tror jag att det skulle räcka mycket länge.

Linda Hansson

ANNIE MINOGUE BAND

Tripping the Velvet

LIBERTY PLACE/HEMIFRÅN

Musikulös och svullen rock av ett band med en sängerska som har ett efternamn som lovar andra mer poppiga tongångar. Men Annie Minogue Band har ingenting med den kortväxta australiensiskan att göra. Här handlar det istället om några som agerat förband för David Lee Roth. Det räcker egentligen så. För vi pratar om operoslig radiorock som ibland lugnar ner tempot men som alltid har det STORA ljudmonstret nära till hands.

Martin Röshammar

AU REVOIR SIMONE

The Bird of Music

MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO

Laidback syntindie av en tjejtrio med en förkärlek för keyboards och old school-trummor serveras nu från skivbolaget Moshi Moshi som gav oss underbara Hot Chip. Men tro nu inte att detta är något slags plagiat, ty det är inte mycket dessa band delar, förutom att de båda lyckats med sina senaste skivor.

The Bird of Music är en delikat solskenslick till debutalbum från Au Revoir Simone. Låtarna är drömska med sin spröda stämsång, slingrande syntslingar och poetiska texter. Men ibland släpper trion loss ordentligt med sina trummaskiner och retroblippande för lite mer upprymda låtar, vilket de gör alldeles utmärkt. *Dark Halls* groove är farligt smittsamt med olika slingor som vävs samman till något av den finaste indiematta jag beskådat.

Låtarna är rena honungsmelodier som med sina catchy och kreativa vintageflörtar inte ger lyssnaren för mycket bräcklig och svår indiepop, utan en romantisk men livlig skiva. Let the sunshine in och köp denna drömska debut.

Nina Einarsson

MARCUS BERG

Markendeya

I-RATION RECORDS

När många i den nya svenska reggaerörelsen står och trampar vatten så är det alltid skönt att det finns några få med ett helt eget språk. Marcus Berg, mannen bakom Kultiration, är förmodligen både den främste låtskrivaren och bäste sångaren i gänget. Berg har precis tillbringat ett år på Bali och skrev där så många låtar att det inte bara räckte till en ny Kultiration-platta som kommer senare i år utan också denna skiva i eget namn.

Plattan är inspelad tillsammans med Simon Vikokel, också känd som Don Cho, från Svenska Akademiens kärntrupp. Han har alltid varit en spännande producent och samarbetet mellan honom och Berg är utmärkt.

Fans av Kultiration känner givetvis igen sig. Marcus Berg saluför samma kraftfulla organiska folkroots som han brukar på sin soloplatta men även om typen av instrumentering och flera av musikerna är desamma så har han på *Markendeya* hittat ett ännu starkare vemod än tidigare. *Spegelbilder* och *I närvaron* av med sina vackra pianofigurer tillhör det bästa Berg gjort liksom den lite ösigare *Inga tårar* med snygg kör från Anna Roxenholt.

Skivan innehåller också ett par låtar på engelska vilket jag kände mig skeptisk inför. *One* fungerar inte men det gör däremot oväntat den avskalade *Song of Savasana* där Bergs mjuka röst bara ackompanjerar av hans akustiska gitarr.

Till skivan får man också en bonus-CD med projektet Svartrot. Tillsammans med ett gäng bekanta ur den stora musikerkretsen kring Kultiration har Berg gjort fyra flippiga dubspar. Bäst är den instrumentala rymdutflykten i *Långsam Dub* och röstexperimenterandet i avslutande *Neråt Dub*. Ett

utmanande ljudprov som ger mersmak. Svartrot får gärna sprida sina rötter ytterligare.

Isac Nordgren

BIG TUCK

The Absolute Truth

UNIVERSAL

Jag var lite skeptisk först måste jag medge. Titlar som *In da Hood*, *Monsta*, *Bottom Bitches* och så vidare brukar inte direkt imponera på mig så jag förberedde mig på en lätt uppläggning och sen smash. Men dissan uteblev faktiskt.

The Absolute Truth är inte unik på något sätt. Big Tuck låter som nästan vem som helst med ett skönt flow och texterna handlar mest om pengar. Men trots det gillar jag albumet. *Ain't No Mistaken* med Erykah Badu som lägger några slingor från sin låt *Danger, I'm a Ridah*, och redan nämnda *In da Hood* och *Bottom Bitches* gör det här till ett skönt rapalbum.

Big Tuck från Dallas har hållit igång i typ sex år med sitt gäng Dirty South Rydaz, släppt fler än 32 mixtapes och byggt upp en trogen skara fans. Men nu är det alltså dags även för massorna att få höra honom, och det kanske är på tiden. Jag tror varken fansen eller den stora massan lär bli besvikna.

Stabilt heter det nog.

Sara Thorstensson

BLACK CAB

Jesus East

STICKMAN/BORDER

Så här nära en hippieversion av Can kommer ni aldrig att komma. Black Cab är en duo från Australien som blandar sin 70-talsrock med stora doser psykedelia, loopar och electronica på ett väldigt organiskt och unikt sätt. Jag måste säga att jag har lyssnat på den här skivan konstant sen jag fick den och jag har inte riktigt listat ut vad det är de håller på med än, men vad det än är så är det en riktigt bra början på året. Det är alldeles för mycket sitar, trummorna svänger nåt makalöst och sången fastnar aldrig, och samtidigt, jag verkligen älskar den här plattan. Jag tror aldrig jag har varit så här förvirrad. En rakt igenom, riktigt, riktigt bra platta.

Mathias Skeppstedt

BLACKSTRAP

Steal My Horses and Run

SALLY FORTH/TALKING MUSIC

Jönköpingska/Stockholmska Blackstrap har tagit hela tre år på sig innan uppföljaren till debuten *Ghost Children* levereras. Även om frasen "den som väntar på något gott väntar inte förgäves" känns väl-använd kommer den lika väl till pass när vi snackar modernt klingande retrorock med musikaliska likheter med TSOOL, The Jesus & Mary Chain med flera. Suverän öppning och även riktigt bra framöver kommer att ge mig anledning att återkomma till *Steal My Horses and Run* många gånger under 2007.

Roger Bengtsson

BLAK JAK

Place Your Bets

UNIVERSAL

Blak Jak är ännu en debuterande rappare från Atlanta. Och även om han så klart säger att han gör sin egen grej och är annorlunda så låter det ganska mycket som allt annat därifrån.

Men han låter faktiskt trovärdigare än många andra debutanter. Han har en skön röst men det är synd att texterna är så dåliga, vissa nästan pinsamma. Melodierna och beatsen däremot är riktigt bra. Det är hårt men svängigt och flera låtar sätter sig direkt, även om man helst inte vill sjunga med för texternas skull. Som *Luv U Blak* till exempel som har en väldigt catchy refräng men tja, pinsam text. *Pain I Feel*, *All I Know* och *Ball Out* är fler bra låtar. Men jag undrar; hur stort är Atlanta egentligen, hur många rappare till får det plats?

Och om det inte finns så mycket plats, då är frågan vart Blak Jak ska ta vägen? Han behöver absolut inte smita ut bakvägen men han kommer nog inte finnas med bland Atlantas stoltheter heller.

Sara Thorstensson

THE BLUE VAN

Dear Independence

TVT/BONNIERAMIGO

Den melodiska 60-70-talsrocken tycks smyga sig tillbaka alltmer på de alternativa scenerna. Med in-

fluenser från Small Faces, Cream, The Pretty Things rullar den danska blå vanen ut på nya vägar, mot nya mål. Problemet med att anamma det gamla och ändå skapa något nytt är att det förgångna och nutiden inte alltid vill mötas utan åker åt varsitt håll. Då blir det varken eller. The Blue Van är ute på någon form av medelväg som inte riktigt leder fram. Jag kommer att tänka på Mando Diaos debutskiva *Bring 'em In* som hamnar i samma musikaliska kategori, men med helt annan självklarhet och personlig prägel. Ambitionen är god och Steffen Westmarks sång uttrycksfull och välanpassad för stilen, den kunde ha tillhört Rory Gallagher i de bättre stunderna, men vanen spårar ur alltför ofta. Det låter som om bandet tappar tålmodet och resultatet blir därmed bara nästan bra.

Mathilda Dahlgren

BRACKEN

We Know About the Need

ANTICON/BORDER

Chris Adams från Leeds-bandet Hood har på sitt soloalbum bestämt sig för att mala ner en rad influenser och göra dem till sina egna. Det går sådär. Syd Barrett, Pink Floyd, Flaming Lips, Boards of Canada, Four Tet och folktronica är vad herr Adams gått igång hårdast på. *We Know About the Need* blir därmed en triphop/electronica-skiva som långsamt tuggar sig framåt. Mellan triphopbeatsen och de flummiga folkinfluenserna sjunger han kvidande indierefränger. Låter det olidligt? Det är det också.

Mats Almegård

ANE BRUN

Live in Scandinavia

V2/BONNIERAMIGO

Jag föll för Ane Brun efter en minut in på första låten på första plattan. Och föll igen efter att ha sett henne live första gången. För sången, för låtarna, för gitarrspelet. Och att nu få höra henne live uppbäckad av en stråkkvartett med gästspel av Nina Kinert och Staffan Johansson känns ibland som att både uppleva henne live och önska att man faktiskt varit där.

För det känns som ett helt igenom habit och grundmurat projekt, det känns som allt samtidigt varit helt i symbios med åhörare både vid inspelningstillfället och oss som lyssnar på det i efterhand. Dessutom med covers av Jeff Buckley och PJ Harvey, lika naturligt som självklart.

En del arrangemang vänder låtarna åt ett annat håll, låter dem ta en annan väg till slutmålet, även om det är med små medel, ofta på grund av stråkarangemang. Gillar bäst *Balloon Ranger* framförs på. Gillar det mesta, även om det naturligtvis finns låtar som känns lite tradiga i sammanhanget, men det är en mindre, om överhuvudtaget, invändning. Det enda jag egentligen kan invända mot är att det väl börjar bli dags för en enkel solostudioplatta igen, efter duettplattan och denna liveplatta. Naturligtvis omhuldar jag den, men längtan börjar bli stark nu.

Magnus Sjöberg

CABEZAS

Legend

VACALOA

Utan några som helst förväntningar stoppar jag in 28-årige Patricio Cabezas debutskiva i stereo. Och dom om min förvåning när redan inledande *Te Quiero* får det att spritta rejält i min hjärnas danscentrum, och jag börjar så smått undra om inte Sverige fått sin alldeles egen Manu Chao. Det är driven gitarrpop med klara inslag av latinamerikanska rytmer. Röstmässigt påminner Patricio om en ung Stefan Andersson, det är tonsäkert och fullt av själ.

Legend är en väldigt jämn platta utan några egentligt svaga spår och den passar vare sig du behöver muntas upp eller känner för att deppa ihop lite. Balladerna lyser helt med sin frånvaro och det känns befriande att man kan sjunga om hjärta och smärta utan att dränka in alla låtar i ett lager smör. Cabezas har under vintern agerat förband åt Eskobar på deras Europaturné och har dessförinnan en

bakgrund som både studiomusiker och producent. Nu är det dags för honom att själv äntra scenen som huvudakt.

Bästa spår: den grymt svängande *Lloranda*. En med beröm godkänd debut.

Thomas Rödin

MIRA CALIX

Eyes Set Against the Sun

WARP/BORDER

Chantelle Passamonte spelade på Norbergfestivalen för ett och ett halvt år sedan. Sverige föll henne minst sagt på läppen. Hon har sagt att hon skulle vilja köpa sig ett hus ute i den svenska skogen någonstans. Det märks också på hennes nya album. Där en låt fått titeln *The Stockholm Syndrome* och en annan döpts efter hennes favoritfilmare Lukas Moodysson: *Tillsammans*. Men i övrigt är det inte så mycket svenskt på skivan. Mira Calix går vidare mot ett mer konstmusikaliskt sound. Där elektroniken känns mindre och mindre viktig. Hon har avancerat till att bli en av de mer svårlyssnade på Warp och det säger väl inte lite? Samtidigt går hon från klarhet till klarhet. Även om inte hela albumet är intressant finns det mycket att hämta här.

Mats Almegård

CALLISTO

Noir

FULLTEAM

Detta, mina damer och herrar, är finsk metal när den är som bäst! Inga operadivor, ingen pseudo-goth, ingen jävla symfoni, utan ren och skärt mörk, slö. Krypande metal av bästa märke. Detta är utan tvekan det mest intressanta jag hört på länge. Rif-fen kryper fram över underbart vackra, vemodiga melodier, bandet låter sångerna få ta den tid de kräver, inget stress och det är så jävla bra. *Latterday Saints* går om och om i min iPod. Om ni vill ha lite referenser så skulle jag säga Jesu, Isis och Neurosis – stenhårt och vackert.

Mathias Skeppstedt

BELINDA CARLISLE

Voila!

RYKODISC/SHOWTIME

När den gamla Go-Go's-sångerskan Belinda Carlisle slutligen gör comeback på musikscenen, tio år efter det senaste studioalbumet, är det inte mycket som är sig likt. Amerikanskans hemvist är numera Frankrike och här bjuds vi på en kavalkad av mer eller mindre kända melodier ur den franska chanssontraditionen på originalspråk. Mycket vatten har runnit under broarna sen *Heaven is a Place On Earth* toppade listorna, men Belinda låter förvånansvärt vital. Det franska språket ligger bra i hennes mun, och hennes lite hesa viskade röst får vem som helst att smälta som honung. Man hör att hon och producenten John Reynolds verkligen försökt sätta sin egen prägel på låtarna och inte bara lite förströkt sträckt sig efter karbonpapperet. Här samsas låtar från olika genrer, signerade såväl Jaques Brel som Edith Piaf och Serge Gainsbourg, utan att det för den skull känns spretigt. Frågan är väl bara om det finns någon direkt målgrupp för den här sortens platta i Sverige? Betyget för albumet som helhet blir i alla fall med beröm godkänt och sambaversionen av Piafs *La vie en rose* är riktigt kaxig. I en bättre värld hade den aspirerat på att bli årets sommarhit. Här får i alla fall fansen nåt att rösta sig med i väntan på ett helt nytt studioalbum.

Thomas Rödin

CELESTIAL

Fragile Heart

MUSIC IS MY GIRLFRIEND RECORDINGS

Efter två EP:s släpps nu svenska Celestials nya singel *Fragile Heart* komplett med bonuslåten *Brighton Girls* och remixer av dessa låtar.

Även om det smärtar mig att rubricera ett band med detta adjektiv, så är det tyvärr det ord som passar bäst. Celestial är trevliga. Den dimmiga musiken med vackra pianokomp och rara melodier flyter förbi, och visst är det angenämt, men det är musik som bara stryker en lätt på axeln istället för att gripa tag. Det är trevligt tralligt, trevligt rart och visst funkar Malin Dahlbergs spröda röst ypperligt till musiken, men fäsen, det lossnar aldrig riktigt. Det är trevligt skval som flyter på utan att väcka varken större entusiasm eller obehag.

Faktum är faktiskt att det är i remixerna som låtarna får lite mer glöd, lite mer klös och puls. De studsiga beatsen ger en fräsch vibe till låtarna och speciellt det remixade titelspåret känns riktigt så där blippigt energiskt och modernt som en dansant låt ska vara. Ge oss mer av det istället för trevlig anonymitet Celestial, så är ni i hamn.

Nina Einarsson

THE CHELSEA SMILES*Thirty Six Hours Later*

PEOPLE LIKE YOU/SOUND POLLUTION

Det finns absolut ingenting som sticker ut på den skivan, ingenting eget, inget nytt, och jag älskar det. Det är dum, hjärndöd, skitig, härlig rock'n'roll med wah-wah, nonchalant sång och riff tills du drunknar.

Detta är Todd Youths (Murphys Law, D-Generation, Danzig) nya band och detta deras debut tog 36 timmar att spela in. Tänk Wildhearts, skitiga gator på Lower East Side, Hellacopters, jeansjackor, läder, Radio Birdman, avslagen öl, Les Paul-gitarrer och ni är nästan där.

Mathias Skeppstedt

CHTHONIC*Seediq Bale*

DOWN PORT

Chthonic är salig blandning av Cradle Of Filth, King Diamond, Nightwish med Tarja Turunen och till och med In Flames. Det låter förbannat bra på pappret, men det faller ändå inte mig på läppen. Framförallt är jag trött på det stereotypa konceptet ylande kvinna och growlande man.

Detta till trots är Chthonic ett spännande band. Det är Taiwans största hårdrocksexport, och ärligt talat är det det enda bandet från Taiwan som jag känner till. Det är en skara riktigt duktiga musiker med känsla för det episka. Bästa låten är *Indigenous Laceration* som har ett glädjesmittande versriff.

Seediq Bale är Chthonics fjärde album men det första som släpps i Europa.

Torbjörn Hallgren

THE CINEMATICS*A Strange Education*

TVT/BONNIERAMIGO

Skottarna i The Cinematics ser ut, låter och rör sig ungefär som ett ungt, modernt rockband brukar göra. De har bland annat varit förband till sina landsmän The Editors. Om publiken hörde någon skillnad är tveksamt då det låter ganska likt. Andra influenser som ger sig till känna är Television, Talking Heads och The Strokes.

Skivans andra spår *Break* är ett bra soundtrack när du är försenad. Perfekt för en promenad i raskt tempo. Många låtar är helt okej, men i brist på originalitet så lyfter den aldrig. Att framsidan pryds av en brinnande skrivmaskin känns lite lustigt eftersom det är främst texterna som inte håller. Ibland känns de helt enkelt lite klyschiga.

Lisa Andersson

CLAP YOUR HANDS SAY YEAH!*Some Loud Thunder*

V2/BONNIERAMIGO

Ibland händer saker som gör att band går från jättehajp till en ganska blek och oinspirerad andra skiva utan att någon egentligen bryr sig. Med Clap Your Hands Say Yeah! har precis det där hänt. Jag tyckte väldigt mycket om den nervösa, hispiga debutskivan som hade det mesta som bra New York-bands platlor brukar ha. Nu är det som om de har satsat på att mörka att de fortfarande gillar melodier allra mest. Det är så mycket dist och oljud att jag bara inte förstår tanken. Eller förresten, tanken är väl att visa att man minns inte ger efter för kommersialismens otäckta klor som The Strokes och andra indiehajper. Nu har ni visat det, nästa gång håller ni er till det ni gör bra. Hispigt slammer med läckra melodier. De finns här också men de är oftast så väl dolda att man missar dem.

Martin Röshammar

DANNY COHEN*Shade of Dorian Grey*

ANTI/BONNIERAMIGO

Detta är inte ett album med 16 låtar, utan 16 små filmextrakt, 16 musikalutdrag, 16 sketcher.

Under mer än en timme kastar Cohen oss fram och tillbaka och upp och ner mellan olika absurdistiska berättelser. Hans snävande röst som han gärna förställer berättar spökhistorier och hyllningar till 50-talsfilmstjärnor men generellt bara oförståeligt dravel. Detta är spretigt, knäppt och stundom ångestgivande. Förstår ens Cohen själv vad han håller på med? Han drar fantasifull kreativitet till sin yttersta spets för att sedan falla rakt ner i De Oförstäddas Dal.

Ibland gnistrar dock *Shade of Dorian Grey* till och bjuder på glassigt och bluesigt gung med härliga blåsinstrument, men det dröjer bara ett kort ögonblick innan vi återigen vrider oss av obehag och irritation till ännu en överdriven låt med överflödiga ljudeffekter och löjlig röstmanipulation.

Nina Einarsson

COLD WAR KIDS*Robbers & Cowards*

V2/BONNIERAMIGO

De var i Sverige i november som förband till Two Gallants. Jag missade det tyvärr. Jag hade velat se duon Two Gallants. Jag är inte lika säker på att jag vill se Cold War Kids. Det kaliforniska bandet är ett av många som har folk bakom sig som försöker få dem att bli den nästa stora hajpen. Men jag förstår inte riktigt storheten med de här rockarna måste jag erkänna. Det låter, om man anstränger sig, som ett trögare, svullnare och oändligt melodifattigare The White Stripes. Just det där med att anstränga sig är ett ledord när det handlar om Cold War Kids i mina öron. Det låter ansträngt, krystat och sökt mest hela tiden. Tråkigt är ordet.

Martin Röshammar

ROB CROW*Living Well*

TEMPORARY RESIDENCE LIMITED/BORDER

Han är sångare i Pinback och det Rob Crow gör solo påminner förstas mycket om deras indierock. Och även på *Living Well* är det Elliott Smiths ande som svävar över musik, känsla och stämning. Det är sympatiskt, lättmyntat och tyvärr ganska förutsägbart. Där Elliott Smith nästan alltid lyckades komma så nära, så nära där lyckas Rob Crow mest mysa till en hel skiva. Jag tror att han är personlig och sjunger om sitt nya liv som familjeman och är så klart jag borde känna igen så är det just det, men även det blir mest ord, ord som ja, skapar en mysig atmosfär men som inte betyder särskilt mycket.

Martin Röshammar

DALA*Miami Sky*

ANDA/CDA

Det inledande gitarrriffet fullständigt dryper av tidiga Kiss och jag tänker tyst för mig själv att det här kan ju inte bli något annat än bra. Och Stockholmskillen Anders "Dala" Dahlströms debut ger verkligen mersmak. Som ett hopkok av det bästa från 70-talets musikscen spottar den ur sig den ena rockrökaren efter den andra. Temat för texterna är så klart den alltid lika oberäknliga kärleken och Anders lite sorgsna röst ser till att budskapet går fram. För det tigha kompet svarar bland andra gamla rockrävar som Jerker Odelholm och Mårten Sahlin. Den senare står också för produktionen. En lyckad debut som lovar gott inför framtiden, och som borde tilltala fans av Soundtrack Of Our Lives och Atomic Swing. Bästa spår: *Drop a Bomb*.

Thomas Rödin

DANITY KANE*Danity Kane*

BAD BOY/WARNER

Making the Band heter

en tävling som P Diddy, eller vad han heter nu för tiden, höll i på MTV. Dawn, Audrey, D. Woods, Shannon och Andrea vann och är nu en lyckligt hopstätt tjejgrupp under namnet Danity Kane. Skivan med

samma namn, släppt på Diddys skivbolag förstås, är deras debut.

Producenter som Timbaland, Rodney "Dark-child" Jerkins och Mario Winans har producerat låtarna. Men det är inte alltid det räcker att P Diddy sitter bakom projektet. Tjejerna har vackra röster, men skivan saknar själ, budskap, och en röd tråd. Det är ungefär lika illa som svenska Excellence som vann *Popstars*.

Det finns förvisso en massa beats som är riktigt bra, men de passar inte ihop med tjejernas röster. Singlarna *Right Now*, *Want it* och *Show Stopper* kan bli stora, men på det stora hela – för mycket P Diddy. Lite grann så att jag mår illa.

Therese Ahlberg

DAVENPORT*Slow Town*

TRANSISTOR/BONNIERAMIGO

Flera gånger under lyssningarna av Davenport's skiva kommer jag på mig själv med att tänka på Nicolai Dunger. Inte underligt, musiken påminner väldigt mycket om det Nicolai tidigare gjort och dessutom är det han som producerat danska Davenport's debutskiva *Slow Town*. Man kan inte undgå att Nicolai haft ett finger eller två med i spelet. *Red Summer* och *Country Love Song* är otroligt bra. Nicolai själv säger att han älskar det. Att melodierna påminner om hans egna men att de är mer "catchy", vilket jag mycket väl kan hålla med om. Bra catchy bör kanske tilläggas. Sångaren och låtskrivaren, Brian Mathiesens namn är något att lägga på minnet helt enkelt.

Alessandra Johansson Cavallera

DEBRA DAVIS*Complete*

GCG MUSIC

Den amerikanska sångerskan Debra Davis släppte sin första skiva redan 1996 och har med åren samlat på sig en trogen skara fans där Melissa Etheridge kanske är det mest kända namnet. Efter att ha lyssnat igenom *Complete* ett flertal gånger måste jag erkänna att jag inte alls förstär vad de ser i den här musiken. Det handlar om halvtaskig amerikansk skvalpop med sentimentala texter, sjunget med en högst ordinär röst. Debra har fått med sina låtar i serier som *Dawson's Creek* och *Glamour*, och jag fattar verkligen varför, för det här är så anonymt att det knappast tar fokus från handlingen. Roligast på skivan är kanske omslaget där Debra frontar en grönskande vy i full alpflickemundering. Men nånting säger mig att tanken inte var att det skulle vara roligt utan snarare stämningssfullt.

Gästar på albumet gör femfaldige Grammyvinnaren Christopher Cross, men inte ens han kan rädda detta från att bli pannkaka. Dumstruten på Debra.

Thomas Rödin

THE DECEMBERISTS*The Crane Wife*

CAPITOL/EMI

Första gången jag hörde The Decemberists kändes det lite som att upptäcka något man alltid vetat att man tyckt om, även om man aldrig smakat eller lyssnat till det tidigare. Det fanns något respektlöst återhållsamt med yviga gester, illustrerat av förrädiskt enkla popmelodier till oväntade avigheter.

När jag hör dem nu känns det som lite av en besvikelse, tyvärr. Det känns som att The Decemberists är på väg att närma sig folken mer än vad som är nödvändigt. Det känns som att de är på väg att närma sig rockmusik och det storslagna. Det känns som att popmusiken, den ibland marina tramporgelepiken och de andra ingredienserna som gjort de två senaste plattorna helgjutna upplevser, lagts i malpåse emellanåt. Visst finns ju alla kännemärken kvar, men ett par av de här närmast symfoniorockliknande potpurrierna går mig förbi i bästa fall. Det är något jag hoppats slippa när det gäller The Decemberists. Men det är klart, med den episkt klingande popen är det ju inte många steg man behöver gå. Men dock.

Här finns dock några höjdpunkter, som dock kanske inte når upp till de höjder man hoppats. Både *Shankill Butchers* och *Summersong* har mycket av det som The Decemberists i sina bästa stunder kan åstadkomma och förädla till pärlor och ädelmetaller, även om det inte räcker till den stora

rikedomen, det rena och vackra. I alla fall inte den här gången.

Magnus Sjöberg

DEERHOF

Friend Opportunity

TOMLAB/DOTSHOP:SE

Sällan har jag lyssnat till ett band som fångar känslan av ett japanskt hyperaktivt dagis på skiva så som Deerhof. Poplåtar i krångelformat med +81 som rakaste spår; en marschrock-rökare med trumpet-fanfarer och sträva gitarrer. Eller vad man skulle kunna kalla det. Bäst är *Believe E.S.P* som besitter några riktigt schyssta hookar. Det delvis japanska uttrycket kommer sig ganska naturligt av frontkvinnan Satomi Matsuzaki, som dock alldeles för ofta låter som en jollrande bebis.

Deerhof har hängt med sedan 1994 och prånglat ut sin knepiga musik. Nya plattan är inget undantag. Det handlar om svårt upphackade låtar, onödigt krångel, och därmed en ständigt bergochdalbana. Kul för stunden – tjiatigt i längden.

Christian Thunarf

DEERHUNTER

Cryptograms

KRANKY/BORDER

Cryptograms är en rätt diffus historia. Det är inte menat som något negativt utan mer som någonting behagligt. Jag, som glasögonbärare, tycker att det är rätt bra att då och då vandra omkring utan korrektur, världen blir så mycket vänligare och mjukare då.

Deerhunter lär vara en omtumlande upplevelse live, och med sin arty-farty-psykedeliska garagepop kan jag lätt föreställa mig det. Skivan är tydligen inspelad i två omgångar och låtarna är lagda i en kronologisk ordning efter när de blev placerade på magnetbandet. Första hälften är organisk, drömsk och konturlös. När djungeljuden kryper i högtalarna och ekot är grottstort. Efter spår sju händer något annat. Ur loop-dimmorna uppstår något som kan liknas vid vilken popmusik som knyter an till New Yorks Animal Collective och Kanadas Arcade Fire. Ja, va fan. Något bra kanske det kan vara att rida med i jakten på den dimhöljda gitarrens strängar, fast jag vet inte... Likt sand silas *Cryptograms* genom mina öron och efterlämnar en torr strimma av konstnärliga ambitioner utan egentlig riktning. Jag kanske bara behöver tid, de hypas ju av Pitchfork.

Fredrik Eriksson

JOY DENALANE

Born & Raised

SONYBMG

Jag tittade inte på konvolutet när jag fick skivan utan satte bara in den i skivspelaren och trodde först att jag lyssnade på något nytt från Mary J Blige. Men det var det inte insåg jag efter ett tag, även om det onekligen låter likt. Det var istället den tyska souldrottningen Joy Denalane. Hennes debutalbum *Mamani* slog stort i hemlandet år 2002 men med det här albumet vill hon nå över Atlanten.

Att hon kan sjunga råder det inga tvivel om och inte heller att hon har fattat vilket recept man ska använda sig av för att lyckas. Man tar och blandar r'n'b med lite influenser från andra populära genrer, bjuder in några stora gästartister (Lupe Fiasco och Raekwon från Wu-Tang Clan i det här fallet), några bra låtskrivare och sen är det klart. Det brukar funka och det gör det här också. Men med den potentialen borde man kunna åstadkomma något som inte låter precis som allt annat. *Born & Raised* är tyvärr en bra skiva men varken personlig eller unik.

Men gillar man kakan ovan kan man börja lyssna in sig redan nu och sen pälra sig söderut i sommar till Hultsfredsfestivalen, där Joy Denalane kommer att spela.

Sara Thorstensson

BRETT DENNEN

So Much More

DUALTONE/BORDER

Han har en personlig röst. Den är mogen, ljus och hes och låter nästan som en kvinnas. Så är också amerikanen Brett Dennen influerad av artister som Tracy Chapman och gör melodios, varm och mjuk musik av lika delar pop, rock och americana. Inledande *Ain't No Reason* är ett starkt spår och det finns flera på den här skivan. Men samtidigt lunkar låtarna på i samma trygga tempo vilket gör lyssningsupplevelsen tämligen enformig. Men visst är Brett Dennen värd att höra.

Robert Lagerström

DENZEL+HUHN

Paraport

CITY CENTRE OFFICES/DOTSHOP:SE

City Centre Offices skivor har ofta något lugnt och vemodigt över sig. Förmodligen är det vad labelchefen Thaddeus Hermann gillar. Den här gången har han dock sajnat en akt som låter lite kantigare, lite mer digital än vad de övriga mer akustiskelektro-niska banden brukar göra. Mycket bra initiativ! Det här är det bästa City Center någonsin släppt faktiskt. Denzel+Huhn missar inte låtstrukturerna, men har också full koll på att det gäller att skruva fram snygga beats och intressanta ljud på maskinerna. Det annars lite melankoliskt romantiska får sig en bra törn. Det är bara att hoppas att det är den här riktningens skivbolaget kommer att ta i framtiden.

Mats Almegård

DEPRESSIVE ART

Bye Bye Dear Everything

WONDERLAND RECORDS

Vill minnas att jag fick en demo av det här bandet när jag skrev i demospalten. Redan då tyckte jag att de psykedeliska Soundtrack Of Our Lives-melodierna svängde bra men att det saknades något. Nu kommer jag på vad problemet är: jag kan inte riktigt med sångaren Klas Bohlins röst. Det låter som om han har en snara runt halsen som stryper luftflödet – precis som Ian Anderson från Jethro Tull. Kanske kan man vänja sig vid det, herre gud jag gillar ju Jethro Tulls tidiga plattor. För musiken, melodierna och låtarna Depressive Art spottar ur sig är inte alls dumma. Men Klas får gå i sånglektioner och lära sig öppna pipan och använda magstödet innan jag kommer krypande till korset.

Annica Henriksson

DET FUNKAR

All uppvaktning på min 50-årsdag undanbedes

SWING KIDS/BORDER

Jönköpings åttaammanband Det Funkar albumdebuterar med sin blandning av reggae, hiphop, soul och funk. Albumets vinnare är *Mediadrevet*. En pushig och dansant känga mot media, men som tyvärr också tappar poäng då det låter karbonkopierat från Svenska Akademien.

Det övergripande problemet med Det Funkar är att den saliga blandningen av musikstilar resulterar i en rejäl halvmesyr och uddlöshet. Produktionerna är välgjorda, men rappen är långt under all kritik. Sångerskan Marlene Strand låter bra, men materialet är stundtals alldeles för mycket musikal. *Svarta eller röda skor* är det tydligaste beviset på hur Kristina från Duvemåla går vilse i folketsparkreggaen.

Erik Hjortek

DIVERSE ARTISTER

Brazil Classics 7, What's Happening in Pernambuco

LUAKA BOP/BONNIERAMIGO

Skivan berättar en historia om den brasilianska staden Pernambuco, som även kallas den förlorade staden. I början av 80-talet höll staden på att gå under på grund av dess mörka historia. Lokala artister blandar här i ett projekt punk, rock, funk, rap, electronica med de inhemska stilarna maracatu, coco, ciranda och embolada. Mellan raderna uttrycks sorg, och uppgivenhet blandad med glädje, skrott och livslust i sann Rio de Janeiro-anda. Det är något sorgligt vackert över

musiken. *Café Del Mar*-känslan infinner sig. På låten *Poesia de Barro* är musiken speciellt vacker där alla dessa stilar blandas.

Therese Ahlberg

DIVERSE ARTISTER

Cabaret

ROXY RECORDINGS

Tyrol i Stockholm och sen Rondo i Göteborg. *Cabaret* med Peter Jöback har gjort storsuccé. På scen. När de nu spelat in tolv av sångerna på skiva blir intrycket blekt och vattnigt. Eller så är jag bara påverkad av att jag som barn älskade *Cabaret*-skivan med Liza Minelli. Den är fortfarande lite farlig, lite otäck och kolsvart. Med Sara Lindh och Jöback blir det visserligen välslunget och skickligt men svärtan, galenskapen och den överhängande katastrofkänslan får de aldrig fram. Fast det kommer inte hindra de tusentals förtjusta musikalbesökarna att tjacka plattan och det var väl det som var själva idén.

Martin Röshammar

DIVERSE ARTISTER

Crunk Hits Volume 2

TVT/BONNIERAMIGO

Den mer urbana vuxenversionen, eller kanske klubbversionen, av *Absolute Dance* följer upp sin Volume 1. Stora delar av materialet är vatten på en gäs. Lite tomt och alltför lättsmält. Three 6 Mafias *Stay Fly*, Ice Cubes *Go to Church*, Mike Jones *Back Then* och till och med Bubba Sparxxx *Ms New Booty* omfattades alla varmt och väl när de kom, men det var då. Den moderna hiphopens fronttrupper i utvecklingen rör sig snabbt och dess insatta lyssnare är redan på ruta två. Kvar står killarna med hemmagjorda grills av aluminumfolie, Clip-on-spinnerfålgar från Biltema och kattguldssmycken.

Låtarna i samlingen är i sig inte dåliga. Men eftersom majoriteten av spårerna prisats på grund av sitt nyhets- och trendvärde - istället för sitt bidrag till musikärvet - så känns *Crunk Hits Volume 2* en smula sent påkommen... och som en crunksummering utan egentligt behov.

Erik Hjortek

DIVERSE ARTISTER

Katapult. Various Artists.

Vol. 3

KARAT/IMPORT

En av förra årets mest aktiva svenska techno-artister var Mikael Stavöstrand. Förutom den maffiga samlingen *Do You Copy?* på sitt eget bolag Mitek lanserade han också sitt nya bolag Sunset Diskos och hann där med en egen tolv och ett album tillsammans med Andreas Tilliander och Johan Skugge som Bulgur Brothers. Dessutom kom Bulgur-tolvan *Jaffa EP* på franska Karat och nu medverkar han som Vita på denna Karat-samling. Tillsammans med Erika gör han den sjukt skruvade *Carefully Hiding* till en låt som berlinska Cassy inte hade skämts för en sekund.

Förutom Stavöstrand finns det mycket godis på denna samlings-CD. The Moles microediterade tech-house i *Conscience Down by the Tracks Near the 80*, Nozes blippexperiment i *2002* och Automats djupa undervattenstechno i *Prelude 4* är bara några av alla fantastiska låtar som visar att franska bolaget Karat ligger långt fram när det gäller innovativ dansmusik.

Mats Almegård

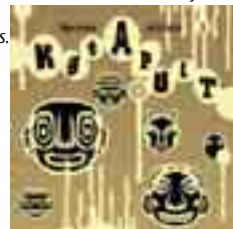
DIVERSE ARTISTER

The Kings of Reggae

RAPSTER/PLAYGROUND

Det var evigheter sedan jag senast lyssnade på Lone Ranger. Och Toyan och Ranking Dread samt andra gamla toastveteraner från Jamaica. Det kändes som att träffa gamla vänner. På det här dubbelalbumet får de sällskap av kända reggaelåtar av John Holt, Junior Murvin och Burning Spear, klassiskt material som ställts samman av den brittiske radiomannen David Rodigan och producenten Sting International. Det är dock ingenting nytt under solen och musiken finns på mängder av andra skivor. Därför fungerar *The Kings of Reggae* mest som en introduktion till genren. Att köpa en samlingsbox från bolaget Trojan ger mer musik för pengarna.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER*Smokin' Aces*

POLYDOR/UNIVERSAL

Från Prodigy via Stooges och Motörhead till Com-mon och Ennio Morricone – i filmens värld är allt möjligt. Och visst är det härligt när även ett spår med The Make Up finns med! Detta soundtrack till välcastade actionrullen *Smokin' Aces* innehåller även skön och sval retrofunk om andan skulle falla på. Men skivan är ändå bara ett sätt att plugga filmen, inte tvärtom.

Gary Landström

DOCENTERNA*Jag tar mitt liv med popmusik 1980-2007*

UNIVERSAL

Ja, vad säger man egentligen om en samlingskiva med ett av landets allra finaste popband? Det går att klaga på valet av låtar och det är väl så att Docenternas nyare låtar inte är sylvassa men det går liksom inte att ifrågasätta melodierna, texterna och Joppe Pihlgrens sätt att frusta fram varje snitsig textrad. Ordet tidlös är uttjatat men det stämmer hur bra som helst på Docenternas popmusik som är som en instruktionsbok i konsten att göra låtar som aldrig ruttnar, som aldrig känns gammal, älderstigen eller mossig. Visserligen har Docenterna aldrig heller varit trendiga och rätt, men de har på ett sätt alltid visat upp en punkattityd, långt efter Docent Döds bortgång, en punkattityd som sagt dem att vi gör som vi vill, vi spelar popmusik på svenska med mycket gitarrer men skiter i lyrik om himlar och hav och slentrianordbajsande om kärlek och brustna hjärtan. Docenterna är värda respekt. Punkt.

Martin Röshammar

JULIE DOIRON*Woke Myself Up*

JAGJAGUWAR/BORDER

Jag blir allt mer övertygad om att det finns ett speciellt band mellan svenska och kanadensiska sångerskor. Det går att dra ljudmässiga paralleller mellan Julie Doiron och till exempel Frida Hyvönen och Jenny Wilson. Och varför inte nämna Wendy McNeill som den brobyggare hon är som svensko-ende kanadensiska?

Samtliga skapar trasiga sånger som ändå har något värmande över sig. Det finns något i musiken som för tankarna till Todd Solondz film *Welcome to the Dollhouse* och karaktären Dawn Wiener. Hon är en rätt originell flicka som skapar sig en egen värld för att distansera sig från all skit hon får ta från sin omgivning.

Julie Doiron berättar på *Woke Myself Up* om sin värld. Och det är lite som att titta in i de olika rummen i ett dockhus. In i en värld med rekvisita och med karaktärer som rör sig in och ut ur Doirons egna liv. Det är fascinerande och värmande.

Mikael Barani

THE ELECTRIC POP GROUP*The Electric Pop Group*

EGENUTGIVNING

Mysig, melodiös och rar trallhet ger denna göteborgstrio oss i vintertider. Ett debutalbum som andas nyförelskelse (intropåret *Popgirly* var faktiskt en kärleksförklaring från en bandmedlem till en annan innan gruppen skapades) med drömska, trippande indiemelodier.

Rent musikmässigt är det alltså tillfredställande, men det är över texten och sången som debuten snubblar sig fram. Sångarna – och bröderna – Martin och Erik Aamot drar en slags gnällig och halvläspande apati över låtarna som lämnar lyssnaren i ett irriterat tillstånd. Desto bättre är det när keyboardisten Linnéa Nilsson tar över sången i *Sweeter Than the Rest*, även om den låten – liksom hela plattan – präglas av smålöjliga texter i stil med "he is sweeter than the rest, he would sure pass any test". Fokus ligger på hjärta och smärta albumet igenom, och det blir en smula tröttsamt. Electric Pop Group är på rätt spår, men easy on the sugar bara...

Nina Einarsson

THE ELLIOTS*Bullet For Pretty Boy*

ROCKETRIDE/AVODO

Det här känns genomtänkt. Som om textförfattaren satt sig ner och filosoferat över många koppar kaffe. Suttit vid köksbordet och tagit sig ordentliga funde-

ringar på livet och kärleken. Musiken går i samma tecken, det här är inget hafsverk.

När jag läser den medskickade informationen kan jag ana varför. The Elliots har spelat ihop i över tio år och det här är de låtar de slutligen enats om. Ganska ofta smakar det Soundtrack Of Our Lives och andra svenska indie-rockband. De låtar som fungerar bäst är de lite rockigare och vassare låtarna.

Albumets första låt *Catch My Fall* introduceras med sträva gitarrer som följs upp med en refräng där Petur Olafssons röst är nästan lika sträv som gitarrerna. Till en början växer låtarna men sedan finner det sig en sorts suffléeffekt. Den sjunker ihop och blir inte bättre än bara bra. Missförstå mig rätt. Det är ingen dålig skiva, men den är heller inte så bra som man först hoppas.

Lisa Andersson

E.U.W.W.*Percussion and Prophylactics*

BOILING PANDA RECORDS

E.U.W.W. är en förkortning för Esthetics Undressed with Words och består av rapparen Porno (Pierre Toftgård) och producenten Trac-1 el Sonido (Leonardo Diaz). *Percussion and Prophylactics* är deras debutalbum och gemensamma musikprojekt. Skivan innehåller experimentell left coast hiphop å la sena J Dilla samt klassisk New York-boombap vilket gör den till en jämn balans av gammalt och nytt med en originell och nyskapande prägel. Porno beskriver sin stil som filosofisklyrisk battle-rap. Att hans inspirationskällor är Big Pun, Louis Logic, Pharoahe Monch och Beastie Boys är tydligt. Ingen låt är den andra lik. Jag skulle gärna vilja att rappen blev lite tyngre för att kunna bära upp de riktigt tunga beatsen. *Savage Drums* är min absoluta favorit just nu.

Therese Ahlberg

EVE AND THE LAST WALTZ*Straight Up to the Sky*

RHYTHM ACE/BORDER

Sångerskan Eva Lalander har en säregen röst. Den låter sargad av tidens gång, men ändå själlfullt uttrycksfull när man har vant sig – lite som Marianne Faithfull. Förvånande är att den faktiskt tillhör en förhållandevis ung kvinna. Även om skivan känns "på riktigt" blir den lite släpig och likriktad i längden. Man har försökt förena finstämd singer/songwriterstil med skräpig rock vilket skapar en lätt kaotisk stämning, även om tanken är god. Ibland är tonerna örönvärkande falska men ändå njutbara på något märkligt sätt. Det är ingen lättillgänglig skiva vi har att göra med. Den har ett speciellt sound som tar tid att lära känna. Nu flyter allt ihop till en massa, vilket är synd på en samling låtar av ett band med utomordentligt intressant potential, för exempelvis den fiolpnydda *Left Behind* berör ändå på djupet. Förra skivan *Love Boat* hade tydligare melodier med starkare självständighet, den här gången blir resultatet ambivalent och instabilt.

Mathilda Dahlgren

EXPLOSIONS IN THE SKY*All of a Sudden I Miss Everyone*

BELLA UNION/BONNIERAMIGO

Tänk att låta precis om man heter. Explosioner på himlen. Fyrverkerier. Ljuskaskader. Explosions In The Sky släpper sin fjärde skiva och gör ingen besviken. Storslagen instrumental gitarrindie där melodierna ibland låter som barnsånger eller vaggvisor. Enkelt. När det är som bäst låter Explosions In The Sky nästan banala. Och det är enkelheten som gör dem stora. De behöver inte smycka varje låt med aviga takter eller atonala melodislingor. Den enkla melodin får tala och Explosions In The Sky litar på att den rösten är stark.

Per Lundberg GB

FIELD MUSIC*Tones of Town*

MUSIC INDUSTRIES/BONNIERAMIGO

Field Music gör verkligen pop så brittisk att man baxnar, ganska vanliga låtar med stråkar, piano och mysiga körer. De är medvetna om att det finns en risk att de låter som väldigt mycket annat. Därför skojar de, alternativt försöker överraska i så gott som varje låt, tokiga vändningar och mystiska ljud och ytterst uttänkt. Jag tycker väldigt mycket om The Coral och Field Music är som ett The Coral utan

humor men framför allt saknar de känslan för att kunna hitta melodier överallt. Field anstränger sig alldeles för mycket. Så mycket att jag tappar intresset för mysigheten, galenskaperna och påhittet. Dåligt är det ju inte, i en deltävling i Schlager-SM i Jönköping hade Field Music slagit ner som populärmusikens framtid. Men, jag hade ändå hoppats mer på dessa akademiker från norra England.

Martin Röshammar

FLÄSKKVARTETTEN*Voices of Eden*

FLESH/UNIVERSAL

Det har verkligen hänt mycket sedan Fläskkvartetten var ett livsfarligt, närmast avantgardistiskt, band som hängde med Imperiet på deras *Synd*-turné och det har hänt en hel del sedan Freddie Wadling var en självklar del av bandet, en del som alltid såg ut som att nu jävlar är det kört...

Då var Fläskkvartetten en smal och väldigt okommersiell orkester. Nu är läget ett annat. Nu jobbar man sedan länge med den musikaliska eliten i Sverige. Tidigare har man jobbat med Stina Nordenstam, gjort fantastiska *Som glas* med Nina Persson och samarbetat med Thomas Öberg på *Jag ger vad som helst för lite solsken* som gjordes 1998. Man har gjort musik till tolv filmer och massor med dans- och teaterföreställningar.

Och de kommer verkligen undan med sina tvåra musikaliska kast. Det där hysteriska, ljudbombandet från början av karriären är också ett minne blott och nu har de verkligen finslipat talangen att ta fram det bästa ur de flesta av de artister de samarbetar med. På nya Simon Nordberg-producerade *Voices of Eden* har de med sig gästsångare på varje spår och det funkar fantastiskt nästan varje gång. Jag var på bandets releasespelning på Debaser i Stockholm och redan då fattade jag att spöklika *Seventh Day* med Freddie Wadling kommer ramlar i bland årets tio bästa låtar. Den är makalös och han sjunger som en Gud. Och jag gillar *t.k.k* med Thåström, det enda svenskspråkiga inslaget. *Whores and Slaves* med The Plan-Theodor Jensen är galet energisk pop när den är som mest otyglad och skön. Andreas Mattsson, Anna Ternheim och Nicolai Dunger gör också finfina gästspel för att inte tala om Robyn som gör ja, en riktig Robyn-låt. *This One's For You* måste bara bli en hit. De enda som inte når några högre höjder är Christian Walz och Tititoyo/Johan Renck. Deras låtar är inte dåliga men de bleknar jämfört med resten av de briljanta poppärlorna.

Martin Röshammar

FOUR LETTER LIE*Let Your Body Take Over*

VICTORY/BORDER

Bakom det namnet Four Letter Lie döljer sig ett melodiskt hardcoreband från USA. Så långt inga överraskningar. Albumet *Let Your Body Take Over* innehåller mycket stämsång och många gitarrharmonier. Överaskad? Någon? Bland alla hårda karameller finns en mjuk och akustisk liten bit. Ett mönster börjar visa sig. Four Letter Lie låter precis som alla andra liknande band och kör efter samma koncept.

Jag tvekar starkt på alla band från staterna som lirar någon form av core. Originalitet har blivit ett skällsord och framåtanda en allergi. Själv får jag utslag av det här.

Mikael Barani

FRANKENSTEIN DRAG QUEENS FROM PLANET 13*The Late Late Late Show*

PEOPLE LIKE YOU/SOUND POLLUTION

Image, image, image. Det är viktigare hur du ser ut än hur du låter, det är viktigare att du har tuffa titlar än bra låtar. Detta verkar vara reglerna i Wednesday 13:s värld. Han är mannen bakom Frankenstein Drag Queens From Planet 13, Wednesday 13 och Murderdolls, tre band som alla ser ut och låter exakt likadant. Det är så kallad horror punk med stora glam-komplex, få originella riff och hemskt dålig sång från herr 13 själv. Den här comebackplattan från 13:s första band är inget undantag. Det enda som är sämre än låtarna är titlarna, döm själva: *Hit and Rape*, *The Wolfman Stole My Baby* och min personliga favorit *Galactic Chicken Shit*.

Näh, skit i det här.

Mathias Skeppstedt

BEN FROST*Theory of Machines*

BEDROOM COMMUNITY/DOTSHOP:SE

Det finns två viktiga referenspunkter i låttitlarna på Ben Frosts *Theory of Machines*. Sista låten på skivan heter *Forgetting You is Like Breathing Water* och är ett citat från Stina Nordenstams *Dynamite*. Förutom citatet delar Ben Frost de ödesmättat hotande och mörka underströmmarna som genomsyrade *Dynamite*. I Frosts fall är det elegant och vacker musik som hela tiden vibrerar över något svart. Som om avgrunden kan öppna sig när som helst och släppa ut kaskader av oljud. Nu händer inte det. I stället övergår de statiska ljudmattorna till försiktiga beats för att ytterligare byta skepnad till svepande stråkar – utan att för en sekund tappa det där vibrerande hotet.

Andra referenspunkten är titeln på skivans andra spår: *We Love You Michael Gira*. Att neurotiske Swans-ledaren Gira får agera referenspunkt är inte heller något överraskande. Samma ångestdriv som gav Swans en drivkraft finns också hos Ben Frost. Men här handlar det inte om gitarrmattor och mangel. Snarare om gitarrljud som samplats och som kränger in i en stillastående ljudvärld baserad på elektronik.

Theory of Machines är förmodligen en av de vackraste skivorna i vår. Att musiken knappast tar sig framåt utan cirklar kring några klanger, något ackord eller kring ett ljud är absolut inget negativt. Det här är trancemusik i ordets rätta bemärkelse. Som ekon från vårt inre. Sakta bygger Frost upp stämningar som inte lämnar någon oberörd.

Mats Almegård

FUJIYA & MIYAGI*Transparent Things*

GRÖNLAND

Air- och Hot Chipfans, brace yourselves. En trio från Brighton (låt inte namnet lura dig) ger er ett debutalbum som heter duga.

Bandet beskriver sig själva som ”whisper electro” men detta är ju så mycket mer, och det är just musikens nyanserade genreblandning som gör skivan farligt träffsäker. Det är sexigt discofunkigt med fet bas, partyelectro med pigga syntar och nonchalanta *Photocopier* andas hiphop med härligt gung. Detta kompletteras med texter som ”Got to get a new pair of shoes to kick it with her” och herregud, vi kan ju bara ge efter.

En debut som mixar ett laidback gung med eggande funk å la Gnarls Barkey och smarta texter, *Transparent Things* det banbrytande albumet du inte får missa.

Nina Einarsson

FU MANCHU*We Must Obey*

CENTURY MEDIA/EMI

Som gammal Manchu och tillika ”stoner-rockare” blir jag lika nervös varje gång det ska släppas nytt material. Manchu har jag dock tappat hoppet om, speciellt sedan den briljante före detta Kyuss-trummisen Brant Björk 2002 hoppade av efter *California Crossing*. Materialet efter det har kvalitetsmässigt blivit sämre och sämre, helt enkelt mindre intressant. *We Must Obey* är deras tionde platta, och jag måste dock säga att jag blev positivt överraskad, jag känner mig helt hemma i deras trasiga dist, lite monotona sångslingor och soundet är sig likt. Tydliga 70-talsinfluenser som vanligt och ett schyst gung helt enkelt. Det är riffbaserat, precis som det ska vara. Man lyssnar knappast på Fu Manchu för de klatschiga melodierna, jag tror inte att de kommer dra till sig några större nya lyssnarskaror med *We Must Obey*, men vi som redan lyssnat in oss på bandet dammiga ökenrock sedan tidigare kan känna oss ganska nöjda med vår tappra kaliforniska orkester!

Petra Sundh

GHOSTFACE KILLAH*More Fish*

DEF JAM/UNIVERSAL

Efter rosade *Fishscale*-plattan som kom tidigare under 2006 släpper Ghost en platta till innan 2007 hinner anlända. Och konstigt nog är *More Fish* också en riktigt cool, svängig och rolig platta – med både old school-partyblinkningar, Wu-Tang-snärjiga

slingor och moderna storstadsvibbar. Många spår har på kort tid blivit favoriter; soulsnygga *Good* är grym, släpiga *Street Opera* med sin bakomliggand sångmelodi är ytterst effektiv och Roots-liknande organiska (och socialt medvetna) *Josephine* ännu en höjdpunkt. Men lägger du vantarna på Ghosts nya, vilket du definitivt bör, kommer du att hitta fler favvisar. *More Fish* är nämligen riktigt fet utan att vara i ditt ansikte.

Gary Landström

GOLDRUSH*The Heart is the Place*

TRUCK/BONNIERAMIGO

Goldrush är tillbaka med sin tredje fullängdare, och det handlar som vanligt om flummig retropop med svärmodiga texter. Efter varje nytt skivsläpp har det bland kritikerna talats om det stora genombrottet, men man har hela tiden fått stå i bakgrunden av de betydligt mer kommersiellt framgångsrika Coldplay och Radiohead. Och frågan är väl om det kommer bli så mycket bättre efter den här skivan. Låtmaterial håller hög klass och man vågar verkligen prova nya vägar, men här finns egentligen inte en enda självklar singel.

The Heart is the Place både inleds och avslutas med instrumentala låtar och här rymms allt från skrammelrock med rötterna i Neil Youngs värld till svängig The Cure-pop. Sångaren Robin Bennets röst påminner mycket om Chris Martins och ibland spricker den så där härligt och man vill bara tro på allt han sjunger. Det är enkelt, men på samma gång komplicerat. Hårt och intensivt, men på nåt konstigt sätt ändå riktigt skört. Lyckas man bara plita ihop den där viktiga hitten så kommer nog genombrottet fortare än kvickt. *The Heart is the Place* är kanske inget mästerverk, men väl ett mycket bra album. Ett självklart köp för dig som saknar Radiohead och tycker Coldplay är för mesiga.

Thomas Rödin

ROBERT GOMEZ*Brand New Towns*

BELLA UNION/BONNIERAMIGO

Han sjunger om kärlek och saknad och ja, vi har hört det förut. Men Robert Gomez från universitetsstaden Denton i Texas kommer nära, riktigt nära. Jag tänker faktiskt på Elliott Smith när jag hör debutskivan. Det är inte rösten, inte låtarna utan snarare helheten som ger den likheten. Robert Gomez lyckas skapa samma otäcka och vackra stämning i sina melodier. Det känns som om allt kan braka ihop när som helst eller sluta i livslång kärlek där alla lever lyckliga i alla sina dagar. Hoppas bara att Robert Gomez inte mår lika dåligt som Elliott Smith som tog sitt liv härom året.

I alla fall är det här en alldeles lysande debutskiva, melankolisk och mystisk på en och samma gång.

Martin Röshammar

GRACE.WILL.FALL*Grace. Will. Fall*

GUIDELINE/IMPORT

En av de bästa skivor som gjorts genom tiderna är *Shape of Punk to Come*. Inspelat 1998 av ett band från Umeå som hette Refused. Ett hardcorealbum som breddade ut sig över genregränserna och som inom just hardcoren saknar motstycke. Nu när året blivit 2007 har ännu ingen kommit i närheten av denna skimrande briljans.

Och fan ska veta att det gjorts försök som varit okej.

Linköpingsbandet Grace.Will.Fall gör ett fint försök med den här plattan. Men om man ska göra en ny *Shape of Punk to Come* så ska man nog aldrig ha ens hört den skivan. Själv tycker jag det är väldigt svårt att ha den som måttstock. Helt jävla orättvist och onödigt. Men ofrånkomligt när Grace.Will.Fall låtar är uppbyggda och producerade efter Umeå-bandets mall. Säger inte att det är fel. Eller att Grace.Will.Fall är ett träkigt och intetsägande band, det är de absolut inte. Grace.Will.Fall är ett rutinerat hardcoreband. Med bra intensitet och tryck. Men som skulle mått bäst av att aldrig ens ha hört ett visst band från Umeå.

Per Lundberg GB

GLEN HANSARD AND MARKETA IRGLOVA*The Swell Season*

BONNIERAMIGO

Han är en tjuv den där Glen Hansard. Eller okej då, kanske inte, men The Frames-sångaren turnerade åtminstone med sin irländske landsman Damien Rice mot slutet av förra året och nu när han halvt om halvt solodebuterar låter det mer Damien Rice än Rice gör själv.

Inget ont i det, särskilt inte så här när Rice just släppt en ganska undermålig platta man gott kan klara sig utan. Och har man inte lyssnat sönder Rices alster innebär det i sin tur svärmodig och relativt behärskad gitarrdriven rock med en hel del finstämda duetter med en minst lika kissnödigt depig tjej. Lisa Hannigan i Rices fall, tjejkiska Marketa Irglova i Hansards.

Vackert, är ordet jag brukar använda.

Anders Gustavsson

HELVETE*Black Cat*

DEAD VIBRATIONS INDUSTRY

Hardcore i samma skola som Nine är ljudet i Helvetes skälla. Med andra ord lite mer sludge och en aning mer oväsenfierat och metalliserat än ”vanlig” hardcore. Att tempot sänks till Cult Of Luna-nivåer i *Lullaby For the Lame* och *Wolves of Mongolia* ger sköna kontraster och skapar en mer dynamisk helhet. Lite nu och då kommer jag även på mig själv med att tänka på Entombed och då förstår ni säkert att Helvete blivit ännu vassare än på debut-EP:n *Bloodsoaked Sweets*.

Roger Bengtsson

KRISTIN HERSH*Learn to Sing like a Star*

4AD/PLAYGROUND

Det är kul att man fortfarande hör av henne, Kristin Hersh. Och ibland känns det faktiskt också kul att höra henne, även om det känns som att man kan den utantill nu, den här lite halvakustiskt baserade fortlevnaden av Throwing Muses arv. För visst känns det fortfarande väldigt mycket så; det är samma, nästan skivbolagstypiska, grund i melodierna, vändningarna, arrangemangen. Fast den hybrid av episk pop och rock som Kristin Hersh mutat in som sin är, och tillås ju också hela tiden vara sin egen, tillåts hela tiden leva sitt liv. Tyvärr blir det också oftast så att en hel skiva växer ut till en organism, vilket också medför att det sällan är något som sticker ut. Kvar blir en habil helhet. Precis vad man väntar sig i Kristin Hershs fall, men jag hade gärna blivit omkullvält av något på skivan.

Magnus Sjöberg

THE HOLD STEADY*Boys And Girls In America*

BORDER

Jag fick den här skivan redan förra året av ett par kompisar som påstod att det var Jesus återkomst på jorden eller något liknande. Sen skrev Andres Lokko upp det, sen alla andra, och nu kommer alltså plattan till Sverige. Och jag borde veta bättre än att lyssna på Lokko.

Jag har försökt, jag har lyssnat och lyssnat, och sen har jag tänkt: vad är det jag missar, varför gillar inte jag det? Och jag har lyssnat igen, och igen. Men det går inte, det känns som kejsarens nya kläder, hör ingen att det är urtrist gubbrock?

Det finns inget originellt alls; boogie woogie-piano, standardriff, pubrock, för många ord, lite kvinnliga köror, och här skivan är slut kan jag inte nymna på en enda låt och kommer knappt ihåg hur det låt.

Näh, jag fattar det inte alls.

Fortfarande.

Mathias Skeppstedt

TRACY HUFFMAN*Ever Notice a Crow*

BORONDA

”En blandning mellan Neil Young och Tom Petty”. Så beskriver Tracy Huffman sig själv och sitt band på myspace.com. Tja, jag kan faktiskt inte formulera det bättre själv. *Great Unknown* bär tydligt släktskap med Neil Young och hade kunnat platsa på *After the Goldrush* utan att chockera nämnvärt. *California* verkar vara en för genren och hemvistens obligatorisk låttitel, och även i händerna på Tracy skapas en känsla av solsken och sporadiska bilfärder utan

specifika mål. Bredvid *Drugs* och *Glad* står den som starkaste spår, men även övriga låtar håller en jämn standard. Klassisk singer/songwriter som aldrig stör, men inte heller berör.

Christian Thunarf

HUG

Heroes

KOMPAKT/IMPORT

"I Sverige dansar vi inte till rytmer utan till melodierna" berättade Andres Lokko när han intervjuades i Ström i P2 förra året. Finns det någon svensk technoartist som har tagit fasta på det så är det utan tvekan John Dahlbäck. Under massor av alias, bland annat Hug, levererar han ständigt pigg, dansant techno med ett starkt fokus på melodierna. Rytterna och basgångarna är det inget fel på heller, men det är verkligen melodierna som är John Dahlbäcks kännetecken nummer ett. Syntpoppiga trudelutur som slingrar sig in i varandra finns det också gott om på senaste albumet *Heroes*.

Det här är musik med oförtröttligt glatt humör som lyfter dansgolv lika effektivt som lyssningssessioner i bilen eller framför hemmastereon. Förvånansvärt jämnt och högkvalitativt album med tanke på hur ofattbart mycket John Dahlbäck pumpar ur sig. Det går knappt att hålla räkningen på alla hans släpp. Bara att se glad ut och dansa vidare till hans starka melodier.

Mats Almegård

ISOLATION YEARS

Sign, Sign

NONS RECORDS

Västerbottningarna i Isolation Years är tillbaka med sin fjärde platta i ordningen och vi bjuds åter på deras egen namn patenterade blandning av pop och country.

Sign, Sign är till skillnad från tidigare plattor inspelad rakt upp och ner i studion utan omtagningar. Tyvärr hörs det inte alls på slutresultatet som tvärtom låter en aning sönderpulerat och livlost. Kvalitetsmässigt håller både musik och texter en jämn nivå, men det är bara svängiga *Daddy I'm a Pilgrim* och *Popsicle-pastischen Say-nothing Day* som orkar sticka ut lite. Det ligger ett gediget hantverk bakom, men kanske hade man tjänat på att göra en lite mer vågad produktion för särskilt spännande blir det tyvärr aldrig. Det är dags för Isolation Years att ställa sig frågan var man egentligen är på väg med sin musik för *Sign, Sign* innebär en stagnation i bandets utveckling. Jag glömmer snabbt denna platta och ser med förväntan fram emot nästa.

Thomas Rödin

JESSE SYKES & THE SWEET HEREAFTER

Like Love Lust

FARGO/BORDER

Jesse Sykes beskriver sin musik som "spooky American music" och det är inte utan anledning. För det är spökligt, och ibland så känslösamt att du skruvar på dig av obehag.

Sykes har en väldigt androgyn och fascinerande röst som hest och känsloladdad tar oss igenom detta andra album från henne och sitt band. Framförallt är det just rösten som gör Sykes unik som sångerska, det är den som får mig att rysa till under den vackra *The Open Halls of the Soul*, det är den som berör.

Med sin psykedeliska blues- och countryinspi-
rerade rock skulle hon mycket väl kunna vara Jack Whites äldre och svåra syster som alltid dragits till det mörka. För denna skiva är mörk. Med stråkar, piano och skräniga elgitarer ger Sykes och The Sweet Hereafter oss vackert vemod med unika, pulserande texter. Tyvärr blir dock spökerierna emellanåt en smula överdramatiska, utdragna gitarrsolon och alltför snarlika låtar sänker betydelse. Den plågade melankolin tar alltför stor plats, vilket gör att *Like Love Lust* känns onödigt utdragen och förlorar sin intensitet, en exklusiv sångerska till trots.

Nina Einarsson

JUVELEN

Juvelen

HYBRIS/SONYBMG

Juvelen falsettgnar på bästa Prince-manér och satsar på funkig pop med lite elektroniskt blipblop. Jo visst är det smörigt, men samtidigt väldigt bra. Sverige har nu lagt tillräckligt med tid bakom sig sedan de slicka och smöriga popgruppen spelades i etern för att det ska kännas nytt och fräscht. Nu vill vi återigen ha artister som Fibes, Oh Fibes! och Juvelen. Det här svänger och jag misstänker att det här är melodier med tendens att sätta sig på hjärnan. *Hanna* får mig till och med att ta små danssteg.

Men så kommer det som drar ner EP:n. Under tredje låten *Watch My Step* hörs min mobilsignal. Jag tittar på min mobil som ligger bredvid mig. Den ligger där tyst och beskedligt. Signalen kommer från stereon. Ni vet den där jobbiga känslan som infin-
ner sig när man sitter på ett tåg eller väntrum då en mobiltelefon ringer men ingen svarar. Den ringer och ringer och ringer. Alla i rummet sitter och vrider sig besvärat och tänker: "Men svara någon gång då. Hur svårt kan det vara? Svara!".

Ungefär så känns det. Ringsignalen blir så dist-
raherande att jag nästan missar låten, som i övrigt verkar riktigt bra. Grymt irriterande.

Jag försöker tänka efter. Det kanske är roligt. Det kanske bara är jag som inte fattar det smarta med att lägga in en ringsignal. Men tusan heller. Det är varken roligt, smart eller snyggt. Bara distraherande och irriterande.

Lisa Andersson

KAMERA

Ressurrection

ULTRACHROME

2003 hade stilsäkra Kamera, i samband med att det självbetitlade debutalbumet släpptes, ett par smärre singelhits, och syntes en del på ZTV. Sedan blev det tyst. Mycket tyst. Nu är de tillbaka med *Ressurrection*, en ljudmässigt mer spännande skiva. Det rör sig fortfarande om electropop med snälla gitarrer, stämsång och låtar som med största säkerhet kommer få sin beskärda del av radions speltidskaka. Skillnaden är att ekon från 80-talet här tillåts ta mer plats, och fulländad exempelvis George Michael-feelingen i *Love Surrounds Us*.

Oavsett humör är det svårt att inte ryckas med av spår som *Talk About* och *Like a Drug*. Ju mer jag lyssnar på skivan, desto mer övertygad blir jag om att Kamera har tagit ett steg i rätt riktning. Där det på debuten kändes som att de tidvis höll tillbaka har de nu vågat släppa loss, och lämnat det fegt avskalade bakom sig.

Emma Rastbäck

KILLSWITCH ENGAGE

As Daylight Dies

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Killswitch Engage frambringar bilder av rörelse för mitt inre. Inte nödvändigt så våldsamma som de ofta blir under deras konserter, men ändå – det här bandet är helt och hållet kroppar i rörelse.

Deras blandning av attackerande dödsmetall från 10 000 meters höjd till djupdyk ner i melodiska segment och grinig hardcore känns generationsutmärkande. Killswitch Engage kommer att vara ett av de band dagnas ungdomar tar med i sina dokumentärer om sin tids musik.

Sprattlaren *Daylight Dies*, utlåtandet *This is Absolution* och bergochdal-banan *Arms of Sorrow* gör den här plattan värd varenda slant. Och då pratar vi om de tre inledande spåren på en elva låtar lång propaganda.

Torbjörn Hallgren

JESS KLEIN

City Garden

RYKO/SHOWTIME

Jess Kleins sjätte platta är en mysig, och mestadels lågmäld, sak men mysigheten och trevligheten blir nästan för mycket till slut. Jag hade gärna sett att Jess Klein kryddat med mer av sin kärlek till soulmusik och något som var en smula smutsigare.

Nu är det singer/songwritermjukis med sedvanliga countrykänsla och jag saknar dynamik, spänning och energi. Åtminstone jag tappar intresset och jag vet inte om det beror på sömnlåtar, brist på dramatik i Jess Kleins röst eller att världen (jag) helt enkelt är ond och saknar empati.

Martin Röshammar

KOTRA & ZAVOLOKA

Wag the Swing

KVITNU/IMPORT

Ukrainska Zavoloka tillhör definitivt de mer intressanta electronica-artister som kommit fram de senaste åren. På *Playvna* och på samarbetet med AGF – *Nature Never*

Produces the Same Beat Twice har hon framgångsrikt blandat elektroakustiska inslag med electronica och samtidigt lyckats ge musiken en ukrainsk prägel. Hon har själv sagt att hon är mycket influerad av ukrainsk folkmusik och den ukrainska naturen. Men den här gången låter det mindre Zavoloka och det är synd. Tillsammans med pojkvännen Kotra har hon jammat fram en skiva som stundtals är riktigt bra, för att i andra stunder sjunka ner i ett läskigt breakbeat/jazztrask som inte alls känns bra. Hoppas hon nästa gång gör en egen skiva – eller återgår till att jobba med AGF.

Mats Almegård

THE KRISTET UTSEENDE

Under kemiska änglars vingar

BLACK LODGE/ SOUND POLLUTION

Det har hänt en del med TKU sedan spektaklet startade. De småfyndiga lyteskomiktexterna, som enligt mig var hela behållningen med bandet, är borta. Förut handlade det mest om att få ihop en "halvcover" på exempelvis Slayer och lägga till en mindre seriös text, för att få den perfekta pubertala testosteronbomben direkt riktad mot förfestande tonårskillar i Metallica-tröjor. *Under kemiska änglars vingar* gör mig extremt förbryllad. Helt plötsligt har man bakat in blodigt allvar i form av en blytung spegling av psykvården och någon slags upplysningsambition gällande psykofarmaka. Det är fortfarande skrättretande, fast av helt andra anledningar – det blir nästan lite fånigt. De följer samma spår som de svängde av mot på *Sieg Haleluja* som gavs ut förra året men jag förstår inte riktigt varför.

Petra Sundh

KYLESA

Time Will Fuse Its Worth

PROSTHETIC RECORDS

Kylesa spelar en mix av metal, sludge och hardcore. Frågan är då – will it blend? Och svaret är ja. Det funkar bra ihop, särskilt när bandet kastar runt mikrofonen mellan tre olika sångare med olika stil. Just hardcorebiten låter som D.R.I. på 80-talet, vilket är en komplimang.

Men även om det låter väldigt engagerat och argt och jämnbra så är det ingen platta jag skulle rädda om käken började brinna. Det engagerar inte mig. Trots att smocken *Where the Horizon Unfolds* får mig att höja volymen. Det är också den låten bandet är mest stolt över, att döma av deras myspace-sida.

Kylesa är just nu på turné med The Hidden Hand, men The Hidden Hands version av rock skiljer sig starkt från Kylesa. Bättre jämförelse hittar du istället hos en annan turnépolare, nämligen Some Girls.

Torbjörn Hallgren

LA GAYLIA

Uncovered

PLAYGROUND

I pressutskicket står det att LaGaylia har omfamnats av den svenska publiken. Och det tack vare hennes stora röst och karismatiska scenpersonlighet. Och hon är nog finfin i *Rhapsody of Rock*, *Så ska det låta* och andra kändisrelaterade sammanhang. Hon sjunger ju så fint, raspigt och inlevelsefullt. Men ska jag vara helt ärlig så känns *Uncovered* som en helt tom skiva, snyggt, välproducerat, välspelat och välslunget är det. Men också plastigt, operonligt och ruskigt ointressant. För mycket hjärna och för lite hjärta. Eller så är det så att LaGaylia blivit alltför

omfamnad av den svenska medelmåttamaffian, den som älskar att synas och höras men som inte har speciellt mycket att komma med mer än oräddhet och stora, bländvita leenden. Precis så känns *Uncovered*. "Åh, vad fint hon sjunger och vilken klämmig melodi".

Martin Röshammar

LEOPOLD*Friend of a Friend*

TOMT/DOTSHOP.SE

Genomgående under min tid som recensent har Leopold lyckats infiltrera med jämna mellanrum, i såväl text som skivformat. Namnet har liksom bara dykt upp i olika sammanhang, utan att jag sökt upp dem självmant. I marknadsföringssammanhang är det givetvis en mycket bra egenskap.

I år har de spelat tillsammans i tio år och jag måste säga att de låter bättre än jag kan minnas. Likheter med Belle & Sebastian är slående. *Johnny* är en given favorit; en mesig, melankolisk historia som i sticket går in i ett lite Ray Davies-strukturerat musicerande. *Work* låter å andra sidan mer som The Cure i inledande gitarmotivet, samtidigt som den textmässigt ligger farligt nära just Belle & Sebastian.

Som helhet fungerar *Friend of a Friend* hyfsat bra, även om en del låtar, exempelvis *Stupid Disco* är direkt dåliga och osar demotape. Det går att sälla ut material till en mysig liten EP, men Leopold känns helt enkelt inte mogna nog för fullängdsformatet.

Christian Thunarf

SONDRE LERCHE*Phantom Punch*

EMI

Sondre Lerche var den spenslige gossen med oskyldig uppsyn som hade en hit för ett par år sedan med låten *Two Way Monologue*, vars truliga video jag fortfarande kommer ihåg. Efter det svalnade hans berömmelse och han gav sig ut på swingäventyr å la Robbie med skivan *Duper Sessions* 2006. Nu är han tillbaka igen med nya tag och ny ryktbar producent, nämligen Tony Hoffer (Beck, Air, Phoenix, Belle & Sebastian) som togs in för att ge ett råare sound och låta Lerches band The Faces Down få komma till sin rätt.

Resultatet är en frisk, välgjord och varierad skiva, som känns mer som en debut än tredjeplattan. Lerche har en angenäm röst som man genast faller för, okonstlad och som växlar mellan Libertines-flirtande, falsetter och laidbacksång utan att kännas malplacerad.

Låtmissigt är det gott och blandat. Här finns de somriga, välformulerade singer/songwriter-bal-laderna som (nästan) får mig att drömskt smeka Lerches kind på konvolutet, och låtarna som öser på med rytmer (missa inte *John*, *Let Me Go* med en slags bossanovarytm som faktiskt funkar!) och smutsigt medryckande ös. Ett par bottennapp kommer Lerche inte undan dock, och i några spår går det romantiska och vackra över i smörigt dravel. Annars en slick och välgjord skiva som förvånansvärt nog lyckas blanda sött och salt utan att smaka illa.

Nina Einarsson

LITTLE MAN TATE*About What You Know*

YELLOW VAN RECORDS

Arcticmonkeyville, även kallat Sheffield, har spottat ur sig ännu ett pubertalt band som sjunger om ungdomens val och kval, nämligen Little Man Tate. Och mer ungdomligt och bröligt än så här kan det knappast bli; här trängs låtar om kladdiga trekanter, dissande av andra band och framförallt med hyllningar till det engelska hedonistiska levernet med öl öl och brudar. Alla med klatschiga sing-a-long-refränger som ska tilltala den berusade massan.

Men det är just texterna som får mig att rygga en aning, för olik sina grannar Arctic Monkeys lyckas de inte skriva texter som både är unga, smarta och roliga, utan fastar pinsamt uppenbart i det enkla tjejer-öl-och-party-spåret med billiga refränger och tonårskäta formuleringar.

Little Man Tate har skapat sig ett namn i sin hemvist på grund av bra livespelningar, och det kan jag förstå. Skulle jag befinna mig på en av deras konserter hade jag onekligen gillat det jag hörde

och såg, för detta är musik som gör sig bäst med en drink i näven och hest medsjungande. Men på skiva och i vardagstillstånd känns de tyvärr som ett irriterande britpop-Blink 182 som ingen kan ta på allvar.

Nina Einarsson

MACHINE MEN*Circus Of Fools*

CENTURY MEDIA/EMI

Ordinär finsk hårdrock i gränslandet mellan power- och heavy metal. Visst är det snyggt, välproddat och allt det där vanliga men snart får det väl räcka med Finnvox-finnsar som verkar stöpta i samma form. *Circus of Fools* kan väl inte beskylldas för att vara undermålig i teknisk mening, men vad mig angelangar så säger den inte mig ett dyft och det är väl kanske lika illa.

Roger Bengtsson

MADONNA*The Confession Tour*

WARNER

Jag har egentligen aldrig riktigt gillat vare sig hennes röst eller de flesta av hennes låtar. Men mycket ska till för att man ska våga säga "The queen of pop". Det finns knappast någon som betytt så mycket för popen under de senaste 20 åren som Madonna. Eller som har inspirerat kommande generationer popstjärnor som hon. Vem har inte mimat framför spegeln med ett hopprep i handen till Madonnas låtar? Alltid lite före, alltid kontroversiell med en fingertoppskänsla för vad som är rätt har hon skapat nya stilar och trender.

The Confession Tour är en fantastisk kavalkad av liveinspelade låtar från turnén med samma namn, där hits som *Like a Virgin*, *Jump* och *Music* radas upp efter varandra.

Det bör finnas minst ett Madonna-album i varje skivsamling, om inte för den personliga smakens skull så åtminstone som ett stycke musikhistoria. På *The Confession Tour* visar hon varför.

Sara Thorstensson

TOM MALMQUIST*Two in the Morning*

BONNIERAMIGO

Till att börja med är *Two in the Morning* en mycket bra titel. Dels syftar den på klockslaget, och dels på... ja, ni fattar. Sedan är Tom Malmquist otroligt trovärdig som trucker.

Yvigt, rött skägg, keps, hela kitet. På omslaget dricker han mjölk direkt ur kartongen. Allt går i samma linje. Vad gäller hans röst har han också lyckats få till det där nasala gubbnälet på bästa sydstatsvis. Banjon finns där, likaså tvättbrådan, pedal steel och munspel. Att sedan de fyra låtarna på hans debut-EP är oväntad pigga och catchy gör inte saken sämre. I *Tyranny of Heaviness* lyckas han nästan lura i mig att han är självaste Bossen. Dagens lektion: country kan vara rolig samtidigt som den håller sig inom ramarna, originell samtidigt som traditionell.

Christian Thunarf

MATZAK*Life Beginnings*

BOXER/IMPORT

Franska Matzak har tidigare släppt en melodiskt poppande tech-notolva på Kickboxer och nu har det blivit dags för debutalbumet på moderbolaget. Precis som på maxin är det melodierna som står i fokus, men samtidigt förlorar Matzak inte dansgolvet ur sikte. Det påminner en hel del om Kompakts syntpoppare nummer ett, Rex The Dog. Stundtals svänger det sagolikt bra och det finns inga tveksamheter. Men när de vokala inslagen tränger in blir det lite si och så. Ofokuserat och lite väl plogigt. *Life Beginnings* funkar inte rakt igenom helt enkelt.

Mats Almegård

WINSTON MCANUFF*Paris Rockin'*

BLACK EYE/DOWNBEAT SOUNDS

ALTON ELLIS*Many Moods of Alton Ellis*

MAKASOUND/DOWNBEAT SOUNDS

Winston McAnuff fortsätter att samarbeta med franska musiker vilket har givit hans karriär en andra andning, och integrerar franska harmonier i sin reggae på samma vis som exempelvis Kultiration integrerar svenska. Han sjunger fortfarande jättebra men det blir lite väl snyggt och tryggt emellanåt. I sina tråkigaste stunder påminner det om intellektuell gubb-world music av den typen som Peter Gabriel, Paul Simon och David Byrne kladdat runt med.

Musikaliskt är det inte överdrivet mycket reggae på sina håll utan tenderar snarare att bli någon slags mogenfunk. Man kan i alla fall konstatera att McAnuff visar upp en större bredd än de flesta av sina kollegor.

Är man intresserad av mer traditionell reggae så är det bättre att satsa på Makasounds återutgivning av Alton Ellis klassiska album från den fantastiska tid i musikhistorien då rocksteady blev till reggae. *Many Moods of Alton Ellis* bjuder på jordnära, böljande roots med snygga kör- och blåsarrangemang som backar upp Ellis lidelsefulla röst. Många låtar är starkt soulinfluerade, paradoxalt nog inte minst *Ain't No Music* där Ellis manifesterar vad alltihop handlar om. "Ain't no music like the one I love/It's reggae".

Isac Nordgren

MIRVA*We're Here Now*

VAKAYATA MUSIC

Med pianobaserade låtar, inspirerade av folkmusik och jazz, gör Mirva debut med skivan *We're Here Now*. Styrkan på detta album ligger i hennes kraftfulla sångröst som har en jazzig känsla över sig, något som ger den karaktär och gör den intressant. Men låtarna är överlag svaga och enformiga. Det känns som att de går som katten kring het gröt. Kanske skulle det gå bättre för Mirva om hon hittade en duktig låtskrivare att jobba med?

Linda Hansson

MNEMIC*Passenger*

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Det kanske bara är jag, men är inte omslaget en rip-off på Turbonegros *Party Animals* (som i sin tur är skyldig Lou Reeds *Legendary Hearts* lite)? Och tyvärr känns det som att musiken är ungefär lika egen. Det är välproducerad, aggressiv thrash metal med karaktärlös sång.

Detta är danskarnas tredje album, första med nya franska sångaren Guillaume Bideau, och jag vet inte om de gått framåt nåt alls. Visst finns det nya ljudbilder, lite vassare gitarer, men i stort sett är det samma visa om igen. Vilket också bevisas med att intressantaste låten på plattan är *Psykorgasm* där Shane Embury (Napalm Death) och Jeff Walker (Carcass) delar på sången.

Mathias Skeppstedt

MOGWAI*Original Soundtrack Zidane (A 21st Century Portrait)*

PIAS/BORDER

Zidane är en film där 17 kameror följer Zidane under varje minut av matchen Real Madrid-Villareal. Man missar målen, får inte reda på slutresultatet, ingenting, bara följa allting Zidane gör. Och till detta har Mogwai komponerat ett soundtrack, och jag måste erkänna att jag inte sett filmen.

Men skivan funkar bra på egen hand, så länge man inte förväntar sig en "ny" Mogwai-skiva, då detta är något helt annat. Det är bara lugna vackra passager och inga utbrott, inget tyst-HÖG-tyst som vi annars är vana vid. Och som sådan skiva kan den tyvärr bli lite tråkig i längden, man känner ibland att man skulle behövt bilderna till. Men det är fortfarande Mogwai, och Mogwai är alltid bra, även när de levererar en mellanplatta. Ser redan fram emot nästa "riktiga" släpp.

Mathias Skeppstedt

MONICA*The Makings of Me*

SONYBMG

Blir lite förvånad över att det första jag får höra från Monicas senaste skiva är Dem Franchise Boyz och inte Monica själv. Fast sen kommer hon med sin starka röst för att dominera på hela skivan, vars titel anspelar på Curtis Mayfields fantastiska *The Makings of You*. Missy Elliott har producerat *A Dozen Roses*, som är en sampling av Curtis Mayfields redan nämnda låt, och den starkaste låten på hela skivan. *Everytime Tha Beat Drop* som är producerad av Jermaine Dupri är helt okej och förmodligen en låt som kommer spelas på radio och klubb jämnt.

Genomgående är lyriken inte särskilt intressant eller nydanande. "You remind me of my Gucci-shoes" och "everytime you wop that ass all the girls will be looking at you" är exempel på nivån. Djupare än så blir det inte.

Monica har en bra röst, det är svårt att påstå något annat, men det räcker inte. Monica är mest känd i Sverige för singlarna *The Boy is Mine* och *Angel of Mine* som kom någon gång i slutet av 90-talet. Tyvärr har hon aldrig låtit lika bra igen.

Therese Ahlberg

THE MOVING SOUNDS*Ground Shaker*

COPASEDISQUES/CARGO

Här snackar vi skitig 60-talspop med inslag av soul och blues. Stundtals låter det lite som numera av-somnade The Creeps fast utan Robert Jelineks sköna stämma och för all del, Hasse Ingemanssons känsla för starka melodier. Visst låter det tajt och välspelat, men när sista låten tonat ut så minns jag inte ett enda dugg av vad jag just lyssnat på. Låtarna går i varandra och Jonas Lindholms sång följer ständigt samma monotona mönster.

För att få ett "fräsch" sound har man spelat in nio av plattans elva spår i berömda Toe Rag Studios i London. Tyvärr hörs det inte alls på slutresultatet, inspelningen skulle lika gärna ha kunnat äga rum direkt i replokalen.

Nu vill jag inte säga att allt är bedrövligt på den här plattan men suktar du efter den här sortens musik så köp nåt gammalt med The Creeps istället. Störst publik har The Moving Sounds för övrigt tydligen i Tyskland, men de har ju heller aldrig varit kända för att ha någon vidare smak.

Thomas Rödin

THE NATIONAL ANTHEMS*Paradoxical*

ENKLAV/BORDER

Säg Karlstad och jag tänker direkt på Da Buzz. Inte för att jag på något sätt tycker de är bra, utan för att de väl måste anses vara det största internationellt framgångsrika band som denna värmländska stad producerat. Men nu vill The National Anthems utmana om en plats på tronen och man gör det med ungefär samma grepp som gjorde Da Buzz till stjärnor. Hemligheten ligger i att bli spelad så mycket i radio så att folket till slut kapitulerar och tror att det är bra musik. Det handlar om totalt intetsägande låtsarock i samma anda som The Rasmus. Manglande gitarrer som nästintill över-röstar sångarens behandling av måttligt inspirerade texter. Alltihop polerat och producerat så till den milda grad att reklamradioproducenterna kommer kissa ner sig av förtjusning. *On the Radio* låter som om Sha-Boom tolkat Noice. Jag är ledsen, men jag kan helt enkelt inte tycka annat än att det här är tämligen värdelöst.

Uthärdligt blir det bara i oväntat vitala country-popprökaren *God Didn't Make Me Like This*. Varför inte satsa på en hel skiva i den stilen istället? Se upp Da Buzz, här kommer The National Anthems.

Thomas Rödin

NEUROSONIC*Drama Queen*

BODOG MUSIC/BONNIERAMIGO

Neurosonic består av Jason Darr. Han höll med största sannolikhet örat mot rälsen under 90-talet när stora industrirock-lok som Prick, Stabbing Westward och Filter trafikerade musiklandskapet. Neurosonic lutar aningen mer åt rock-hållet än sina föregångare, men de feta gitarrerna och den paniska sången går det inte att ta miste på. Inte

heller känslan av att det är för mycket. Att det är för artificiellt, för polerat och för mycket finjustering.

Neurosonic har tryck men inte skitighet. Det är därför Trent Reznor höjer sig ovanför denna genre. Han har insett att skyllar man kol inne i maskinrummet så måste det också synas. De svarta fläckarna på hud och kläder ska inte putsas bort. De är medaljer som ska bäras med stolthet.

Mikael Barani

NO RULES*Where We Belong*

RECORD HEAVEN/BORDER

Trion från Blekinge, med Tommy Magnusson som kreativ motor, har lagt ner energi på sin egenutgivna fullängdare. Tolv låtar med musik inspirerad av den symfoniska rocken i form av Journey, Asia och Saga där fokus läggs på melodier. Några uppspända snubbeltrådar tar tyvärr helt överhanden: det kitschiga omslaget, den knackiga sånginsatsen och det 80-talsklingande (o)ljudet från trummorna.

Roger Bengtsson

OF MONTREAL*Hissing Fauna, Are You the Destroyer?*

POLYVINYL/DOTSHOPSE

Självutlämning löper som en röd tråd igenom rockhistorien. Alla värda att nämna har minst en skilsmäso-, sammanbrotts-, eller knarkplatta bakom sig. Som regel hyllas de av kritikerkåren som en konstnärlig höjdpunkt i deras karriärer – eller som det absoluta bottenappet. I år harturen kommit till Of Montreals sångare Kevin Barnes, som genom ett "intensivt år" (barn, skilsmässa, bosatt i Norge) innan han spelade in åttonde albumet *Hissing Fauna, Are You the Destroyer?* Men istället för en naken skiva med hans bultande konstnärshjärta uppmickat som ackompanjemang så bygger Barnes vidare de senaste årens flirter med det elektroniska – och blottar sin själ till 70-talsdoftande glampop, diskofunk och Supertramp-pastischer. Resultatet är på nivå med bandets senaste två mästärövingar – om inte bättre – medan låttitlar som *The Past is a Grotesque Animal* och refränger som "Come on, Chemicals!" bidrar med en smakfullt besk eftersmak till anrättningen. Årets släpp för alla de som inte bara vill ha ett soundtrack till vinterängesten – utan vill kunna dansa till det också.

Dan Andersson

PEN EXPERS*Bring On the Heartache*

FOLD4/NAZ PROMOTION

Svartsynt, depressiv rock har aldrig låtit bättre än år 2007. Göteborgs färskringar Pen Experts kommer med ett revolutionerande sound, smakfullt inspirerat av väl valda delar Joy Division och Tindersticks. Eller? Spola tillbaka almanackan ca 1825 dagar och året är 2002. I New York frodas cynismen. Interpol kallar sig ett gäng herrar klädda i helsvarta kostymer. På debuten *Turn On the Bright Lights* framförs becks svart, klaustrofobisk rock med tunga ok till släpande gitarrer. Varje ton känns som en börda som måste bäras för människosläktets överlevnad. Det är konfronterande och i all sin misär vackert.

Trots att Pen Experts gör ett tappert försök och ibland får till det hyfsat bra kan jag inte komma ifrån att sucka mig igenom *Bring On the Heartache*. Bara titeln är en kliché. Måhända med glimten i ögat, men musiken skvallrar om allt annat än självdistans. Depprock för den inbillade sjuke.

Christian Thunarf

PERRY & THE TRAVELLERS*Hard Lovin'*

HIGH GEAR MUSIC

Rak och enkel 70-talsrock med countryinfluenser i svensk version, medioker gubbrock med andra ord, är vad det här handlar om. Inga konstigheter. Rutig skjorta och boots är självklara attribut när de ger sig ut på lektioner. Det är inte dåligt och inte heller något som man blir särskilt upphetsad av – ändå utger de sig för att ha utvecklat en unik stil, vilket jag inte kan hålla med om. Tradition i kombination med försök till moderniserade rötter före kreativitet, skulle jag vilja säga.

I P3 spelas de flitigt, vilket är förstället med tanke på att det inte finns något anskrämligt eller upprörande över bandet, lagom nivå för att ha som bakgrundsmusik på jobbet utan att behöva bli

störd, men ändå undvika tristess. Gillar du Creedence Clearwater Revival och grabbarna, kan Perry & The Travellers vara något för dig. Live och med en öl i handen blir det säkert tillräckligt röjigt, men skivan riskerar att drunkna i mängden, eller i ölen. Man har roligt så länge det varar. Efteråt kommer man dock inte ihåg särskilt mycket, och det beror inte på ölen.

Mathilda Dahlgren

THE PIGEON DETECTIVES*I Found Out*

VZ/BONNIERAMIGO

Inledningsvis sitter jag med händerna i munnen för att inte skrika ut min frustration. Men snart tar jag avvaktande ut mina salivindränkta nävar ur gapet. Har man hört lika mycket skräpig garage som jag i mina dagar blir man lite reserverad, rädd för att få hörselgångarna misshandlade igen.

Denna femlåtars-EP från engelsmännen i The Pigeon Detectives överraskar. Just för att det är garage, men ändå inte. Här har man kört ut bilen ur dess smutsiga stall och tagit ut den på en åktur i solskenet. Ibland får de trallvänliga meloderna mig att tänka på svenska Melody Club. Och någonstans smyger sig även Bloc Party in. Mina händer applåderar av glädje.

Mikael Barani

PRETTY RICKY*Late Night Special*

ATLANTIC/WARNER

Bröderna Spectacular, Slick em, Precious och Baby Blue från Miami är väldigt hajpade just nu. Deras första album *Blue Stars* var ett av de bäst säljande albumen i USA under 2005 så förväntningarna har varit skyhöga på deras nästa. Och alla 14-åriga tjejer som inviderat Pretty Rickys Myspace-sida är säkert jätteglada över att de släpper nytt. Men vi andra då?

Late Night Special har ett par bra låtar men det mesta är faktiskt inte bra, tvärtom. Texterna är så dåliga att man nästan blir generad. Elva låtar som alla handlar om sex blir bara för mycket. Meningen är nog att det ska vara sensuellt men det blir istället pinsamt smörigt och skulle kunna förstöra vilken romantisk stämning som helst. Telefonsex, massa referenser till mat och att de vill ragga upp skolflickor är inget jag vill lyssna på i 50 minuter.

Vissa låtar är dock väldigt catchy som *Push it Baby*, *Leave it All Up to You* och *On the Hotline* där de använder Salt N' Pepas gamla *Let's Talk About Sex* är kul, så det är synd att texterna är så dåliga.

Men det kommer förmodligen inte spela någon roll, vi kommer nog tyvärr ännu en gång bli överbevisade om att sex säljer.

Sara Thorstensson

PROJECT PERFECT*PM+*

COMMUNITY LIBRARY/DOTSHOPSE

PM+ är en mindre febrig kompis till Cabaret Voltaires *The Voice of America*. Precis som hos föregångarna opererar Project Perfect-duon (Charlie Smyth och Andy Brown) med radiofrekvenser, jazzinfluenser, gnisslande gitarrer och långsamt pulserande elektroniska ljud. Originalinspelningarna är sju år gamla, men det märks inte. Den här musiken lider knappast av att vara daterad. Den är fri i friformsjazzens bästa bemärkelse, experimentell i experimentrockens dito och skumt elektronisk i en tradition som utstakades av nyss nämnda Cabaret Voltaire och Throbbing Gristle. PP när förvisso inte riktigt lika höga höjder som dessa industrigiganter men samtidigt är *PM+* en experimentellt skiva som det går att hitta mycket i. Tryck på play och låt dig svepas med.

Mats Almegård

PSYOPUS*Our Buzzling Encounters Considered*

METAL BLADE/BORDER

New Yorkskt vansinnes grindmangel som inte går bort men väl en på nerverna. Gitarrspel snabbare än ljuset i friformsstil som är så meckigt och hetsigt att Converge lutar åt muzak och Norma Jean åt emo. Jag har egentligen aldrig förstått hur man pallar lyssna på sånt här i längden men i mindre doser som tex. *Play Some Skynard* blir det rätt roligt.

Roger Bengtsson

PÄR HAGSTRÖM & THE CIRKUS TRANSMOPOL*Debutalbum*

ADORE MUSIC

Det första jag tänkte på när jag satte på den här skivan var The Pogues kända jullåt *Fairytale of New York*. Och fast att intrycket mattas ner allt eftersom jag lyssnar igenom låtarna, stannar ändå en del av känslan kvar. För *Debutalbums* åtta låtar är fyllda av pompösa arrangemang, dramatiska texter och en känsla av att befinna sig en annan värd, en sagovärld. Samma associationer som *Fairytale of New York* ger mig.

Debutalbum är en skiva som är både spännande och ovanlig. Men man blir tyvärr ganska snabbt mätt och sugen på något lite lättare. Kanske borde de blandat ut låtarna med lite mer lättsmält material? För precis som när man gör en riktigt bra blandskiva måste man ta med olika sorters låtar för att spåren ska kunna stå för sig själv och inte konkurrera med varandra för mycket.

Linda Hansson

RADICAL FACE*Ghost*

MORR MUSIC/DOTSHOP:SE

Upplever en känsla av inre frid. Inte för att jag är den mediterande typen. Men jag tror mig kunna förstå vad de som meditererar känner. Att sitta på en bergstopp. Framför en brasa i skogen. Promenera i ösregn. Titta på moln.

I sin ensamhet i skjulet hemma hos Ben Cooper i Jacksonville, Florida spelades *Ghost* in. Ben Cooper vet definitivt hur man får in värme i musiken. Ljudet av regn, fotsteg i grus och ljudet av en roddbåt ligger mellan vackra låtar fyllda av dragspel, sparsmakade trummor och sakrala köror. Tänker efter fjärde lyssningen att det kanske inte gör något att Granddaddy drar sig tillbaka nu när Ben Cooper och Radical Face finns.

Per Lundberg GB

RENCH*Life in Mean Season*

RENCH AUDIO/HEMIFRÅN

Jag har en polare som en gång gjorde en starkt countryinfluerad låt. Det lät riktigt bra. Kanadensiska Buck 65 har ibland också lekt med countrytoner till sin rap. Brooklynbon Rench gör beat-orienterad countrymusik över vilken han rappar, sjunger och citerar Grandmaster Flash. Efter endast ett fåtal av albumets 20 spår har jag dragit en nyttig lärdom; country och hiphop kan bara kombineras i små, experimentella eller lekfulla, doser. Kid Rocks hyllningar har uteblivit av en anledning.

Utöver den olyckliga kombinationen av musikstilar är *Life in Mean Season* alldeles för monoton. Titta bort ett ögonblick och du kommer missa övergången mellan låtarna.

Erik Hjortek

REPLICATS*Unexpected Species*

BODY TO BODY RECORDS

Redan efter att ha slängt ett öga på skivomslaget så förstår jag att det här kommer att handla om något åt det lite mer utflippade hållet. Katter, fjärlar, blommor och hundar i ett enda virrvarr är vad som möter min blick. Kanske är det så här Scissor Sisters låtit om de snöat in på jazz. Vi snackar jazz, bossa, funk och pop i en alldeles oemotståndlig mix. Kanske inget för dig som fick Ledins senaste samling i julklapp, men är du ute efter ett litet musikaliskt äventyr är det här definitivt en skiva för dig. Bandet hoppar effektivt mellan psykedeliskt 60-tal och nutida musikaliska preferenser och i sina bästa stunder får dig mig att tänka på Split Enz mer urreballade stunder.

Varje spår har sitt eget liv, men man kan ändå känna en röd tråd genom hela skivan. Det blir aldrig tråkigt beroende på att man aldrig vet vad som ska komma närmast. Isak Björnsenius röst är spröd och vacker och i *Dead Man's Jacket* får den chansen att fira triumfer. Replicats har just avverkat en mindre USA-turné och nu är mitt hopp att man snart kommer till en stad nära mig. Det är så här The Ark skulle vilja låta om de bara vågade. Köp.

Thomas Rödin

ALASDAIR ROBERTS*The Amber Gatherers*

DRAG CITY/BORDER

Pop är kanske att ta i. *The Amber Gatherers* är knappast Beach Boys-körer och Byrds-gitarrer à la Teenage Fanclub, även om Fanclub-basisten Gerard Love extraknacker på plattan. Men med tanke på kontrasten mot den tungsinte skotske folkmusikförförkämper Alasdair Roberts tidigare plattor – från skotska skillingstryck till endast nylonsträngad gitarr på solodebuten till de nära nog sakrala mördarballaderna på *No Earthly Man* från 2005 – så är det faktiskt inte helt gripet ur luften. Den affekterade vibratobefriade rösten är kvar, liksom den smäktande åldersdigna lyriken. Skillnaden är att den här gången vågar han använda lite fler färger från sin palett. Allt går inte i svart. Tvärtom känns de lekfullt luftiga arrangemangen som vårsolens första strålar i ansiktet efter en lång mörk vinter – och, ärligt talat, de som troget har följt Roberts karriär kan nog behöva lite av den varan vid det här laget.

Dan Andersson

JOACHIM ROGALSKI/STRÖM*Det alla tror men ingen vet*

DEADFROG RECORDS

När jag lägger *Det alla tror men ingen vet* i stereon är det första gången jag kommer i kontakt med Joachim Rogalskis och Ströms musik. Det som möter mig är röstmässigt en blandning av Thåström och Winnerbäck medan det musikaliskt påminner en del om Kent. Rogalski har en hängiven beundrarskara i hemstaden Södertälje och har främst gjort sig känd för sina intensiva livespelningar. Nu har han tagit med sig kompbandet Ström in i studion för att försöka gjuta lite mer liv i inspelningarna. Och det här känns faktiskt ganska fräscht och spännande, trots att bästföredatumet för den här genren egentligen borde vara förbi. Även om Rogalskis röst känns lite väl over-the-edge ibland så lyckas han ändå bra med att förmedla sitt budskap. Kompet är tajt och produktionen sparsmakad. Klarast lysande spår är skira singelsläppet *Så vacker*. Bandet var uppe och nosade på ett litet genombrott redan med förra sommarens EP *Varandra* som lyckades ta sig in i singellistans övre regioner. Kanske kan man bygga vidare på den framgången och även nå ut till svenska folket med denna skiva. Ett gediget hantverk som lovar gott.

Thomas Rödin

ULI JON ROTH*The best of Uli John Roth*

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Jag har länge ifrågasatt kopplingen mellan klassisk musik och metal. Ofta får jag för mig att de som drar upp den gör det för att rättfärdiga hårdrock. Varför då? Skäms överjaget för hårdrock?

Hårdrocken står inte i särklass till klassisk musik. Räsynth, folkmusik, hiphop och vad du vill är alla barn av Mozart, Bach och Carl Orff.

Därmed tycker inte jag att Uli Jon Roth, som *älskar* klassisk musik, är särskilt hårdrock bara för att han lirar Vivaldi med distad gitarr. Hur som helst så har denna virtuös genom Steamhammer släppt en best of.

Tyske Uli Jon Roth är gammal i gamet. Han beskrivs med ord som psykedelisk och rockhippie. Han gillar att lira egenkomponerad eller klassisk musik på elgitarr, och döper sina plattor till *Beyond the Astral Skies* eller andra storsvulstiga namn. Det är, typ, vackert. Men inte mer. Självtillhör jag den skara människor som hellre lyssnar på My Dying Bride, Funeral och Dimmu Borgir när jag vill känna universums vibrerande evighet. Inte Uli Jon Roths solopipiga versioner av Vivaldi och Chopin.

Torbjörn Hallgren

THE RUBY SUNS*The Ruby Suns*

MEMPHIS INDUSTRIES/BONNIERAMIGO

Det är lätt att droppa namn när man pratar om The Ruby Suns från Nya Zeeland. Allra först i den rabblingen av referenser kommer nog alltid Beach Boys. Det är den kaliforniska känslan The Ruby Suns själva pratar om och det är också den som genomsyrar debutskivan. På sätt och vis i alla fall. Lekfullheten och talangen för sommarlätta melodier finns verkligen här. Men sättet att ta sig an de läckra melodierna

andas snarare indiepop än solbrända surfare.

Jag är mäktat imponerad av produktionen som är både extremt genomtänkt men ändå luftig och bombastisk, det är som om Phil Spector, Burt Bacharach, Mercury Rev och Magnetic Fields alla varit med och lagt sig i, det är både kommersiellt som fan och egensinnigt och indieblekt. På en och samma gång. Och det funkhar hur bra som helst. Nackdelen är bara att The Ruby Suns får mig att längta ännu mer efter sommaren.

Martin Röshammar

SANTA MARIA*Santa Maria*

SLOTTET/DOTSHOP:SE

När blev egentligen indiepopen osympatisk? Alltså, vad hände? Är det därför som eurodiscon, Meat Loaf och Guns N' Roses alla passerat för det nya indie de senaste åren? Klart jag förstår att The Concretes-gitarristen Maria Erikssons extraknäck Santa Maria bara är ett symptom och inte själva orsaken. Men det är ändå en ansträngning att kväva impulsen att skära av svulsten innan sjukdomen sprider sig. Det är förstas redan för sent.

Påklitrat naiv och överspant trallig reklamfilmsindie med Velvet Underground-trummor och pophistoriefliktiga arrangemang är ju knappast något nytt. Herregud, det var till och med bra en gång i tiden. Men nu frammanar det bara en inre bild av en misstänkt käck allsångstant som säger "Åh, vad trevligt vi har det!" var tredje mening och ger alla barn som snabbt trallar med en apelsin. Eller är det bara jag nu igen?

Dan Andersson

SHAREEFA*Point of No Return*

DTP/UNIVERSAL

Shareefa skulle kunna vara Mary J Bliges lillasyster. Hennes röst och hela produktionen låter nästan exakt som Mary J. Det är slickt, snyggt och väldigt välproducerat. Texterna känns personliga och äkta, även om hon inte skrivit dem själv. Förmodligen har jag blivit grundlurad för Shareefa känns på något sätt mer äkta än alla nya 20-åriga r'n'b-tjejer. Hon kan åtminstone sjunga och skulle förmodligen klara en livekonsert bättre än de flesta i ovannämnd kategori.

Duetten *Hey Babe* med Bobby Valentino är å så vacker och *Need a Boss* med Ludacris lär vi nog skaka rumpa till inom en snar framtid på ett dansgolv nära dig.

Det här är en stark debut som säkert kommer att ta Shareefa långt. Mary får akta sig så hon inte blir omkörd. Men först måste Shareefa fimpa Mary J Blige och hitta ett eget sound för att nå ända fram. För potential finns det, men att rippa någon annan är inte speciellt cool och förmodligen inte ens nödvändigt i det här fallet. Om jag nu inte har blivit lurad vill säga.

Sara Thorstensson

DANIEL SATURN*Lakehill Soccer Association*

VLADIVOSTOK RECORDS

Daniel Saturn debuterade redan 1998 med den kritikerhyllade Softly men skivbolagstrubbel och obefintlig promotion gjorde att det stora genombrottet uteblev. Med ytterligare en platta bakom sig och numera på eget bolag är Daniel nu redo att försöka charma Sverige ytterligare en gång med sin finurliga pop.

Precis som tidigare handlar det om tidlös pop med rötterna i Beatles och Elton Johns musikaliska utflykter under 60- och 70-talet. Skillnaden den här gången är att pianot står i förgrunden och syntarna har bytts ut mot riktiga blåsare. Det är lekfullt, enkelt, glatt och ibland bara alldeles briljant. Daniel har en behaglig röst, och när han vill så lyckas han verkligen att beröra.

Produktionen är enkel och sparsmakad, men låtarna är så pass bra i sig själva så att i det här fallet är det bara till fördel. Materialet håller samma höga klass rakt igenom och det här är helt klart Daniels starkaste album hittills. Tyvärr är jag rädd att *Lakehill Soccer Association* löper stor risk att helt komma bort i den massiva skivströmmen. Därför ber jag dig att ge den en chans. Det här är stor svensk pop som

alla borde ha rätt att få höra. Hade Daniel Saturn fötts i England hade han varit kungen av brittiska försäljningslistan. Nu får han nöja sig med att vara ett av de starkaste hoppen inom svensk musik.

Thomas Rödin

THE SHINS

Winning the Night Away

SUB POP/BORDER

På sin tredje skiva, *Winning the Night Away*, lyckas The Shins med allt. Perfekta och stora popmelodier som kläs i lika perfekta kläder i form av stämsång, stråkar och coola gitarrer. Billboard skrev för ett tag sen att gruppen "experimenterar" med bland annat stråkar och programmerade trummor. Men jag hör bara lekfulla melodier med någon slags new wave-vibbar som ändå inte känns varken passé eller krystade.

Jag tror minsann att det är dags för The Shins att slå igenom. Stort.

Martin Röshammar

THE SHOWDOWN

Temptation Come My Way

MONO VS STEREO/CENTURY MEDIA

Hoppla, vad har hänt? När grabbarna från Tennessee debuterade för ett par år sen var det en stenhård hybrid av In Flames, Pantera och den nyare amerikanska metallen. Nu har hastigheten minskat rejält och även om svänget är aningen mer markant är det känslan av att de gjort en Metallica som stannar kvar efter några lyssningar. Fortfarande är The Showdown ett bra gäng men detta är inte alls den väg jag hoppats de skulle vandra.

Roger Bengtsson

SINCE THE FLOOD

No Compromise

METAL BLADE/BORDER

Debuten *Valor and Vengeance* släpptes på Trevor Phipps (Unearth) eget bolag Ironclad för ett par år sen. Goda vitsord och ihärdigt turnerande har triggat förväntningar och ökat pressen på ännu ett knippe slagkraftiga låtar.

Och visst känns *No Compromise* lyckad. Ett riktigt hardcore-o-rama i den äldre skolan som funkar lika bra vare sig du gillar Slayer eller Madball. Since The Flood verkar dessutom medvetna om sina begränsningar och håller sig till en halvtimmes speltid. Längre än så hade varit överkill med så lite variation.

Roger Bengtsson

SKINNY PUPPY

Mythmaker

SPV/PLAYGROUND

Blame Canada! I *South Park* hade de saken klar för sig: USA kunde skylla allt dåligt på grannlandet i norr. Givetvis var det ironiskt menat, men låt oss vända på steken och blejma USA. För det är sedan Skinny Puppy bosatte sig i USA som det gått utför rejält. Visst hade Dwayne Goettels död med faktumet att göra också. Det var han som kryddade SP:s ljudlandskap med skräcksamplingar och twistade ljud. Det var förmodligen han som också skruvade till rytterna i riktning svårtillgängligt och knepig. Men det är ändå USA:s fel också. Och sångaren Nivek Ogres. Liksom Dave Gahan helst ville spela munspel i Primal Scream under en del av sin karriär har Nivek ständigt blickat mot hardcore och Ministry-sound. För Nivek ville busa med Ministry blev *Rabies* ett av lågvattenmärkena under Skinny's karriär och nu har det blivit dags för ett till. De raka, rockiga låtarna är helt enkelt för tama. Den skrämmande hundvalpen växte upp till en raggig men slö och tandlös labrador.

Mats Almegård

PONTUS SNIIB

Admiral Street Recordings

ROOTSY

Malmös sydstatare nummer ett är tillbaka, och med sig i ryggsäcken har han ett hopkok av cuntry, bluegrass och 70-talets allra bästa stunder. Kanske är det inte direkt vad man skulle kalla nyskapande, men vad spelar det för roll när både kvalitet och underhållningsvärde rakt igenom är så högt. Pontus är väl för många fortfarande en doldis, men sanningen är att han är en rutinerad gitarrist och trummis som redan spelat med gräddan av den svenska musikliten. Och det är inte svårt att förstå varför när man

hör honom hantera gitarren, här i symbios med den alltid lika pålitliga Pelle Jernryd på slide.

Detta är Pontus andra renodlade soloplatå som följer upp hyllade *Lost & Found* som släpptes för två år sedan. *Admiral Street Recordings* är helt egenproducerad och Pontus Snibb står själv för både text och musik till samtliga låtar. Olika stilar blandas hejdlöst genom hela skivan, men det genomförs hela tiden med finess och känsla, vilket gör att det aldrig blir spretigt eller ofokuserat. Första singelsläppet *So the Story Goes*, en duett med Jason Ringenberg, spelar redan flitigt på P4 och kanske är det dags för Pontus Snibb att bli känd för den lite bredare massan. I vår bär det ut på turné och jag är säker att han kommer att ha utökad beundrarskaran ordentligt när den när sitt slut. Sköna svängiga låtar som kan bli ditt soundtrack när almanackan visar februari och regnet bara öser ner.

Thomas Rödin

SPARZANZA

Banisher of the Light

BLACK CULT/SOUND POLLUTION

Into the Sewers (2003) hade melodier, tyngd och en stonerapproach som funkade helt godkänt. För egen del trodde jag Sparzanza lagt ner verksamheten och blev glatt överraskad när *Banisher of Light* damp ner i postlådan. Även om de inte tagit några jättekliv sen sist är det både tyngre, mörkare och lite mer metal än för fyra år sen. Gästvokalister från The Haunted och Mustasch är ju kul men här finns tillräckligt med stoff för att skivan skall sticka ut ändå.

Roger Bengtsson

ST

People I Barely Know

MUSIC RELATED/DOTSHOP.SE

Stefan Ternemar älskar popmusik. Det hörs för debutskivan är fantasifull, både ljud- och melodirik. ST är inget band utan snarare ett soloprojekt med inbjudna polare. Det är elektroniskt, doftar Khonnor här och där men mest är det popmusik som skriker ut NU. *People I Barely Know* är melankolisk, vacker och full av energi och kraft. Skivan ges ut av det amerikanska indiebolaget Music Related och är ännu ett bevis på att vi lever i nya tider nu, det finns inga gränser för vad man kan göra om man har viljan och förmågan. Som Stefan Ternemar.

Martin Röshammar

STANDFAST

Beneath and Beyond

TOM BONE/BONNIERAMIGO

Tror faktiskt att jag hittat mitt soundtrack för våren 2007 nu. Sen jag fick *Beneath and Beyond* i min hand så har jag inte riktigt kunnat släppa den. Den hänger sig liksom kvar där nånstans i neanderthal-hjärnan och pockar hela tiden på uppmärksamhet. Och sällan har jag hört en skiva som rymmer så många låtar som bara vibrerar av klistriga refränger och vackra texter. Faktum är att det här är duons andra skiva, och jag förstår inte hur jag kunde lyckas missa den första. Suzanne Mosson sjunger som en gudinna och ska jag jämföra henne med någon röstmässigt så skulle det väl närmast vara Nina Persson, fast med mer själ och liv. Den andre medlemmen Patrick Tucker har redan plitit i hop hitlåtar till 98 Degrees och Ronan Keating och bevisar på *Beneath and Beyond* att han är en låtskrivare av yttersta klass. Här finns allt från spritande powerpopnummer till Carpenters-doftande melodier och allt görs med samma goda känsla och självförtroende. För den i alla stycken glimrande produktionen står gamle Brainpool-nestorn Christoffer Lundquist och han lyckas även mejla in en och annan briljant gitarrslinga mellan varven. Lyssna särskilt noga på knivskarpa Cardigans-pastischen *Devil* och 60-talsdoftande *Bring Me Home*. Kanske är det dags för Standfast att få ett riktigt genombrott och varför nöja sig med Sverige när hela världen suktar efter nya musikaliska upplevelser.

Thomas Rödin

THE STRAYS

Le Futur Noir

TVT/BONNIERAMIGO

Vad får man om man blandar rifvet från Hives *Hate To Say I Told You So* med versmelodierna från Nirvanas *Sliver* och lägger till Holes skrikiga refränger? Jo, *Geneva Code*, inledande spåret på The Strays

debutalbum. Nja, det är ungefär lika spännande som det låter. I *Future Primitives* däremot låter de sig inspireras av The Clashs reggaeflirtande och hin-ner till och med nämna Marcus Garvey i texten samt sätta sig emot polisen. Texterna är både uppkäftiga, självomkande och arga, inte helt långt från Nirvana.

The Strays består av en engelsman, en grek och en amerikan bosatta i Los Angeles. Sångaren Toby Marriot har en snygg frilla, ärvt av farsgubben, som är the one and only Steve Marriot. Synd att han inte ärvde rösten och den goda musiksmaken istället. Jag kan tänka mig att killen inte hade världens bästa pappa och rader som "I'm your bastard on the verge of disaster" skulle mycket väl kunna vara en uppgörelse med farsan (Steve dog 1991 efter att i fyllan och villan somnat med en cigarett i sängen som tuttade eld på hela huset). The Strays problem, för de har tyvärr sådana, är de gapiga trallvänliga powerpunkrefrängerna. Bara amerikanska band har så dålig smak. Flytta hem igen Toby, lyssna på farsans skivor, bilda nytt band och ragga Mick Jones till producent!

Annica Henriksson

SYMPHORCE

Become Death

METAL BLADE/BORDER

I mitt anteckningsblock stod efter första genomlysningen tre bandnamn nedplitade. Bolt Thrower, HIM och Nevermore. När *Become Death* snurrat betydligt fler varv så känns tanken på Bolt Thrower närmast helt befängd, Nevermore fortfarande delvis aktuellt och HIM lite halvlyddigt namedroppande som egentligen inte säger ett smack. Kan dock fortfarande inte riktigt ruta in Symphorce i något fack utan får nöja mig med att det är modernt klingande metal med gott om både energi och känslor. Hur som helst gör de mer än bra ifrån sig och är deras fem tidigare plattor lika vassa har jag missat något på tok för länge.

Roger Bengtsson

SOFIA TALVIK

Street of Dreams

MAKAKI MUSIC

Som en försiktigare och mer följsam Anna Ternheim, med en röst som lyckas vara både känslösamt spröd och skolat stark, gör Sofia Talvik sin musik. Uppföljaren till 2005 års *Blue Moon* består av tretton kärlekshistorier, alla berättade med samma ödmjuka, fina ton. Duetten med den forne Suede-gitarristen Bernard Butler hör till favoriterna men även *It's Silly Now*, *Mother's Way*, *Father's Way* och *December* är riktigt starka låtar som kommer stanna kvar hos mig ett bra tag framöver. Men jag skulle önska att några spår kunde plockats bort från skivan. Nu känns det svårt att få ett grepp om alla låtar eftersom de är så pass lika och nästan spelar ut varandra.

Linda Hansson

TESTAMENT

The Spitfire Collection

SPITFIRE/IMPORT

Låt mig gissa. Den huvudsakliga aktören bakom det här släppet är... skivbolaget Spitfire? Och den huvudsakliga skålet är... pengar? Och den konstnärliga aspekten i *The Spitfire Collection* är... obefintlig.

Så vad är det då för en platta? Jo, alla låtar som Testament gav ut på Spitfire mellan åren 1999 till 2005. Helt meningslös. Som tur är för skivbolaget så finns det klassiker att hämta från den tid då Testament på allvar utmanade Metallica, eftersom Testament via Spitfire har gett ut både en live-platta och en nyinspelning av gamla låtar.

En grej vill jag gnälla särskilt på. I sleeveen finns en sorts "introducing the band" av nån redaktör på nån tidning. Där pushar han för "klassikern" *Let Go of My World*. För det första – den låten är knappast en klassiker, möjligen en personlig favorit. För det andra – låten är inte ens med på det här albumet! Varför då nämna den överhuvudtaget?

Jag hade hellre lagt mina pengar på *The New Order* från 1988, en platta varje barn på denna jord

borde äga. Eller vänta på Testaments kommande studioplatta.

Torbjörn Hallgren

TGLI

Silent Arrow

FOOTPRINT/CDA

Saxofonisten Thomas Gustafsson och sångerskan Lindha Kallerdahl är tillsammans TGLI. Tillsammans har de gjort en skiva som bjuder på oväntade tolkningar av örhängen som *Night and Day* sida vid sida av egna kompositioner. Det handlar om friformsjazz utan några klara strukturer. Där improvisation är viktigast och alltid går före den raka vägens princip. *Silent Arrow* är en rakt igenom oerhört skitjobbig skiva som knappt går att lyssna på. Anledning? Lindha Kallerdahls ständigt fladdrande sång som låter som om någon strött peyote i shamanens mor-gonkaffe. Eller kort och gott: olidlig röstnani.

Mats Almegård

THERION

Gothic Kabbalah

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Svenska symfonimetallhjältarna Therion tar nya falsetter på *Gothic Kabbalah*. Det här är i princip en metal-opera eftersom fokus till stor del ligger på mäktiga sångarrangemang. Låtarna är orkestralt pompösa och uppbyggda av en mängd partier. Hela skivan ger ett väldigt positivt intryck och det är svårt att tro att Therion en gång i tiden höll death metal-fanan högt. Det är fortfarande hårt, men de tunga gitarrerna används i dag som stabila grunder att bygga melodier på.

Gothic Kabbalah kommer inte att göra gamla fans besvikna. Samtidigt kan dess ljusa och relativt lättillgängliga framtoning locka till sig en del nya lyssnare.

Mikael Barani

TINARIWEN

Aman Iman

INDEPENDIENTE/BORDER

Jag gillar legenden bakom Tinariwen, hur sann eller osann den är. Om Tuareg-rebellerna i Sahara, i Mali, som lade ner sina vapen och bytte dem mot gitarrer. Det finns något vackert och humanistiskt i det, något som man gärna faktiskt också vill föra över till musiken.

Jag upptäckte Tinariwen genom en vän som efter att ha hört dem på radion utövade intensiv lobbyverksamhet hos skivhandlaren för att få fatt i bandets andra platta *Amassakoul* innan den fått svensk distribution. Upptäckte att det var svårt att motstå den där magnetiska, hypnotiska, nästan transcendentala upplevelsen som kommer ur det starkt monotona med ändå varierade ökenblues-soundet.

På *Aman Iman* känner man igen allt, utan att överhuvudtaget tänka i termer av upprepning. För även om allt vid en första anblick kan verka som samma sida av samma mynt, finns det så mycket mer att upptäcka när man ger sig in i musiken, med de kärva gitarrslingorna, det nästan råa soundet och de afrikanska attributen. Det svänger, det lenar, men visar också ständigt upp strävheten i ökensanden och pinan i ökenhettan. Men framför allt finns det, oavsett språkbarriärer, en värme och sympati som tränger sig fram bland de kärva tonerna. Även om det kan ta ett tag att ta till sig kommer man inte ifrån att man måste, att det är ett behov alla har.

Magnus Sjöberg

TOKYO POLICE CLUB

A Lesson in Crime

MEMPHIS INDUSTRIES/BONNIERAMIGO

Detta band har helt och fullt vunnit mitt hjärta. Från första låten på detta minialbum med åtta spår kastar Tokyo Police Club sig över en, och precis som de kanadensiska grävlingsmutanter de uppenbarligen är släpper de inte taget förrän de hör ben krasa. De är unga, de är hungliga och de vill se dig dansa och hoppa tills du kreverar.

Deras debut kan rubriceras som dansant punk-pop med härligt kreativa låtar. Elektrifierande riff flätas samman med en speedad keyboard, syndigt välplacerade handklappar och vem kära vänner, såg mig vem kan motstå ett band som sjunger om hur robotar kommer att ta över världen och spränga en i småbitar år 2009?

Faktum är ju att detta projekt kunde ha gått i precis motsatt riktning. Det kunde ha blivit slarvig irriterande blöjrock med idiottexter, men de smarta arrangemangen och sanslösa intensiteten gör detta till något nyskapande, kvickt och framförallt brutalt medryckande. Detta är ung, naiv musik när den är som bäst – fullkomligt sprudlande av energi. Missa inte dessa upprämda små livet.

Nina Einarsson

TRISTANIA

Illumination

PLAYGROUND

Jag har sagt det förut och säger det igen: jag fattar inte själva grejen bakom hela den här opera/symfo/goth-metallen. Den är förutsägbart, trist, ofarligt och allmänt skitnödigt.

Tristania kommer inte med något och nytt och gör heller ingenting för att ändra min uppfattning. Enda skillnaden är väl att de är från Norge istället för Finland, är sju istället för fem och har två sångare, en kvinnlig och en manlig, men inget av detta spelar någon roll. Det enda som spelar roll är att det är trist, genomtrist, det är *Tristania*. Förlåt, kunde inte hålla mig.

Mathias Skeppstedt

MIKA VAINIO

Revitty [Torn]

WAVETRAP/IMPORT

Ryskfödde Ivan Pavlov är en av Sveriges hårdaste electronica-artister för närvarande. På sin egen *Patherns EP* som kom på Raster-Noton förra året visade han hur brutalt bra ljud kan låta. Nu ställer han sitt eget bolag Wavetrap till förfogande för Pan Sonic-halvan Mika Vainio. Finske Vainio är inget mindre än en legend i electro-nicakretsar. Det intressanta med hans soloskivor är att de är så kompromisslöst elektroniska – som om elektronikens flödande banor fått eget liv och sprakar och river av bara fan. Att det är Vainio som ordnar till Pan Sonics hårdhet är det inget tvivel om. På *Revitty* låter han som vanligt elektroniken flöda i ett postindustriellt skitigt stålbad. Det är ytterst fascinerande och sanslöst bra.

Mats Almegård

ROBERT VALSINGER

Sången är vacker men ack så sann

ROBERT VALSINGER

Robert Valsinger spelade trummor i hardcorebandet Outlast och startade hiphop-bandet Stacs Of Stamina 1996. 2003 släpptes hans första svenska självbetitlade soloskiva. Han har arbetat med Astma, Akem, Skoob Rock och Tank Marwin. Och nu är han här igen med ett album där känslan finns med i hela produktionen, från omslag till minsta flöjtpip. Roberts musik är en blandning av rap, sång och oväntat som fan - folkmusik, vilket gör skivan intressant och inte minst annorlunda. Det enda jag hört som var lika galet är gotländsk reggae.

Fly, Pip till och *Rökelse* som är en instrumental låt är sköna låtar där musiken talar till dig. *Innan de drog* är en jätligt träffsäker låt om svartsjuka i ett förhållande med sköna beats och en vacker smeksam flöjt i bakgrunden. Flöjt till hiphop kan låta lite tokigt, men i verkligheten är det hur härligt som helst. Texterna är vassa med en tanke bakom varje ord, och med många gliringar till svenska hiphopens största. Bra där Robert!

Therese Ahlberg

DAVID VANDERVELDE

The Moonstation House Band

SECRETLY CANADIAN/BORDER

Skryt om samarbetspartners till höger och vänster framstår oftast som patetiska nödraketer från skiv- och distributionsbolag för att fånga lyssnarnas uppmärksamhet. Som om inte artisterna själv gör sig förtjänta av lovorden? Ett exempel är fallet David Vandervelde. I *Corduoy Blues*, *Wisdom From a Tree* och *Moonlight Instrumental* har den unge Vandervelde visserligen fått hjälp med stråkarangemangen av ett stort namn; David Campbell (förutom att vara far till Beck är Campbell även arrangör åt bland andra Elton John och Leonard Cohen och styrde upp soundtracket till *Brokeback Mountain*). Campbell

fyller sin funktion som Vanderveldes dramaturg. Men Vandervelde visar faktiskt i exempelvis Beatles *Magical Mystery Tour*-ljudande *Can't See Your Face No More* och *Murder in Michigan* att han står minst lika stadigt på egna ben. Utan de filmiska målerierna. Betänk även att han själv spelar samtliga instrument.

Debutplattan *The Moonstation House Band* är en fullmogen historia skapad av en yngling som växt upp med David Bowie och The Beatles som självklara ledstjärnor. Addera även obegränsad tillgång till utrustningen som användes på Wilcos *Yankee Hotel Foxtrot*. Utfallet av ekvationen blir en liten drömsk verklighetsflykt tonsatt av en högst personlig låtskrivare.

Christian Thunarf

MARIO VAZQUEZ

Mario Vazquez

ARISTA/SONYBMG

Mario Vazquez imponerade stort både på jury och publik i förra årets *American Idol* men han hoppade av efter att ha hamnat bland de tolv bästa. Dagen efter fick han skivkontrakt. Anledningen till att han lämnade var att han ville behålla sitt eget sound. Men frågan är om det skulle ha låtit så mycket mer annorlunda om albumet varit *Idol*-producerat? Det är nämligen väldigt välproducerat och flirtar med diverse populära genrer. Dansanta r'n'b-melodier, rap, reggaeton, pop och smäktande ballader – it's all there.

Mario Vazquez har en riktigt skön röst och behärskar både balladerna och allt annat, till skillnad från många andra *Idol*-deltagare. Singeln *Gallery* är skriven av ingen mindre än Ne-yo. Ett smart drag, särskilt som den är en av plattans bästa låtar.

Det här är en bra debutplatta även om soundet inte är unikt. Men det kommer nog att funka ändå, det verkar som att Chris Brown och Ne-Yo får sällskap i r'n'b-toppen. Skivan kommer åtminstone snurra hemma hos mig. Även efter deadline för den här recensionen.

Sara Thorstensson

VIENNA HEAT

A Wall Around Your Head

STARDUST

Med tydliga 60-tal- och Kinks-referenser ger Växjöbandet Vienna Heat oss sin andra EP. Känns konceptet igen? Sade någon Mando Dia? Eller Sugarplum Fairy?

Unga 60-talsfetischister till ynglingar i skinnjackor och Converse är kanske något som vi inte längre direkt höjer ögonbrynen åt, men faktum är att *A Wall Around Your Head* lyckas med konststycket att skilja sig från mängden, ytliga intryck till trots. Om det beror på sångaren Anders Elowssons fulsnuggt nasala svajsång eller de härligt enkla men syndigt effektiva melodierna är inte riktigt klart. Att det däremot känns i maggropen under den farligt medryckande *She's Hard to Play*, att den vackra *Save Me* funk utmärkt som kompletterande ballad och att Vienna Heat serverar oss träffsäker ung frustration däremot, det är kristallklart.

Nina Einarsson

VIOLENT WORK OF ART

Automated Species

SWEDMETAL ROCKS

Detta är Violent Work Of Arts andra släpp på Swed-metal Rocks, ett skivbolag som kämpar underifrån med rutinerade akter som Glorious Bankrobbers och 220 Volt i stallet. Frågan är om Violent Work Of Art kan lyfta skivbolaget till högre höjder.

Sedan drygt tio år tillbaka spelar bandet arg industrimetall. Det fortsätter de med på *Automated Species*. Och vad jag gillar med detta album är att det är enormt okompromissat. Det visar sig positivt i egensinniga *Silence is the Enemy*, särskilt mot slutet som jag känner starkt för – trots att det enligt konstens regler är för långt. Tyvärr har det också dåliga sidor, och en hård producent hade bett bandet

skriva om de hurtiga "Life can be so complicated"-bitarna på låten *A Sad Creation*.

Hur som helst så är det här argt och bra. Och trots att bandet visar på musikaliska brister då och då så tar de igen det med äkthet, energi och snickarglädje.

Torbjörn Hallgren

VOLBEAT

"Rock the Rebel/Metal the Devil"

MASCOT/

Danska Volbeat ger sig i dagarna ut på en turné i sitt hemland som varar i 40 dagar. I samma veva släpper de sitt uppföljaralbum *Rock the Rebel/Metal the Devil*. Bandets paroll "Metal that even your Mom would like" är en slogan även jag skriver under på. Sångarens blandning av Elvis, Hetfield, Danzig och till och med Les Claypool är som en välkommen paus för såna som greppar efter Treoröret när metal fyller högtalarna.

Själv är jag inte lika förtjust i bandet. Visst är det ösigt, och kul, men aldrig någonsin särskilt berörande. Bra låtar hittar du ändå i *The Garden's Tale* och *Devil Or the Blue Cat's Song*.

Torbjörn Hallgren

SIMON WEBBE

Grace

EMI

Han är allt bra smörig, den gode Simon. *Grace* är nämligen en harmoni- och nynnbefruktad platta där de mysiga spåren flätas in i varandra. Allt känns fluffigt och inställsamt istället för varmt och medkännande som förmodligen var meningen. Skarpa kanter behövs ibland för att kunna uppskatta släta ytor...

Gary Landström

WEEPING WILLOWS

Fear & Love

GRAND/EMI

Weeping Willows har, eller har i alla fall haft, en viktig plats i mitt hjärta. Redan från första Kalas-spelningen jag såg sommaren 1997 omfamnade jag dem av all kraft. Det kan till och med vara så att jag har slagits för att försvara dem, det kan i så fall ha varit senare samma år. Live har de nästan alltid varit fantastiskt tajta och med sångar-Magnus karisma, storslaget teatraliska röst och i mina öron klockrena skivsamling och musiksmak har de i alla fall på papperet varit ett av landets allra bästa band i många år. Men förutom den snudd på perfekta debutskivan *Broken Promise Land* har det aldrig blivit speciellt vasst på skiva. Visst har de gjort bra låtar och fortsatt varit imponerande live precis som Magnus Carlson på sina soloäventyr, men det har känts som om de kunnat sin musikhistoria för väl, de har haft alltför storslagna planer, planer som sedan fallit rätt så platt.

Dessutom har Manchester-popen och Depeche Mode-flirtarna blivit tämligen tama försök att ta hjärta-smärta-attackerna från debuten vidare. På nya *Fear & Love* när de åtminstone här och där upp till debutens världsklassnivå. *Grains of Sand* har allt, lite countrykänsla, en skönsjungande Magnus Carlson och en läcker refräng som skapar en väldigt pampig sak som har potential att toppa varje j..la lista som finns. Om Gud finns.

Drifting Away är också sorgsen, vacker och pompös på det där sättet som gjorde att jag älskade Weeping Willows från början. Visst är det en liten nickning åt den 60-talsförälskade *Broken Promise Land* men med ett mer brittiskt och mer indiepop-pigt sätt att rama in det hela på. Kanske är det tack vare producenten Andy Bell, en gång hjälte i Ride och sedan också Oasismedlem.

Jag vet inte vem man ska tacka för att Weeping Willows är på väg tillbaka men jag vet att någon helguten skiva är det inte. Den är bra men ändå finns det för många bleka, tama spår för att jag ska vara riktigt nöjd.

Martin Röshammar

BEN WESTBEECH

Welcome to the Best Years of Your Life

BROWNSWOOD/BONNIERAMIGO

Jag brukar alltid tjata om att inget sticker ut, men det här gör verkligen det. På ett väldigt positivt sätt. Det är annorlunda, fräscht och kul. Albumet är väldigt svärdefinierat genremässigt men bästa ordet att

beskriva det på är nog lounge-igt. Det påminner en del om Jamiroquai. Albumet är en enda stor härlig, salig röra av pop, soul, jazz, drum'n'bass och hiphop. Det här är musik som skulle kunna spelas på en cool bar, i hörlurarna på ett flygplan eller hemma på fest. Var som helst där man vill lyssna på skön chillout-musik helt enkelt.

Ben Westbeech verkar vara en oerhört begåvad kille och det bästa av allt är att han spelar på Berns i Stockholm om några veckor. Gå dit. Jag kommer absolut vara där.

Sara Thorstensson

YES BOSS

Look Busy

DANCE TO THE RADIO/BONNIERAMIGO

Ett ord jag ogillar att använda är skojsigt, men ibland finns ingen bättre förklaring att tillgå. Som du fattar är beteckningen applicerbar på brittiska grimeduon Yes Boss. Noah letar slaviskt efter nödrim att lägga över Gavróns Streets-aktiga beats. Men jag skrattar inte. Och jag diggar inte. Det känns bara fånigt, som Leeds motsvarighet på Just D.

Gary Landström

RACHELLE VAN ZANTEN

Back to Francois

MARILYN/SOUND POLLUTION

Kanadensiskan Rachelle Van Zanten har fram tills nu framför allt gjort sig känd som en lysande låtskrivare och slidegitarrist. Efter elva år som medlem i gruppen Painting Daisies är det nu dags att göra debut som soloartist. Det handlar om soft bluesrock med rötterna i den amerikanska södern. Lite av Sheryl Crow möter Joan Armatrading medan David Lindley ackompanjerar på slidegitarr. Det är gammal hederlig bluegrass och country som uppraderats för att smälta in perfekt i musikklimatet år 2007. Rachelle har en djup och distinkt röst, men allra mest imponerad blir jag nog över hennes sätt att hantera gitarren. Hon har en alldeles egen teknik och den ena gitarrslingan är aldrig den andra lik. Mark Knopfler och Brian May får ursäktas, men jag tror att jag just funnit en ny gitarrhjälpinna.

Det är länge sedan jag hörde en skiva som håller en sån jämn kvalitet rakt igenom när det gäller såväl melodier som text och utförande. Allra bäst blir det i funkiga *Take Me Right Back* och countrystomparen *Down to California* där Mae Moore gästar på sång. Rachelle Van Zanten gör en mindre Sverigeturné till våren så håll utkik, kanske kommer hon till en stad nära dig!

Thomas Rödin

XELA

For Frosty Mornings and Summer Nights

TYPE/DOTSHOP.SE

John Twells har med sitt Type Records försett oss med många godbitar genom åren. Mokiras *Album*, Khonnors *Handwriting*, Midaircondos *Shopping For Images*. Skivor med Goldmund, Logreybeam, Svarte Greiner och Ryan Teague. Ingen dålig backkatalog för ett litet bolag. På egen hand har han också hunnit släppa tre album under sitt Xela-alias. Ursprungligen släppt på Neo Oujia har det blivit dags att återigen släppa den fyra år gamla debuten *For Frosty Mornings and Summer Nights*. Det är fortfarande en vackert dimhöljad resa i electronicans mest svepande omgivning. Visst känns en del ljud något daterade, men det stör egentligen inte alls. De vackra melodierna och de vemodiga harmonierna lyfter lika bra nu som då.

Mats Almegård

BERTINE ZETLITZ

My Italian Greyhound

CAPITOL/EMI

Man vet ju hur hon låter nu. Det har inte hänt speciellt mycket de senaste skivorna. Men det finns ingen anledning att deppa, eftersom hon hela tiden lyckas göra låtar som omfamnar hela det nästan syntetiska idiomet så bra utan att bli stereotyp. Det är fortfarande den märkligt naturliga hybrid mellan electronica och singer/songwriter som visserligen numera går åt ett lite mer hitbetonat håll.

Jag har aldrig egentligen upplevt det tidigare, men nu, med facit i hand, känns det helt naturligt att Bertine går mer och mer mot ett slags tidigt 80-talssound även i låtarna. Till och med sången andas lite ABBA emellanåt, eller i alla fall Agneta Fältskog,

dock, det ska betonas, utan samma hitpotential. För det är på något sätt det som är lite av grejen med Bertine Zetlitz skivor och låtar. De kan vara hur bra och oemotståndliga som helst, och man kan rabbla referenser, men det finns sällan något som verkligen skulle kunna tänkas slå, något som får hennes låtar att nå ut till de som inte vet att de saknar och behöver dem. Det är synd, men å andra sidan är det också kanske just det som gör henne så egen att man sitter och vill dela med sig.

Magnus Sjöberg